Ebeo

ΚΕΒΗΤΟΣ ΠΙΝΑΞ.

CEBETIS TABULA.

RECOGNOVIT, PRAEFATUS EST,

APPARATU CRITICO ET VERBORUM INDICE

INSTRUXIT

FRIDERICUS DROSIHN.

LIPSIAE,

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXI.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO.

Hic quoque libellus, si quis alius, sua fata habuit. Nam et veteribus et recentioribus temporibus cum admiratione plus quam modica lectitatus est, siquidem Lucianus eum bis citat, propinquus quidam Tertulliani materiam ejus, nisi omnia fallunt, in usum Christianorum poetice tractavit, instauratis vero literis usque ad initium hujus saeculi in usum scholarum tam saepe editus est, quam vix aliud quidquam exemplarium graecorum. Mire enim lectorum animos allexit cum propter argumentum quippe ad ethicen pertinens, tum propter allegoricam formam, ita ut Jacob. Gronovius se a prima aetate in oculis sinuque eum semper gessisse praedicaret.

Cebes autem, scriptor hujus dialogi, quis fuerit, quo tempore vixerit, adhuc sub judice lis est. Plurimi editores, in quibus est Schweighäuserus, optime omnium de textu meritus, censuerunt eum notum illum Thebanum, Socratis discipulum, esse. Eorum, qui dissenserunt, alius aliam sententiam habuit. Equidem, et argumento et forma, maxime vero verborum supellectile ductus persuasum habeo Cebetem rhetorem fuisse vel Stoicorum vel Cynicorum sectae addictum et post Dionem Chrysostomum, ante Lucianum vixisse. Cur ita statuam, quamvis Diogenes Laertius et Suidas diserte obtineant, Cebetem, scriptorem Pinacis, Thebanum esse, Socratis discipulum, hic non est locus demonstrare.

Codices manuscripti adhuc excussi sunt quatuor Parisienses, notis Pabcd a Schweighäusero insigniti et is, cujus lectionem variantem a Meibomio diligentissime exhibitam cum reliquo Meibomiano ad Enchiridion Epicteti et ad Cebetis Tabulam apparatu Hadrianus Relandus post mortem Meibomii edidit Trajecti Batav. a. 1711. Et Parisinos quidem, quorum tres Pabc jam Jacobus Gallaeus in usum Jac. Gronovii excerpserat, accuratissime Godofredus Schweighäuserus Joannis filius contulit et lectionem variantem exhibuit minori Schweighäuseri editioni adnexam. Pa teste Schweighäusero membranaceus est, ceteri chartacei sunt. Pa saeculo XII, Pb saec. XIV, Pc Jani Lascaris manu ineunte saeculo XVI, Pd. saec. XVI scripti perhibentur. De codice M. nescimus, qua aetate, a quo, qua in regione scriptus sit, nec cujus tum fuerit, cum Meibomius eum cum suae editionis exemplo compararet, quoniam nihil de his Relandus docuit. Verisimile tamen est codicem non alium esse atque Hafniensem illum, quo etiam Epicteti enchiridion continetur, cujus lectionem variantem a Meibomio exhibitam H. Relandus edidit in editione supra commemorata p. 101 sqq. Eum codicem m. Meibomius dicit non admodum antiquae, bonae tamen notae esse.

Et omnino quidem dicendum est codicum man. conditionem miserrime afflictam esse. Primum enim extrema pinacis pars graece quidem in nullo cod. man. extat, ita ut omnes plus vel minus mutili sint.

Pa jam in cap. 23, 2. desinit in verbis *ὥσπερ πρότερον*. M. Pc et codex, qui Vulgatae fundus est, desinunt in verbis *διὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἄγνοιαν* cap. 40, 2. Extremam graeci textus partem primus Gronovius ex Pbd. edidit. Sed ipsum dialogi finem non nisi arabica paraphrasis nobis servavit, Almamone, septimo Chalifarum ex gente Abassidarum regnante, i. e. IX saec., orta, ut Salmasius quidem censet. Eam paraphrasin totam latine vertit Joannes Elichmannus, qui initio saeculi septimi decimi medicinam professus arabicae et persicae linguae cognitione magnopere excelluit. Opus

ejus, cum ipse properato fine prohiberetur, quominus ederet, cura Salmasii cum praefatione in Tabulam Cebetis arabicam Lugd. Batav. Typis Joannis Maire a. 1640 editum est. Praefatione de arabica maxime versione disseruit et quam multa Arabs male intellexerit luculentis exemplis demonstravit. Quod tamen extremam Pinacis partem adsutam et ex aliquo ethico Graeco ab Arabe paraphraste attextam esse censet, vane auguratus est. Immo graecus textus, qui est inde a cap. 40, 2. usque ad finem, post Salmasii demum aetatem ex integrioribus codicibus man. editus, quippe plane cum arabica paraphrasi consentiens, evidenter ostendit contrariam Elichmanni sententiam veram esse, qui pharaphraseos auctorem integriorem codicem Graecum nactum esse contendit, quam ex quibus Tabula graece hactenus est propagata. Ceterum ea Pinacis pars, quae graece non extat, de arabica paraphrasi latine reddita jam editionibus, quae Snecanis notis instructae sunt, — prima a. 1634 in lucem prodiit — adnecti solebat.

Ad eum codicum m. defectum accedunt multae lacunae vel minores vel majores. Singulas quidem voces v. c. in M. fere quadraginta omissae sunt, binae quinque locis, majores lacunae quinque inveniuntur, quas ut origo et natura eo facilius appareat jam ita notabo, ut voces omissae includantur.

Cap. 4, 3. *βαδίζειν [εἰ σῴζεσθαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ· ποίαν οὖν ὁδὸν αὐτοὺς δεῖ βαδίζειν], ἢ πῶς;*

10, 1. *[καὶ μάλα. οὐκοῦν καὶ γυναῖκες αἰσχραὶ καὶ ῥυπαραὶ καὶ ῥάκη ἠμφιεσμέναι δοκοῦσι συνεῖναι;] καὶ μάλα.*

32, 4. *ἀφίκωνται· [κελεύει οὖν αὐτοὺς χρόνον τινὰ ἐνδιατρῖψαι καὶ λαβεῖν ὅ τι ἂν βούλωνται] παρ' αὐτῆς.*

37, 3. *τὸ κακῶς τοίνυν ζῆν [κακόν ἐστι· τὸ δὲ ζῆν] οὐ κακόν ἐστι.*

De lacuna, quae est c. 35, 3. vid. infra. Similes lacunae etiam in P. codicibus man. inveniuntur.

Nec desunt vitia contraria, glossas dico multifarias,

spicor. Duae enim sunt Opiniones, quas Resipiscentia tamquam comites addit homini, qui resipuit, altera, quae ad veram disciplinam (cf. 29, 2.), altera, quae ad falsam disciplinam ducit. (*Ψευδοδοξία* 11, 2.) Concupiscentiae autem, quae nonnisi in voluptatem et malam fortunam ducit (6, 2), hic non est locus. Certe in iis quae sequuntur nusquam Concupiscentia cum Opinione tamquam comes hominibus ad sanitatem reversis attributa commemoratur. cf. 35, 3.

Additamentum a Cebete alienum etiam 32, 4. deprehendisse mihi videor, ubi Schweighäuser sic interpunxit: *καὶ ἐντεῦθεν κελεύει συντόμως ἀπαλλάττεσθαι, καὶ μὴ πιστεύειν μηδὲ ταύταις μηδέν· ἕως ἂν πρὸς τὴν Ψευδοπαιδείαν ἀφίκωνται, κελεύει οὖν αὐτοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιατρῖψαι, καὶ λαβεῖν* etc. Ac primum quidem certissimum est novum enunciatum incipere verbis *κελεύει οὖν*, id vero, quod antecedat, *ἕως ἂν-ἀφίκωνται* ad verbum *ἀπαλλάττεσθαι* construendum esse. Nam nec *ἕως ἂν* hoc loco valere potest „donec si vel postquam“, ut Schweigh. vult, nec particula *οὖν* „pleonastica ratione“ positum est, ut idem statuit. Jam patet, quantopere verba *καὶ μὴ πιστεύειν μηδὲ ταύταις μηδὲν* totum contextum turbent. Quodsi quis contendat verba tamquam parenthesin orationi interserta esse, nullum certe in pinace exemplum invenitur talis parenthesis. Ideoque equidem non dubitavi haec verba tamquam ex 31, 1. huc illata uncis includere.

Alia additamenta inconstanti librorum scriptura maxime suadente tamquam a Cebete aliena uncis inclusi, de quibus vide, quae in apparatu critico notata sunt. Unum est, quod hic paucis attingendum est. Etenim saepius libri variant de *ἔφην* vel *ἔφη*; plane omissum est hoc vel illud 5, 2. in M. Pa. 15, 1. in M. Pbcd. V. Od. 5, 3. 3, 1. in M. 25, 2. in M. Pd. de loco variant libri 10, 1. 15, 1. 32, 1. 35, 3. Jam apparet scriptorem, evitaturum repetitum illud *ἔφην* et *ἔφη*, iis locis, quibus sponte patet alterutrum interlo-

cutorem incipere, hoc signum omisisse; nam locis circiter centum quinquaginta deest, centum orationi intersertum est. Itaque suspicandum est saepius lectores vel librarios illud ad marginem scripsisse, unde in textum irrepsit. Quod quidem ita se habere, confirmatur lectione codicis M., qui 16, 9. *φημί* habet, cum ceteri omnes *ἔφην* exhibeant. Eodem pertinet locus, qui est 5, 1, ubi pro *ὁρᾷς, εἶπε* cum M. scripsi *ὁρᾷς οὖν*, cum nusquam in pinace *εἰπεῖν* pro *φάναι* sic orationi intersertum inveniatur. cf. 30, 3. 32, 3. Similiter 29, 3. voces *ἔφη, οὐκ* delendum vel certe uncis includendum esse duxi, cum nusquam, quod scio, *ἔφη* orationem incipiat, eoque magis has voces tamquam additamentum a Cebete alienum removendum esse censeo, quod eadem ellipsis particula *γάρ* sequente inveniatur 33, 5, ubi Meibomius suspicatus est *οὐδέν* ante *ἔστι γάρ* scribendum esse.

5, 2. et duobus aliis locis 19, 4. 22, 1. invitis libris pro dativo *τῇ ἑαυτῆς δυνάμει* scribendum esse duxi *τὴν ἑαυτῆς δύναμιν*, sicut 19, 1. recte in libris legitur. Nam mea quidem sententia *τῇ ἑαυτῆς δυνάμει* nil significare potest, nisi sua vi (cf. 23, 3. 23, 4.). Sed iis locis de quibus agitur *δύναμις* significat medicamentum et *ποτίζειν* semper cum accusativo rei quam quis propinat construitur.

10, 4. non est cur lectio librorum *κακοδαιμονίᾳ* in suspicionem vocetur. Nam quod paulo ante *Κακοδαιμονία* per prosopopoeiam tamquam domus repraesentatur, hic solitum significatum habet, hoc saepius fit in hoc dialogo. Etenim ita ubique scriptor allegoriam cum interpretatione contexuit, ut eadem notio modo personificetur, modo proprie dicatur. cf. *ἄγνοια* 5, 3. 6, 3. 40, 2. contra 19, 5. 23, 1. 25, 2. 27, 4. *πλάνος* 23, 1. contra 19, 5. *ἰσχὺν καὶ θάρσος* 16, 5. *θάρσος καὶ ἀφοβία* 18, 4. 19, 5.

13, 2. Pro *περιπατητικοί* Schweighäuser lectionem codicum man. M. Pad. *περιπατικοί* recepit, allegans Athen. IV, Tom. II, p. 213 sqq. Sed primum quidem

haec vox non ex usu est. Tum apparet περιπατικοί compendio scriptum esse pro περιπατητικοί. Nam nihil tali compendio usitatius est in verbalibus in -ητικοί desinentibus. cf. Wolfium ad Epict. dissert. II, 9, 3.

Vexatissimus locus est 26, 3, ubi omnes libri consentiunt in ἐχιόδηκτοι, etiam cod. man. Urbinas, Odaxio vertente: a vipera morsi, quod Salmasius dicit haud alios posse intelligere, nisi quos vipera momorderit. Salmasius probat vel ἐχιοθῆροι vel ἐχιοθῆραι, quod censet Arabem in suo codice man. invenisse. Conjecerunt praeterea Is. Casaubonus ἐχιοδεῖκται, viperarum ostentatores, quod Dübnerus recepit, Mer. Casaubonus ἐχιοδιῶκται, Johnsonus ἐχιοδέκται, viperarii, Corais ἐχιολέκται, Schneiderus in lex. gr. ἐχιοδῆκται, viperarum incantatores, Hertlein (in Fleckeis. neuen Jahrbb. 1867, S. 482.) ἐχιοθέλκται, Schlangenbeschwörer, quae quidem vocabula ex analogia sunt, sed non ex usu. Mihi quidem maxime placet, quod Caselius proposuit, ὀφιογενεῖς. Etenim vulgata fabula erat, fuisse homines in Hellesponto circa Parium, Ophiogenes vocatos, serpentum ictus contactu levare et imposita manu corpori venenum extrahere solitos. Simili modo genti Marsorum in Italia, Psyllis in Africa vim quamdam innatam esse exitialem serpentibus, qua non modo ipsi tuti essent a morsu viperarum, sed etiam a serpentibus morsis mederentur. cf. Strab. XIII, p. 588. ed. Casaub. Plin. nat. hist. 7, 2. 28, 3, 6. A. Gell. 16, 11. Jam si reputamus, quam multum hic libellus a Christianis lectitatus sit, quot glossae in textum irruerint, probabilis sane conjectura videbitur hoc quoque loco Christianum lectorem, memorem loci illius, quo agitur de morsis a serpentibus venenatis et de vi veneno contraria, Numer. 21, 9 sqq., ad marginem ascripsisse illud ἐχιόδηκτοι, quod postea a librario in textum receptum est ita, ut genuina lectio οἱ ὀφιογενεῖς vel male vel parum intellecta expelleretur.

20, 2. Schweighäuserus sic scripsit: Οὐχ' ὁρᾷς, η, ἔσω τῆς πύλης χορὸν γυναικῶν; ὡς εὐειδεῖς

δοκοῦσιν εἶναι καὶ εὔτακτοι καὶ στολὴν ἀτρύφερον καὶ ἁπλῆν ἔχουσιν· ἔτι δὲ ὡς ἄπλαστοί εἰσι —; Primum post *γυναικῶν* commate interpungendum erat, cum enunciatum particula *ὡς* connexum a verbo *ὁρᾷς* dependeat ita, ut subjectum ejus ad verbum *ὁρᾷς* tamquam objectum attractum sit, quod Cebes facere amat, cf. 16, 1. 25, 3. 16, 5. 24, 2. 28, 2. Sicut particula *ὡς*, ita etiam particula *ὅτι* talia enuntiata nectuntur. Eadem de causa etiam lectio librorum M. et P. *ὡς περιάγοντας* 6, 3. cum Wolfio emendanda est *ὡς περιάγονται.* Tum pro *ἔχουσιν* scribendum erat *ἔχουσαι* propter sermonis concinnitatem, ex qua notionem adjectivam exspectamus pro verbo finito. cf. 1, 1. 5, 1., ubi Pa. et M. pro *ἔχουσα* habent *ἔχει*, 15, 3. 18, 1. 6, 1. 9, 2. 10, 2. Similiter 18, 2. M. Pa. V. habent *δοκοῦσι* pro *δοκοῦσαι.*

35, 3. omnes codices man. adhuc excussi lacunam habent. M. Pbcd. habent: *ὅτι ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ, εἰ μηδὲν ἄλλο, ὃ προσποιοῦνταί γε ἐπίστασθαι, οὐκ οἴδασιν.* V.: *ὅτι οἱ ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ, εἰ μηδὲν ἄλλο, προσποιοῦνταί γε ἐπίστασθαι, ἃ οὐκ οἴδασιν.* Apparet oculos librarii vel ab altero *περιβόλῳ* ad alterum *περιβόλῳ* (Pbcd. M.), vel ab altero *ἐν τῷ* ad alterum *ἐν τῷ* (V.) aberrasse. Odaxius, sive codex man., quo usus est, integer fuit, sive conjectura omissa supplevit, vertit: Quoniam in primo ambitu hoc plus habent, quod quae nesciunt, nescire se non dissimulant: in secundo vero illud certe nesciunt, quod scire se profitentur. Contextus vero alium sensum postulare mihi videtur, quam quem Odaxius exprimit, eum quidem, quem textus Vulgatae praebet. Ideo sic scribere placuit: *Ὅτι οἱ μὲν [[ἐν τῷ [πρώτῳ περιβόλῳ οὐ προσποιοῦνται ἐπίστασθαι, ἃ οὐκ οἴδασιν, οἱ δ᾽]] ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ] εἰ μηδὲν ἄλλο, προσποιοῦνταί γε ἐπίστασθαι, ἃ οὐκ οἴδασιν.* octo vocabula typis insignia secundum Odaxii versionem suppleta sunt. Extrema verba, quae V. prabet, genuina esse apparet ex iis, quae statim sequun-

tur: *ἕως δ' ἂν ἔχωσι ταύτην τὴν δόξαν.* quamnam opinionem? eam scilicet, qua simulant se scire quae revera nesciunt. cf. Plat. Gorg. 464, C. *προσποιούμενοι μὲν εἰδέναι, εἰδότες δὲ οὐδέν.* Apol. 23, D.

Nonnullis locis interpunctione mutata rectam interpretationem adjuvare studui. Ita 6, 1., ubi Schweigh. praeeunte Gronovio falso interpunxit *γυναικῶν, ἑταιρῶν,* cum potius post *ἑταιρῶν* interpungendum sit. cf. 9, 1. Luc. de salt. 15. *καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας.* 34, 1. comma, quo a Schweigh. post *μαθηματικοί* interpunctum est, delendum erat, cum genetivus *τῶν ἀνθρώπων* dependeat a verbo *προέχουσιν.*

P. = codices man. Parisini. *Pa.* = Parisinus num. 1858. *Pb.* = Parisinus num. 1001. *Pc.* = Parisinus. num. 1774. *Pd.* = Parisinus num. 2292. *M.* = codex Meibomianus. *V.* = Vulgata. *O.* = Odaxii versio latina, quae codicem Urbinatem repraesentat. *A.* = Arabs paraphrastes.

ΚΕΒΗΤΟΣ

ΠΙΝΑΞ.

Διαλόγου Πρόσωπα, Ξένος καὶ Πρεσβύτης.

I. Ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες ἐν τῷ τοῦ Κρό-
νου ἱερῷ, ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα
ἐθεωροῦμεν· ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἔμπροσθεν τοῦ
νεὼ, ἐν ᾧ ἦν γραφή τις ξένη, καὶ μύθους ἔχουσα
ἰδίους· οὓς οὐκ ἠδυνάμεθα συμβαλεῖν, τίνες καί ποτ'
ἦσαν. οὔτε γὰρ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶναι τὸ γεγραμ- 2
μένον, οὔτε στρατόπεδον· ἀλλὰ περίβολος ἦν, ἐν αὐτῷ
ἔχων ἑτέρους περιβόλους δύο, τὸν μὲν μείζω, τὸν δὲ
ἐλάττω. ἦν δὲ καὶ πύλη ἐπὶ τοῦ πρώτου περιβόλου·
πρὸς δὲ τῇ πύλῃ ὄχλος ἐδόκει ἡμῖν πολὺς ἐφεστάναι.
καὶ ἔνδον δὲ, ἐν τῷ περιβόλῳ, πλῆθός τι γυναικῶν 3
ἑωρᾶτο: ἐπὶ δὲ τῆς εἰςόδου τοῦ πρώτου πυλῶνος καὶ
περιβόλου γέρων τις ἐφεστὼς, ἔμφασιν ἐποίει, ὡς
προςτάττων τι τῷ εἰςιόντι ὄχλῳ.

I. *Κέβητος πίναξ.*] gentile *Θηβαίου*, vulgo post *Κέβητος* insertum, deest in omnibus codicibus man. Pc excepto, qui habet *Κέβητος πίναξ Θηβαίου*. — *Κρόνου* P. V. Od. A.: *ἡλίου* M. Pc in ora. — *ἀνέκειτο* M. Pabd.: *ἐνέκειτο* Pc. V. Wolfius in ora *ἀνέκειτο*. 2. *τίνες καί ποτ'* M. Pa. in ora.: *τίνες καί ποτε* P. 3. *καὶ ἔνδον δέ* M. Pac.: *καί* deest in Pbd. V. — *ἐν τῷ περιβόλῳ* P. M.: *τοῦ περιβόλου* V. cf. 6, 1. — *καὶ περιβόλου* Pabd. V. O.: *τοῦ περιβόλου* M. Pc. — *ἐφεστώς* M.: *ἑστώς* P. V. cf. 4, 2. 1, 2. de verbo simplici nulla participii forma nisi *ἑστηκώς* in pin. reperitur. cf. 4, 3. 3, 1 *ἑστηκυῖα* 7, 1. 9, 1. 16. 1.

II. Ἀπορούντων οὖν ἡμῶν περὶ τῆς μυθολογίας πρὸς ἀλλήλους πολὺν χρόνον, Πρεσβύτης τις παρεστὼς, Οὐδὲν δεινὸν πάσχετε, ὦ ξένοι, ἔφη, ἀποροῦντες περὶ τῆς γραφῆς ταύτης· οὐδὲ γὰρ τῶν ἐγχωρίων πολλοὶ οἴδασι, τί ποτε αὕτη ἡ μυθολογία
2 δύναται· οὐδὲ γάρ ἐστι πολιτικὸν τὸ ἀνάθημα· ἀλλὰ ξένος τις πάλαι ποτὲ ἀφίκετο δεῦρο, ἀνὴρ ἔμφρων, καὶ δεινὸς περὶ σοφίαν, λόγῳ τε καὶ ἔργῳ Πυθαγόρειόν τινα καὶ Παρμενίδειον ἐζηλωκὼς βίον, ὃς τό τε ἱερὸν τοῦτο, καὶ τὴν γραφὴν ἀνέθηκε τῷ Κρόνῳ.
3 Ξ. Πότερον οὖν, ἔφην ἐγὼ, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνδρα γιγνώσκεις ἑωρακώς;

Π. Καὶ ἐθαύμασά γε, ἔφη, αὐτὸν πολὺν χρόνον, νεώτερος ὤν. πολλὰ γὰρ καὶ σπουδαῖα διελέγετο· καὶ περὶ ταύτης δέ τῆς μυθολογίας πολλάκις αὐτοῦ ἠκηκόειν διεξιόντος.

III. Ξ. Πρὸς Διὸς τοίνυν, ἔφην ἐγὼ, εἰ μή τίς σοι μεγάλη ἀσχολία τυγχάνει οὖσα, διήγησαι ἡμῖν· πάνυ γὰρ ἐπιθυμοῦμεν ἀκοῦσαι, τί ποτ' ἐστὶν ὁ μῦθος.

Π. Οὐδεὶς φθόνος, ὦ ξένοι, ἔφη. ἀλλὰ τουτὶ πρῶτον δεῖ ὑμᾶς ἀκοῦσαι, ὅτι ἐπικίνδυνόν τι ἔχει ἡ ἐξήγησις.

II. ἐγχωρίων M.: ἐπιχωρίων ceteri omnes. — οἴδασι M. Pabd.: ἴσασι Pc. V. cf. 35, 3. — δύναται Pa.: δύναιτο ceteri omnes; nusquam alibi talem optativum sine ἂν particula inveni in pin. cf. 1, 1. 3, 2. 4, 3. 30, 1. 14, 4. 26, 1. 31, 1. 31, 3. 32, 4. 36, 2. 37, 2. 2. τῷ Κρόνῳ P. V. O. A.: ἡλίῳ M. Pc. in ora. 3. πολὺν χρόνον, νεώτερος ὢν M. Pbcd. V. O.: πολυχρονίῳ Pa., quod Schweigh. in ed. min. ex πολυχρονιώτερον decurtatum esse censet. Sed, nisi fallor, scriptori pinacis obversatus est locus, qui est in Plat. Theaet. p. 183, E. Παρμενίδης δέ μοι φαίνεται, τὸ τοῦ Ὁμήρου, αἰδοῖός τέ μοι εἶναι ἅμα δεινός τε· συνέμιξα γὰρ δὴ τῷ ἀνδρὶ πάνυ νέος πρεσβύτῃ.

Ξ. Οἷον τί; ἔφην ἐγώ.

Π. Ὅτι, εἰ μὲν προςέξετε, [ἔφη,] καὶ συνήσετε
τὰ λεγόμενα, φρόνιμοι καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε· εἰ δὲ
μή, ἄφρονες, καὶ κακοδαίμονες, καὶ πικροί, καὶ ἀμα-
θεῖς γενόμενοι, κακῶς βιώσεσθε. Ἔστι γὰρ ἡ ἐξήγη- 2
σις ἐοικυῖα τῷ τῆς Σφιγγὸς αἰνίγματι, ὃ ἐκείνη προὔ-
βάλλετο τοῖς ἀνθρώποις. εἰ μὲν οὖν αὐτὸ συνίῃ τις,
ἐσώζετο· εἰ δὲ μὴ συνίῃ, ἀπώλλυτο ὑπὸ τῆς Σφιγγός.
ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐξηγήσεως ἔχει ταύτης. ἡ
γὰρ Ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις Σφίγξ ἐστιν. αἰνίτ- 3
τεται δὲ τάδε, τί ἀγαθόν, τί κακόν, τί οὔτε ἀγαθόν,
οὔτε κακόν ἐστιν ἐν τῷ βίῳ. Ταῦτ' οὖν ἐὰν μέν τις
μὴ συνίῃ, ἀπόλλυται ὑπ' αὐτῆς· οὐκ εἰςάπαξ, ὥσπερ
ὁ ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς καταβρωθεὶς ἀπέθνησκεν· ἀλλὰ
κατὰ μικρὸν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθείρεται, [καθά-
περ οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ παραδιδόμενοι.] ἐὰν δέ τις γνῷ, 4
ἀνάπαλιν ἡ μὲν Ἀφροσύνη ἀπόλλυται, αὐτὸς δὲ σώ-
ζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ
τῷ βίῳ. Ὑμεῖς οὖν προςέχετε, καὶ μὴ παρακούετε.

IV. Ξ. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς εἰς μεγάλην τινὰ ἐπιθυμίαν ἐμβέβληκας ἡμᾶς, εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει.

Π. Ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα.

Ξ. Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος· ὡς

III. προσέξετε, ἔφη, omnes excepto M., in quo ἔφη deest. — καὶ πικροί, καὶ ἀμαθεῖς omnes. Wolfius conj. καὶ πονηροὶ καὶ ἀμαθεῖς. Equidem suspicor verba glossam esse ad explicandam vocem ἄφρονες culpa librariorum textui insertam. 2. ἔστι γὰρ ἡ ἐξήγησις ἐοικυῖα P. V.: ἔοικε γὰρ ἡ ἐξήγησις 1. προὔβάλλετο P. V.: προεβάλλετο M. 3. συνίῃ Pbcd. M. V.: συνιεῖ Pa. συνιῇ ex conj. scr. Schweigh. in ed. min. — καθάπερ οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ παραδιδόμενοι Pa. M. V.: καθάπερ οἱ ἐπὶ τιμωρίαν παραδιδόμενοι Pbcd. v. praef. 4. ἐάν M. P.: ἂν V.

IV. φθάνοις Pbcd.: φθόνοις Pa. φθονοίης M. —

ἡμῶν προςεξόντων οὐ παρέργως, ἐπείπερ καὶ τὸ ἐπιτίμιον τοιοῦτον ἐστίν.

2 Π. *Ἀναλαβὼν οὖν ῥάβδον τινὰ, καὶ ἐκτείνας πρὸς τὴν γραφήν· Ὁρᾶτε, ἔφη, τὸν περίβολον τοῦτον;*

Ξ. *Ὁρῶμεν.*

Π. *Τοῦτο πρῶτον δεῖ εἰδέναι ὑμᾶς, ὅτι καλεῖται ὁ τόπος οὗτος Βίος. καὶ ὁ ὄχλος ὁ πολὺς, ὁ παρὰ τὴν πύλην ἐφεστὼς, οἱ μέλλοντες εἰςπορεύεσθαι εἰς*
3 *τὸν βίον οὗτοί εἰσιν. ὁ δὲ γέρων, ὁ ἄνω ἑστηκὼς, ἔχων χάρτην τινὰ ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῇ ἑτέρᾳ ὥσπερ δεικνύων τι, οὗτος Δαίμων καλεῖται· προςτάττει δὲ τοῖς εἰςπορευομένοις, τί δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς ἂν εἰςέλθωσιν εἰς τὸν βίον· καὶ δεικνύει, ποίαν ὁδὸν αὐτοὺς δεῖ βαδίζειν, εἰ σώζεσθαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ.*

V. Ξ. *Ποίαν οὖν ὁδὸν κελεύει βαδίζειν, ἢ πῶς; ἔφην ἐγώ.*

Π. *Ὁρᾷς οὖν παρὰ τὴν πύλην θρόνον τινὰ κείμενον κατὰ τὸν τόπον τοῦτον, καθ᾽ ὃν εἰςπορεύεται ὁ ὄχλος, ἐφ᾽ οὗ κάθηται γυνὴ πεπλασμένη τῷ ἤθει, καὶ πιθανὴ φαινομένη, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσα ποτή-*
2 *ριόν τι;*

Ξ. *Ὁρῶ. ἀλλὰ τίς ἐστιν αὕτη; [ἔφην ἐγώ.]*

Π. *Ἀπάτη καλεῖται, φησὶν, ἡ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλανῶσα.*

2. *ὁ τόπος οὗτος* P.: *οὗτος ὁ τόπος* M. pronomen *οὗτος* in pin. substantivum subsequi solet, ubi digito aliquid monstratur. cf. 2, 2. 3, 2. 4, 2. 5, 1. 9, 1. 11, 2. 17, 2. contra 35, 2. — *παρά* P. V.: *περί* M.

V. *ὁρᾷς οὖν παρὰ* M.: *ὁρᾷς οὖν, εἶπε, παρά* Pa. *ὁρᾷς, εἶπε, παρά* Pbcd. V. O. — *τὸν τόπον τοῦτον* Pbcd. V.: *τὸν τόπον* M. Pa. — *ἤθει* M. Pac.: *ἦθος* Pb. *εἴθει* V. Wolfius in notis commendavit *εἴδει* cf. locum a Gronov. citatum ex Aristaeneti epp. lib. I. 2. *αἱ μείρακες — — ἦθος οὐ πεπλασμένον ἐμφαίνουσαι.* vid. thesaurum graec. linguae IV, p. 117. *ἔχουσα* Pbcd. V.: *ἔχει* M. Pa. vid. praef. 3. *τοῦτο* P. V.:

Ξ. Εἶτα τί πράττει αὕτη;

Π. Τοὺς εἰςπορευομένους εἰς τὸν βίον ποτίζει τὴν ἑαυτῆς δύναμιν.

Ξ. Τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; 3

Π. πλάνος, ἔφη, καὶ ἄγνοια.

Ξ. Εἶτα τί;

Π. Πιόντες τοῦτο, πορεύονται εἰς τὸν βίον.

Ξ. Πότερον οὖν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον, ἢ οὔ;

VI. Π. Πάντες πίνουσιν, ἔφη· ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖον, οἱ δὲ ἧττον. Ἔτι δὲ οὐχ ὁρᾷς ἔνδον τῆς πύλης πλῆθός τι γυναικῶν ἑταιρῶν, παντοδαπὰς μορφὰς ἐχουσῶν;

Ξ. Ὁρῶ.

Π. Αὗται τοίνυν, Δόξαι, καὶ Ἐπιθυμίαι, καὶ 2
Ἡδοναὶ καλοῦνται. Ὅταν οὖν εἰςπορεύηται ὁ ὄχλος, ἀναπηδῶσιν αὗται, καὶ περιπλέκονται πρὸς ἕκαστον, εἶτα ἀπάγουσι.

Ξ. Ποῖ δὲ ἀπάγουσιν αὐτούς;

Π. Αἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι, ἔφη· αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι διὰ τὴν ἀπάτην.

Ξ. Ὦ δαιμόνιε, ὡς χαλεπὸν τὸ πόμα λέγεις.

Π. Καὶ πᾶσαί γε, ἔφη, ἐπαγγέλλονται ὡς ἐπὶ τὰ 3
βέλτιστα ἄξουσαι, καὶ εἰς βίον εὐδαίμονα καὶ λυσιτελῆ. οἱ δὲ διὰ τὴν ἄγνοιαν καὶ τὸν πλάνον, ὃν πε-

τουτί M. cf. 3, 1. — *πλάνος* M. Pa.: *πλάνη* Pbcd. V. cf. 5, 3. 6, 3. 19, 5. 23, 1. 25, 2. quibus locis forma *πλάνος* omnibus manuscr. consentientibus occurrit, cum *πλάνη* nusquam in pin. inveniatur.

VI. *περιπλέκονται πρὸς ἕκαστον* M.: *πλέκονται πρὸς ἕκαστον* P. *συμπλέκονται πρὸς ἕκαστον* V. nescio annon emendandum sit *συμπλέκονται ἑκάστῳ*. cf. 9, 2. *ποῖ* M. V.: *ποῦ* P. omnes, ut videtur. 3. *ἄξουσαι* P. V.: *ἥξουσι* M. — *εἰς βίον εὐδαίμονα* P. V.: *ἐς βίον ἄλλον εὐδαίμονα* M. forma *ἐς*

πώκασι παρὰ τῆς Ἀπάτης, οὐχ εὑρίσκουσι ποία ἐστὶν ἡ ἀληθινὴ ὁδὸς ἡ ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ πλανῶνται εἰκῇ· ὥςπερ ὁρᾷς καὶ τοὺς πρότερον εἰσπορευομένους, ὡς περιάγονται [ὅπῃ ἂν αὗται δεικνύωσι.]

VII. *Ξ. Ὁρῶ τούτους, ἔφην. Ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη τίς ἐστιν, ἣ ὥσπερ τυφλὴ [καὶ μαινομένη] τις εἶναι δοκοῦσα, καὶ ἑστηκυῖα ἐπὶ λίθου τινὸς στρογγύλου;*

Π. Καλεῖται μὲν, ἔφη, Τύχη· ἐστὶ δὲ οὐ μόνον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή.

2 *Ξ. Αὕτη οὖν τί ἔργον ἔχει;*

Π. Περιπορεύεται πανταχοῦ, ἔφη· καὶ παρ' ὧν μὲν ἁρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἑτέροις δίδωσι· παρὰ δὲ τῶν αὐτῶν πάλιν ἀφαιρεῖται παραχρῆμα ἃ δέδωκε, καὶ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῇ καὶ ἀβεβαίως. διὸ καὶ τὸ σημεῖον καλῶς μηνύει τὴν φύσιν αὐτῆς.

3 *Ξ. Ποῖον τοῦτο; ἔφην ἐγώ.*

Π. Ὅτι ἐπὶ στρογγύλου λίθου ἕστηκεν.

Ξ. Εἶτα τί τοῦτο σημαίνει;

Π. Ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς, οὐδὲ βεβαία ἐστὶν ἡ παρ' αὐτῆς δόσις. ἐκπτώσεις γὰρ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίγνονται, ὅταν τις αὐτῇ πιστεύσῃ.

nusquam in pinace invenitur. — *ὡς περιάγονται*] Wolfius conjecit pro *περιάγοντας*, quod perperam omnes manuscr. habent. vid. praef. — *ὅπῃ ἂν αὗται δεικνύωσι* Pbcd.: *ὅποι ἂν τύχοι* M. Pa. (certe *τύχῃ* scribi debuerat.) aut alterutra lectio in textum recipienda aut utraque removenda, quod mihi maxime placet. Nam utraque glossae simillima est, quae ex margine in textum irrepsit.

VII. *τούτους* M. P. *τοῦτον* V. Wolfius in notis: *τοῦτο*, non *τοῦτον*. O. „video hoc." — *ἡ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἶναι δοκοῦσα* omnes praeter M., in quo *τίς* deest vid. praef. 2. *δέδωκε* hic et 8, 2. P. V.: *ἔδωκε* hic et 8. 2. M., quod incuriae librarii relinquendum est cf. 31, 5, ubi bis *ἃ δέδωκεν* = *τὴν δόσιν* legitur omnibus manuscr. consentientibus. 3. *ἐπὶ στρογγύλου λίθου* P. V.: *ἐπὶ λίθου στρογγύλου* M. *πιστεύσῃ* Pbcd. V.: *πιστεύῃ* M. Pa.

VIII. Ξ. Ὁ δὲ ὄχλος [τῶν ἀνθρώπων,] ὁ πολὺς οὗτος περὶ αὐτὴν ἑστηκώς, τί βούλεται; καὶ τίνες καλοῦνται;

Π. Καλοῦνται μὲν οὗτοι Ἀπροβούλευτοι· αἰτοῦσι δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἃ ῥίπτει.

Ξ. Πῶς οὖν οὐχ ὁμοίαν ἔχουσι τὴν μορφὴν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν δοκοῦσι χαίρειν, οἱ δὲ ἀθυμοῦσιν, ἐκτετακότες τὰς χεῖρας;

Π. Οἱ μὲν δοκοῦντες, ἔφη, χαίρειν καὶ γελᾶν 2
αὐτῶν, οἱ εἰληφότες τι παρὰ τῆς Τύχης εἰσίν· οὗτοι δὲ καὶ Ἀγαθὴν Τύχην αὐτὴν καλοῦσιν. οἱ δὲ δοκοῦντες κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτετακότες, εἰσὶ παρ' ὧν ἀφείλετο ἃ δέδωκε πρότερον αὐτοῖς. οὗτοι δὲ πάλιν Κακὴν Τύχην αὐτὴν καλοῦσι.

Ξ. Τίνα οὖν ἐστιν ἃ δίδωσιν αὐτοῖς, ὅτι οὕτως 3
οἱ μὲν λαμβάνοντες χαίρουσιν, οἱ δὲ ἀποβάλλοντες κλαίουσι;

Π. Ταῦτα, ἔφη, ἃ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ εἶναι ἀγαθά.

Ξ. Ταῦτ' οὖν τίνα ἐστί;

Π. Πλοῦτος δηλονότι, καὶ δόξα, καὶ εὐγένεια, 4
καὶ τέκνα, καὶ τυραννίδες, καὶ βασιλεῖαι καὶ τἆλλα ὅσα τούτοις παραπλήσια.

Ξ. Ταῦτ' οὖν πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθά;

VIII. ὁ δὲ ὄχλος τῶν ἀνθρώπων, ὁ πολὺς οὗτος M.: ὁ δὲ τῶν ἀνθρώπιον ὄχλος, ὁ πολὺς οὗτος Pa. ὁ δὲ τῶν ἀνθρώπων πολὺς ὄχλος οὗτος Pc. ὁ δὲ ὄχλος ὁ πολὺς οὗτος Pbd. V. τῶν ἀνθρώπων tamquam additamentum a librariis textui intersertum uncis inclusimus; nam ad fluctuantem codd. m. lectionem accedit, quod additamentum plane superfluum est, cum ὄχλος per se significet turbam hominum. cf. 1, 2. 1, 3. 4, 2. 5, 1. 6, 2. 2. δέδωκε vid. ad 7, 2. 3. ταῦτα, ἔφη P. V.: ταῦτα οὖν, ἔφη M. 4. δηλονότι P. M.: δηλαδή V. —

Π. Περὶ μὲν τούτων, ἔφη, καὶ αὖθις ἐκποιήσει διαλέγεσθαι. νῦν δὲ περὶ τὴν μυθολογίαν γενώμεθα.

Ξ. Ἔστω οὕτως.

IX. *Π. Ὁρᾷς οὖν, ὡς ἂν παρέλθῃς τὴν πύλην ταύτην, ἀνωτέρω ἄλλον περίβολον, καὶ γυναῖκας ἔξω τοῦ περιβόλου ἑστηκυίας, κεκοσμημένας ὥσπερ ἑταῖραι εἰώθασι;*

Ξ. Καὶ μάλα.

Π. Αὗται τοίνυν, ἡ μὲν Ἀκρασία καλεῖται, ἡ δὲ Ἀσωτία, ἡ δὲ Ἀπληστία, ἡ δὲ Κολακεία.

2 *Ξ. Τί οὖν ὧδε ἑστήκασιν αὗται;*

Π. Παρατηροῦσιν, ἔφη, τοὺς εἰληφότας τι παρὰ τῆς Τύχης.

Ξ. Εἶτα τί;

Π. Ἀναπηδῶσι, καὶ συμπλέκονται αὐτοῖς, καὶ κολακεύουσι, καὶ ἀξιοῦσι παρ' αὐταῖς μένειν, λέγουσαι ὅτι βίον ἕξουσιν ἡδύν τε καὶ ἄπονον, καὶ
3 *κακοπάθειαν ἔχοντα οὐδεμίαν. ἐὰν οὖν τις πεισθῇ*
ὑπ' αὐτῶν εἰςελθεῖν εἰς τὴν Ἡδυπάθειαν, μέχρι
μέν τινος ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διατριβή, ἕως ἂν γαρ-
γαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον· εἶτ' οὐκέτι. ὅταν γὰρ ἀνα-
νήψῃ, αἰσθάνεται ὅτι οὐκ ἤσθιεν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς
4 *κατησθίετο καὶ ὑβρίζετο. Διὸ καὶ, ὅταν ἀναλώσῃ*

ἐκποιήσει διαλέγεσθαι Pa. M.: *διαλεξόμεθα* Pbcd. V. — *γενώμεδα* M. Pbc. V.: *γινόμεθα* Pa. *γενόμεθα* Pd.

IX. *παρέλθῃς* M. Pabd.: *παρέλθοις* Pb. V. Pc. inter lineas cf. 4. 3. — *ταύτην,* M. Pac. V.: *ταύτην, ἔφη* Pbd. — *ἀνωτέρω* M. Pa: *ἀνώτερον* Pbcd. V. cum hic adverbium requiratur (cf. 15, 1. 15, 4. 10, 1) placuit *ἀνωτέρω* scribere; nam forma *ἀνώτερον* pro *ἀνωτέρω* aliena videtur ab Atticis. vid. thes. gr. linguae, vol. I, p. 1064. 2. *παρ' αὐταῖς* M. Pa.: *παρ' αὐτάς* Pbcd. *παρ' αὐτοῖς* V. Wolfius in ora *αὐταῖς*. — *ἡδύν τε καί* Pa.: *ἡδὺν καί* Pbcd. M. V. 3. *εἰςελθεῖν* M. P.: deest in V. — *οὐκέτι* M. Pa. in duas voces scriptum *οὐκ ἔτι*; cf. 26, 2, ubi Pbcd. *οὐκ ἔτι,* M. *οὐκέτι* habet: *οὐκ*

πάντα, ὅσα ἔλαβε παρὰ τῆς Τύχης, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων πάνθ' ὅσα ἐστὶ βλαβερά· οἷον, ἀποστερεῖν, ἱεροσυλεῖν, ἐπιορκεῖν, προδιδόναι, λῃΐζεσθαι, καὶ πάνθ' ὅσα τούτοις παραπλήσια. Ὅταν οὖν πάντα αὐτοὺς ἐπιλίπῃ, παραδίδονται τῇ Τιμωρίᾳ.

X. Ξ. Ποία δέ ἐστιν αὕτη;

Π. Ὁρᾷς ὀπίσω τι αὐτῶν, [ἔφη,] ὥςπερ θυρίον [μικρὸν,] καὶ τόπον στενόν τινα καὶ σκοτεινόν;

Ξ. Καὶ μάλα.

Π. Οὐκοῦν καὶ γυναῖκες αἰσχραὶ, καὶ ῥυπαραὶ, καὶ ῥάκη ἠμφιεσμέναι δοκοῦσι συνεῖναι;

Ξ. Καὶ μάλα. 2

Π. Αὗται τοίνυν, ἔφη, ἡ μὲν τὴν μάστιγα ἔχουσα, καλεῖται Τιμωρία· ἡ δὲ τὴν κεφαλὴν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχουσα, Λύπη· ἡ δὲ τὰς τρίχας τίλλουσα ἑαυτῆς, Ὀδύνη.

Ξ. Ὁ δ' ἄλλος οὗτος, ὁ παρεστηκὼς αὐταῖς, 3

ἔστιν Pbcd. cf. 12, 3. 4. ἕνεκεν τούτων omnes. hoc loco excepto ante lit. conson. semper forma ἕνεκα (14, 4; 34, 4. 40, 1), ante voc. ἕνεκεν (19, 1) occurrit. — πάνθ' ὅσα ἐστί M. Pc.; πάντα ὅσα ἐστί Pa. vel πάντα vel πανθ' ignorant Pbd. V. Od. — αὐτούς Wolfius in ora et in notis commendat: αὐτοῖς codd. man. — ἐπιλίπῃ Pa: ἀπολίπῃ Pbcd. ἐπιλείπῃ M. ἀπολείπῃ V.

X. ὁρᾷς ὀπίσω τι αὐτῶν, ἔφη, ὥσπερ θύριον μικρόν V.: ὁρᾷς ὀπίσω τί αὐτῶν, ἔφη ἄνω ὥσπερ θύριον μικρόν P.: sed ἄνω deest in Pc. θηρίον habet Pd. ὁρᾷς ὠπίσω, ἔφη, τι μικρὸν ἄνω ὥσπερ θύριον M. „videsne retro eas quamdam veluti bestiolam —?“ O. praeter ἔφη etiam ἄνω et μικρόν a librariis addita esse videntur. — σκοτεινόν; καὶ μάλα habuit fons codicis M.; nam lacuna, quae est in M., ita orta est, ut oculi librarii aberrarent ab altero καὶ μάλα ad alterum. καὶ μάλα deest in Pacd. Pb. habet a recentiori manu ὁρῶ, quod nihil aliud est nisi conjectura. 2. αὗται P.: τού-

δυςειδής τις, καὶ λεπτὸς, καὶ γυμνός· καὶ μετ' αὐτοῦ τις ὁμοία αὐτῷ, αἰσχρὰ καὶ λεπτή· τίς ἐστιν;

Π. Ὁ μὲν, Ὀδυρμὸς καλεῖται, ἔφη· ἡ δὲ, ἀδελφὴ
4 *αὐτοῦ, Ἀθυμία. Τούτοις οὖν παραδίδοται, καὶ μετὰ τούτων συμβιοῖ τιμωρούμενος. Εἶτα ἐνταῦθα πάλιν εἰς τὸν ἕτερον οἶκον ῥίπτεται, εἰς τὴν Κακοδαιμονίαν, καὶ ὧδε τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, ἂν μὴ ἡ Μετάνοια αὐτῷ ἀπὸ τύχης συναντήσῃ.*

XI. *Ο. Εἶτα τί γίγνεται, ἐὰν ἡ Μετάνοια αὐτῷ συναντήσῃ;*

Π. Ἐξαίρει αὐτὸν ἐκ τῶν κακῶν, καὶ συνίστησιν αὐτῷ ἑτέραν Δόξαν [καὶ Ἐπιθυμίαν,] τὴν εἰς τὴν

των M. 3. *καὶ λεπτὸς καὶ γυμνός* P. V. O.: *καὶ γυμνὸς καὶ λεπτός* M. — *μετ' αὐτοῦ τις* M. Pa.: *μετὰ ταῦτά τις* Pcd. V. O. *μετὰ τοῦτόν τις* Pb. — *τίς ἐστιν* omnes: *τίνες εἰσίν* scripsit Villebrunius ex conj. 4. *ἡ δὲ, ἀδελφὴ αὐτοῦ, Ἀθυμία* Pbcd. V.: *ἡ δὲ ἀδελφή* M. *αὐτοῦ Ἀθυμία* perperam omissis. *ἡ δὲ Ἀθυμία· ἀδελφὴ δέ ἐστιν αὐτὴ αὐτοῦ* Pa. — *ἐνταῦθα πάλιν* M. Pa.: *πάλιν ἐνταῦθα* Pbc. *πάλιν* Pd. pro *ἐνταῦθα* Meibom. in notis commendat *ἐντεῦθεν*, quod Gronovio teste Velsius et Barthius habent. Equidem suspicor, *ἐνταῦθα*, quod juxta *εἶτα* plane redundat, glossam esse, a librario orationi insertam; cf. tamen 32, 4. *εἶτα ἐντεῦθεν* etc. — *τὸν ἕτερον οἶκον*] *εἰς τὸν ἕτερον οἶκτον* conj. Gronov., falso quidem; nam postquam stultus ille *εἰς τὴν Ἡδυπάθειαν* tanquam in domum ingressus est, traditur *τῇ Τιμωρίᾳ, τῇ Λύπῃ* et *τῇ Ὀδύνῃ* iisque servire cogitur loco angusto et tenebroso. Post denuo in aliam domum conjicitur, *εἰς τὴν Κακοδαιμονίαν*. — *ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ* omnes codd. man.: *κακοπραγίᾳ* conj. Johnsonus. — *ἂν μὴ ἡ Μετάνοια αὐτῷ ἀπὸ τύχης συναντήσῃ* M. *ἂν μὴ ἡ Μετάνοια αὐτῷ ἀπὸ τῆς τύχης συναντήσῃ* Pbcd. V. O. „nisi forte illi Poenitentia obviam prodierit.“ *ἂν μὴ η Μετάνοια αὐτῷ ἀπὸ τύχῃ ἐκ προαιρέσεως συναντήσασα.* Pa. Apparet *ἐκ προαιρέσεως συναντήσασα* glossam esse, Christiani, nisi fallor, quae ex margine in textum irrepsit, ita ut *συναντήσῃ* expelleretur.

ἀληθινὴν Παιδείαν ἄγουσαν, ἅμα δὲ καὶ τὴν εἰς τὴν Ψευδοπαιδείαν καλουμένην.

Ξ. Εἶτα τί γίγνεται; 2

Π. Ἐὰν μέν, φησί, τὴν Δόξαν ταύτην προςδέξηται, τὴν ἄξουσαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, καθαρθεὶς ὑπ' αὐτῆς σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ· εἰ δὲ μή, πάλιν πλανᾶται ὑπὸ τῆς Ψευδοδοξίας.

XII. Ξ. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς μέγας ὁ κίνδυνος ἄλλος οὗτος. Ἡ δὲ Ψευδοπαιδεία, ποία ἐστίν; ἔφην ἐγώ.

Π. Οὐχ ὁρᾷς τὸν ἕτερον περίβολον ἐκεῖνον;

Ξ. Καὶ μάλα, ἔφην ἐγώ. 2

Π. Οὐκοῦν ἔξω τοῦ περιβόλου παρὰ τὴν εἴσοδον γυνή τις ἕστηκεν, ἣ δοκεῖ πάνυ καθάριος καὶ εὔτακτος εἶναι;

Ξ. Καὶ μάλα.

Π. Ταύτην τοίνυν οἱ πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι τῶν ἀν- 3
θρώπων Παιδείαν καλοῦσιν· οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ Ψευδοπαιδεία, ἔφη. οἱ μέν τοι σωζόμενοι, ὁπόταν βούλωνται εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἐλθεῖν, ὧδε πρῶτον παραγίγνονται.

Ξ. Πότερον οὖν ἄλλη ὁδὸς οὐκ ἔστιν, ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἄγουσα;

Π. Ἔστιν, ἔφη.

XI. ἅμα δὲ καὶ τὴν P. V.: ἅμα δὲ καί M. 2. καθαρθεὶς M. Pbcd. καὶ καθαρθείς Pa. καθαρεῖς V. Wolfius in ora καθαρθείς. — ἐν παντὶ τῷ βίῳ Pbcd. V. O.: ἐν τῷ βίῳ M. Pa. — Ψευδοδοξίας omnes cdd. m.: Wolfius conj. Ψευδοπαιδείας, „nam de ea tantum hic agitur.“ vid. praef.

XII. 2. καθάριος P.: καθάρειος M. καθαρά V. 3. ἀνθρώπων O. V.: ἀνδρῶν Pabd. M. ἀνῶν Pc. 4. οὐκ ἔστιν Pbcd. V. O: οὐκ ἦν M. Pa.

XIII. Ξ. *Οὗτοι δὲ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἔσω τοῦ περιβόλου ἀνακάμπτοντες, τίνες εἰσίν;*

Π. Οἱ τῆς Ψευδοπαιδείας, ἔφη, ἐρασταὶ, ἠπατημένοι, καὶ οἰόμενοι μετὰ τῆς ἀληθινῆς παιδείας συνομιλεῖν.

Ξ. *Τίνες οὖν καλοῦνται οὗτοι;*

2 *Π. Οἱ μὲν, Ποιηταί· ἔφη· οἱ δὲ, Ῥήτορες· οἱ δὲ, Διαλεκτικοί· οἱ δὲ, Μουσικοί· οἱ δὲ, Ἀριθμητικοί. οἱ δὲ, Γεωμέτραι· οἱ δὲ, Ἀστρολόγοι· οἱ δὲ, Ἡδονικοί· οἱ δὲ, Περιπατητικοί· οἱ δὲ, Κριτικοί· καὶ ὅσοι ἄλλοι τούτοις εἰσὶ παραπλήσιοι.*

XIV. Ξ. *Αἱ δὲ γυναῖκες ἐκεῖναι, αἱ δοκοῦσαι περιτρέχειν, ὅμοιαι ταῖς πρώταις, ἐν αἷς ἔφης εἶναι τὴν Ἀκρασίαν, [καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ' αὐτῶν,] τίνες εἰσίν;*

Π. Αὐταὶ ἐκεῖναί εἰσιν, ἔφη.

2 Ξ. *Πότερον οὖν καὶ ὧδε εἰσπορεύονται;*

Π. Νὴ Δία, καὶ ὧδε· σπανίως δὲ, καὶ οὐχὶ ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ.

Ξ. *Πότερον οὖν καὶ αἱ Δόξαι;*

3 *Π. Ναὶ, ἔφη. μένει γὰρ καὶ ἐν τούτοις τὸ πόμα, ὃ ἔπιον παρὰ τῆς Ἀπάτης.*

XIII. *καὶ οἰόμενοι* M. O.: *οἰόμενοι* P. V. 2. *Περιπατητικοί* Pbc, V. O. A.: *περιπατικοί* M. Pad.

XIV. *καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ' αὐτῶν* V. *καὶ αἱ ἄλλαι μετ' αὐτῶν* Pd. *καὶ ἄλλαι αἱ μετ' αὐτῶν* Pabc. *καὶ ἄλλαι μετ' αὐτῶν* M. „in quibus Incontinentiam et reliquas una esse affirmabas.“ O. quasi legisset *καὶ τὰς ἄλλας μετ' αὐτῆς.* Utique expectamus *ἃς ἔφης εἶναι τὴν Ἀκρασίαν καὶ τὰς ἄλλας τὰς μετ' αὐτῆς.* Totum additamentum alienum esse vid. a scriptore. *αὐταί* conj. Schweigh. consentiente O., qui vertit: illae ipsae sunt: *αὗται* Pbcd. M. *αὗται* Pa. 3. *ναὶ, ἔφη μὲν γάρ* P.M. In Pc. super *ἔφη* inter lineas scriptum est *ἔτι.* — *ναὶ, ἔφη· ἔτι μὲν γάρ* V. „ita, inquit. Manet enim et in his adhuc potio.“ O. Nescio annon scribendum sit: *ναί, ἔφη· ἔτι μένει*

Ξ. Καὶ ἡ ἄγνοια μένει [καὶ ἐν τούτοις;]

Π. Νὴ Δία, καὶ μετ' αὐτῆς γε ἡ ἀφροσύνη· καὶ οὐ μὴ ἀπέλθῃ ἀπ' αὐτῶν οὔθ' ἡ δόξα, οὔθ' ἡ λοιπὴ κακία, μέχρις ἂν ἀπογνόντες τῆς Ψευδοπαιδείας εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν ὁδὸν, καὶ πίωσι τὴν τούτων καθαρτικὴν δύναμιν. εἶτα, ὅταν καθαρθῶσι, 4
καὶ ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάνθ' ὅσ' ἂν ἔχωσι, καὶ τὰς δόξας, καὶ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν λοιπὴν κακίαν πᾶσαν, τότε ἂν οὕτω σωθήσονται. ὧδε δὲ μένοντες παρὰ τῇ Ψευδοπαιδείᾳ, οὐδέποτε ἀπολυθήσονται, οὐδὲ ἐλλείψει αὐτοὺς κακὸν οὐδὲν ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων.

XV. *Ξ. Ποία οὖν ἐστιν αὕτη ἡ ὁδὸς, ἡ φέρουσα ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν; [ἔφην.]*

Π. Ὁρᾷς ἄνω, [ἔφη,] τόπον τινὰ ἐκεῖνον, ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοικεῖ, ἀλλ' ἔρημος δοκεῖ εἶναι;

Ο. Ὁρῶ.

Π. Οὐκοῦν καὶ θύραν τινὰ μικρὰν, καὶ ὁδόν τινα 2
πρὸ τῆς θύρας, ἥτις οὐ πολὺ ὀχλεῖται, ἀλλ' ὀλίγοι

γάρ. — *καὶ ἡ Ἄγνοια μένει ἐν τούτοις* Pacd.: *καὶ ἣ Ἄγνοια μένει ἐν τούτοις δέ* Pb. *καὶ ἡ Ἄγνοια μένει, καὶ ἐν τούτοις* M. *καὶ ἡ Ἄγνοια μένει.* V. Vel *ἐν τούτοις* vel *καὶ ἐν τούτοις* ex antecedentibus a librariis insertum esse videtur. Ceterum verba Hospiti tribuenda sunt, non Seni, ut vulgo fit, cum *νὴ Δία* formula semper responsum alterutrius indicet. cf. 14, 2. 16, 5. 26, 2. 39. 2 ubi sine *ἔφην* vel *ἔφη* responsum incipit, 28, 1 ubi *ἔφη* insertum quidem est, sed non eodem loco in omnibus codd. man. — *μετ' αὐτῆς γε* M. Pac. V.: *μετ' αὐτῶν γε* Pbd. — *τὴν τούτων καθαρτικὴν δύναμιν* Pbcd. V. O.: *τὰς τούτων καθαρτικὰς δυνάμεις* M. Pa. cf. 19, 1. 19, 4. 22, 1. — *εἶθ' ὅταν καθαρθῶσι* M. Pac.: haec tria vocabula desunt in Pbd. V. O., qui idcirco dein *τότε γὰρ ἂν οὕτως* habent, ubi *γάρ* ignorant ceteri. cf. 19, 1,

XV. *παιδείαν; ἔφην* Pa.: *παιδείαν* ceteri. — *ὁρᾷς, ἔφη, ἄνω* M. Pbcd. V.: *ὁρᾷς ἄνω, ἔφη* Pa. — *οὐδείς* M. Pc. V.: *οὐθείς* Pabd. 2. *ὀλίγοι πάνυ* M. Pa.: *πάνυ ὀλίγοι* Pbcd. V.

πάνυ πορεύονται, ὥσπερ δυσανόδου τινὸς καὶ τραχείας καὶ πετρώδους εἶναι δοκούσης;

Ξ. *Καὶ μάλα, ἔφην.*

3 *Π. Οὐκοῦν καὶ βουνός τις ὑψηλὸς δοκεῖ εἶναι, καὶ ἀνάβασις στενὴ πάνυ, καὶ κρημνοὺς ἔχουσα ἔνθεν καὶ ἔνθεν βαθεῖς;*

Ξ. *Ὁρῶ.*

Π. Αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ ὁδὸς, ἔφη, ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν.

4 Ξ. *Καὶ μάλα γε χαλεπὴ προςιδεῖν.*

Π. Οὐκοῦν καὶ ἄνω γ' ἐπὶ τοῦ βουνοῦ ὁρᾷς πέτραν τινὰ μεγάλην, καὶ ὑψηλὴν, καὶ κύκλῳ ἀπόκρημνον;

Ξ. *Ὁρῶ, ἔφην.*

XVI. *Π. Ὁρᾷς οὖν καὶ γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῆς πέτρας, λιπαρὰς καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι, ὡς ἐκτετάκασι τὰς χεῖρας προθύμως;*

Ξ. *Ὁρῶ· ἀλλὰ τίνες καλοῦνται, ἔφην, αὗται;*

2 *Π. Ἡ μὲν, Ἐγκράτεια καλεῖται· ἔφη· ἡ δὲ, Καρτερία· εἰσὶ δὲ ἀδελφαί.*

Ξ. *Τί οὖν τὰς χεῖρας ἐκτετάκασιν οὕτω προθύμως;*

3 *Π. Παρακαλοῦσιν, ἔφη, τοὺς παραγιγνομένους ἐπὶ τὸν τόπον, θαῤῥεῖν, καὶ μὴ ἀποδειλιᾶν, λέγουσαι, ὅτι βραχὺ ἔτι δεῖ καρτερῆσαι αὐτοὺς, εἶτα ἥξουσιν εἰς ὁδὸν καλήν.*

— *ὥσπερ δυσανόδου τινός* Pbcd. V. O.: *ὥσπερ ἀνοδίας τινός* M. *ὥσπερ δι' ἀνοδίας τινός* Pa. — 3. *ἔνθεν καὶ ἔνθεν* M. P.: *ἔνθεν κἀκεῖθεν* V. 4. *ἄνω γ' ἐπί*] *ἄνω γε ἐπί* Pbd. *ἄνω ἐπί* M. Pa. *ἄνω γε περί* Pc. V. O. — *πέτραν τινά* Pa.: *πέτραν* ceteri. — *καὶ κύκλῳ* M. Pa.: *κύκλῳ* Pbcd.

XVI. *ἐπὶ τῆς πέτρας* V.: *ἐπὶ τῇ πέτρᾳ* M. Pa. *ἐπὶ τὴν πέτραν* Pcd. cf. 7, 1. 7, 3. 8, 1. 18, 1. 18, 3. 30, 3. 21, 3. 5, 1. 15, 4. — *εὐεκτούσας* P. V.: *εὐτάκτους* M. — *ὡς* M. Pa.: *καὶ ὡς* Pbcd. V. 2. *οὕτω προθύμως* M. Pbcd. V.: *προθύμως*

Ξ. Ὅταν οὖν παραγένωνται ἐπὶ τὴν πέτραν, πῶς 4
ἀναβαίνουσιν; ὁρῶ γὰρ ὁδὸν φέρουσαν οὐδεμίαν ἐπ᾽
αὐτήν.

Π. Αὗται ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ προςκαταβαίνουσι,
καὶ ἕλκουσιν αὐτοὺς ἄνω πρὸς αὑτάς. εἶτα κελεύου-
σιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι. καὶ μετὰ μικρὸν διδόασιν 5
ἰσχὺν καὶ θάρσος, καὶ ἐπαγγέλλονται αὐτοὺς κατα-
στήσειν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν· καὶ δεικνύ-
ουσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ὡς ἔστι καλή τε, καὶ ὁμαλὴ, καὶ
εὐπόρητος καὶ καθαρὰ παντὸς κακοῦ, ὥσπερ ὁρᾷς.

Ξ. Ἐμφαίνεται, νὴ Δία.

XVII. Ὁρᾷς οὖν, ἔφη, ἔμπροσθεν τοῦ ἄλσους ἐκείνου καὶ τόπον τινά, ὅς δοκεῖ καλός τε εἶναι, καὶ λειμωνοειδὴς, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενος;

Ξ. Καὶ μάλα.

Π. Κατανοεῖς οὖν ἐν μέσῳ τῷ λειμῶνι περίβο- 2
λον ἕτερον, καὶ πύλην ἑτέραν;

Ξ. Ἔστιν οὕτως. Ἀλλὰ τίς καλεῖται ὁ τόπο
οὗτος;

Π. Εὐδαιμόνων οἰκητήριον, ἔφη· ὧδε γὰρ δια- 3
τρίβουσιν αἱ Ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ ἡ Εὐδαιμονία.

Ξ. Εἶεν, ἔφην ἐγὼ, ὡς καλὸν λέγεις τὸν τόπον εἶναι.

XVIII. Π. Οὐκοῦν παρὰ τὴν πύλην ὁρᾷς, ἔφη,

οὕτως Pa. 4. ἐπ᾽ αὐτήν Pbcd. V.: ἐπ᾽ αὐτάς M. Pa. „quod si placet, continuo dein pro αὗται legam αὐταί" Schweigh. — πρὸς ἑαυτάς Pbcd. V.: πρὸς αὐτάς M. Pa. 5. καταστήσειν M. Pa.: καταστῆσαι Pbcd. V. — ἐμφαίνεται] cdd. man. ἐμφαίνει hoc loco, 18, 2 et 21, 3. Sed cum impersonaliter usurpatum ἐμφαίνει nusquam inveniatur, non dubium est, quin vel compendio vel errore pro ἐμφαίνεται scriptum sit.
XVII. ἐκείνου καὶ τόπον M.: ἐκείνου τόπον P. V. O. — οὖν ἐν P. M. O.: οὖν καὶ ἐν V. — ἐν μέσῳ τῷ λειμῶνι M. Pa.: ἐν μέσῳ τοῦ λειμῶνος Pbcd. V. O.

ὅτι γυνή τις ἐστὶ, καλὴ καὶ καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον, μέση δὲ καὶ κεκριμένη ἤδη τῇ ἡλικίᾳ, στολὴν δ' ἔχουσα ἁπλῆν τε καὶ ἀκαλλώπιστον; ἕστηκε δὲ οὐκ ἐπὶ στρογγύλου λίθου, ἀλλ' ἐπὶ τετραγώνου,
2 ἀσφαλῶς κειμένου. καὶ μετὰ ταύτης ἄλλαι δύο εἰσὶ, θυγατέρες τινὲς δοκοῦσαι εἶναι.

Ξ. Ἐμφαίνεται οὕτως ἔχειν.

Π. Τούτων τοίνυν ἡ μὲν ἐν τῷ μέσῳ, Παιδεία ἐστίν· ἡ δὲ, Ἀλήθεια· ἡ δὲ, Πειθώ.

3 Ξ. Τί δὲ ἕστηκεν ἐπὶ λίθου τετραγώνου αὕτη;

Π. Σημεῖον, ἔφη, ὅτι ἀσφαλής τε καὶ βεβαία ἡ πρὸς αὐτὴν ὁδός ἐστι τοῖς ἀφικνουμένοις, καὶ τῶν διδομένων ἀσφαλὴς ἡ δόσις τοῖς λαμβάνουσι.

4 Ξ. Καὶ τίνα ἐστὶν, ἃ δίδωσιν αὕτη;

Π. Θάρσος, καὶ ἀφοβία, φη ἐκεῖνος.

Ξ. Ταῦτα δὲ τίνα ἐστίνἕ;

Π. Ἐπιστήμη, ἔφη, τοῦ μηδὲν ἄν ποτε δεινὸν παθεῖν ἐν τῷ βίῳ.

XIX. Ξ. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς καλὰ, ἔφην, τὰ δῶρα. Ἀλλὰ τίνος ἕνεκεν οὕτως ἔξω τοῦ περιβόλου ἕστηκεν;

Π. Ὅπως τοὺς παραγενομένους, ἔφη, θεραπεύῃ

XVIII. *μέση καὶ κεκριμένη ἤδη τῇ ἡλικίᾳ*] Wolfius in notis: *κ. ἡ.* intelligo *τὴν ἐπὶ τὸ γῆρας μᾶλλον νεύουσαν.* etsi fortasse legendum *κεκλιμένῃ*, ut alludat ad Platonicum illud: Beatum esse, cui vel in senectute contigerit veras habere de rebus opiniones. — *ἀκαλλώπιστον* conj. Wolfius pro *καλλωπισμόν*, quod omnes codd. man. habent excepto Pb., in quo a secunda manu in *ἀκαλλώπιστον* mutatum est. cf. 20, 2. 2. *μετὰ ταύτης* P. V.: *μετ' αὐτῆς* M. — *δοκοῦσαι* Pabd.: *δοκοῦσιν* M. Pc. V. — *ἐμφαίνεται*] cf. ad 16, 5. 4. *ἀφοβία* M. Pcd. Pb. a sec. manu. V.: *ἀφοβίαν* Pa. Pb. ex prima scriptura.

XIX. *ὦ Ἡράκλεις* M.: *Ἡράκλεις* P. V. — *οὕτως ἔξω τοῦ π. ἕστηκεν* M. Pa.: *ἔξω τοῦ π. ἕστηκεν οὕτως* Pbcd. V. — *παραγενομένους* Pbcd. V.: *παραγενομένους* M. Pa. *αὐτοὺς εἰσάγει*

καὶ ποτίζῃ τὴν καθαρτικὴν δύναμιν. εἶθ', ὅταν καθαρθῶσιν, οὕτως αὐτοὺς εἰςάγει πρὸς τὰς Ἀρετάς.

Ξ. Πῶς τοῦτο; ἔφην ἐγώ. οὐ γὰρ συνίημι. 2

Π. Ἀλλὰ συνήσεις, ἔφη· ὡς ἄν, εἴ τις φιλοτίμως κάμνων ἐτύγχανε, πρὸς ἰατρὸν ἂν δήπου γενόμενος, πρότερον καθαρτικοῖς ἐξέβαλε τὰ νοσοποιοῦντα· εἶτα οὕτως ἂν αὐτὸν ὁ ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν κατέστησεν· — εἰ δὲ μὴ ἐπείθετο οἷς ἐπέταττεν, 3
εὐλόγως ἂν δήπου ἀπωσθεὶς ἐξώλετο ὑπὸ τῆς νόσου. —

Ξ. Ταῦτα μὲν συνίημι, ἔφην ἐγώ.

Π. Τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, ἔφη, καὶ πρὸς τὴν 4
Παιδείαν ὅταν τις παραγίγνηται, θεραπεύει αὐτὸν καὶ ποτίζει τὴν ἑαυτῆς δύναμιν, ὅπως ἐκκαθάρῃ πρῶτον καὶ ἐκβάλῃ τὰ κακά, ὅσα ἔχων ἦλθε.

Ξ. Ποῖα ταῦτα;

Π. Τὴν ἄγνοιαν καὶ τὸν πλάνον, ὃν παρὰ τῆς 5
Ἀπάτης ἐπεπώκει, καὶ τὴν ἀλαζονείαν, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, καὶ τὸν θυμὸν, καὶ τὴν φιλαργυρίαν, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὧν ἀνεπλήσθη ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ.

M. Pb.: *εἰσάγει αὐτούς* Pa. *αὐτοὺς εἰσάγῃ* Pcd. V. 2. *φιλοτίμως* omnes cdd. man. nisi quod M. *φιλότιμος* habet. Wolfius in notis: „durum pro *χαλεπῶς* aut *φιλοπόνως*, sedulo.“ O. vertit: graviter. Photius et Suidas interpretantur: *μεγαλοδώρως*, *ὑπερμέτρως*. cf. Luc. Tim. 10. Pol. 4, 32, 1. Herodian. 5, 3, 9. 4, 2, 17. Corais conj. *φιλόθοινος*, quod ex analogia quidem est, sed non ex usu. Equidem aliquando suspicatus eram *φιλήδονος*. — *δήπου παραγενόμενος* Pc.: *δήπου γενόμενος* Pabd. M. *δήπου γινόμενος* V. *παραγίγνεσθαι* = pervenire novies in pin. invenitur, *γίγνεσθαι* numquam. — *ἐξέβαλε τὰ νοσοποιοῦντα* M. Pa.: *ἐξέβαλε πάντα τὰ νοσοποιοῦντα* Pbcd. V. O. — *αὐτὸν ὁ ἰατρὸς* M. Pc. V.: *αὐτὸς ὁ ἰατρός* Pbd. *ὁ ἰατρὸς αὐτόν* Pa. 4. *τὸν αὐτον δή* M. *τὸν αὐτὸν τοίνυν* P. V. *κατέστησεν* P.: *καθέστησεν* M. *καθέστηκεν* V. Wolfius in ora *κατέστησεν*. 5. *ὃν* Pabd. V.: *ἃ* M. Pc. cf. 25, 2.

XX. Ξ. Ὅταν οὖν καθαρθῇ, ποῖ αὐτὸν ἀποστέλλει;

Π. Ἔνδον, ἔφη, πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, καὶ πρὸς τὰς ἄλλας Ἀρετάς.

Ξ. Ποίας ταύτας;

2 Π. Οὐχ ὁρᾷς, ἔφη, ἔσω τῆς πύλης χορὸν γυναικῶν, ὡς εὐειδεῖς δοκοῦσιν εἶναι, καὶ εὔτακτοι, καὶ στολὴν ἀτρύφερον καὶ ἁπλῆν ἔχουσαι· ἔτι τε ὡς ἄπλαστοί εἰσι, καὶ οὐδαμῶς κεκαλλωπισμέναι καθάπερ αἱ ἄλλαι;

3 Ξ. Ὁρῶ, ἔφην· ἀλλὰ τίνες αὗται καλοῦνται;

Π. Ἡ μὲν πρώτη, Ἐπιστήμη, ἔφη, καλεῖται. αἱ δὲ ἄλλαι ταύτης ἀδελφαὶ, Ἀνδρεία, Δικαιοσύνη, Καλοκἀγαθία, Σωφροσύνη, Εὐταξία, Ἐλευθερία, Ἐγκράτεια, Πρᾳότης.

4 Ξ. Ὦ κάλλιστε, ἔφην ἔγωγε, ὡς ἐν μεγάλῃ ἐλπίδι ἐσμέν.

Π. Ἐὰν συνῆτε, ἔφη, καὶ ἕξιν περιποιήσησθ' ὧν ἀκούετε.

Ξ. Ἀλλὰ προσέξομεν ὡς μάλιστα, ἔφην ἔγωγε.

Π. Τοιγαροῦν, ἔφη, σωθήσεσθε.

XXI. Ξ. Ὅταν οὖν παραλάβωσιν αὐτὸν αὗται, ποῖ ἀπάγουσι;

Π. Πρὸς τὴν μητέρα, ἔφη.

Ξ. Αὕτη δὲ τίς ἐστιν;

Π. Εὐδαιμονία, ἔφη.

XX. 2. ἔχουσαι] ἔχουσιν omnes cdd. m. vid. praef. 4. κάλλιστε omnes cdd. m.: κάλλισται V. — ὡς μάλιστα, ἔφην ἔγωγε V.: ἔφην, ὡς ἐγῷμαι μάλιστα M. ἔφη ὡς ἐγὼ μὴ μάλιστα Pa. ἔφην ἔγωγε μάλιστα Pb. ἔφην ὡς ἔγωγε μάλιστα Pcd. Videtur glossa parum intellecta velut ὡς ἔγωγε δύναμαι in textum irrepsisse.

XXI. ποῖ ἀπάγουσι] ποῦ ἀπάγουσι M. Pbcd. V. ποῦ

Ξ. Ποία δ' ἐστὶν αὕτη;

Π. Ὁρᾷς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν φέρουσαν ἐπὶ 2
τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο, ὅ ἐστιν ἀκρόπολις τῶν περιβόλων πάντων;

Ξ. Ὁρῶ.

Π. Οὐκοῦν ἐπὶ τοῦ προπυλαίου γυνὴ [καθεστη- 3
κυῖα] εὐειδής τις κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, κεκοσμημένη ἐλευθέρως καὶ ἀπεριέργως, καὶ ἐστεφανωμένη στεφάνῳ εὐανθεῖ πάνυ καὶ ποικίλῳ;

Ξ. Ἐμφαίνεται οὕτως.

Π. Αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ Εὐδαιμονία, ἔφη.

XXII. Ξ. Ὅταν οὖν ὧδέ τις παραγένηται, τί ποιεῖ;

Π. Στεφανοῖ αὐτὸν, ἔφη, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει ἥ τε Εὐδαιμονία, καὶ αἱ ἄλλαι Ἀρεταὶ πᾶσαι, ὥσπερ νενικηκότα τοὺς μεγίστους ἀγῶνας.

Ξ. Καὶ ποίους ἀγῶνας νενίκηκεν αὐτός; ἔφην ἐγώ.

Π. Τοὺς μεγίστους, ἔφη, καὶ τὰ μέγιστα θηρία, 2
ἃ πρότερον αὐτὸν κατήσθιε, καὶ ἐκόλαζε, καὶ ἐποίει δοῦλον. ταῦτα πάντα νενίκηκε, καὶ ἀπέῤῥιψεν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ κεκράτηκεν ἑαυτοῦ, ὥστε ἐκεῖνα νῦν τούτῳ δουλεύουσι, καθάπερ οὗτος ἐκείνοις πρότερον.

XXIII. Ξ. Ποῖα ταῦτα λέγεις τὰ θηρία; πάνυ γὰρ ἐπιποθῶ ἀκοῦσαι.

ἄγουσι Pa. 3. πάνυ καὶ ποικίλῳ M.: πάνυ καλῷ Pa. πάνυ καλῶς Pbcd. V. O. — ἐμφαίνεται οὕτως] ἐμφαίνει οὕτως M. Pa. ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν Pc. V. ἐμφαίνει οὕτως εἶναι Pbd. Pc. in ora.

XXII. ἥ τε Εὐδαιμονία Pa. ἡ Εὐδαιμονία Pbcd. V. — νενικηκότα Pb. a secunda manu: τοὺς νενικηκότας ceteri omnes.

XXIII. ποῖα ταῦτα λέγεις τὰ θηρία;] ποῖα ταῦτα λέγεις θηρία M. Pa. ποῖα λέγεις ταῦτα τὰ θηρία Pbcd. V. cf. 2, 2. τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; — ἐπιποθῶ M. Pacd.: ἐπιθυμῶ

Π. Πρῶτον μὲν, ἔφη, τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὸν Πλάνον. ἢ οὐ δοκεῖ σοι θηρία ταῦτα εἶναι;

Ξ. Καὶ πονηρά γε, ἔφην ἐγώ.

2 Π. Εἶτα τὴν Λύπην, καὶ τὸν Ὀδυρμὸν, καὶ τὴν Ὑπερηφάνειαν, καὶ τὴν Φιλαργυρίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, καὶ τὴν λοιπὴν ἅπασαν Κακίαν. πάντων τούτων κρατεῖ, καὶ οὐ κρατεῖται, ὥσπερ τὸ πρότερον.

3 Ξ. Ὢ καλῶν τῶν ἔργων, ἔφην ἐγὼ, καὶ καλῆς τῆς νίκης. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἔτι μοι εἰπέ. τίς ἡ δύναμις τοῦ στεφάνου, ᾧ ἔφης στεφανοῦσθαι αὐτόν;

4 Π. Εὐδαιμονικὴ, ὦ νεανίσκε. ὁ γὰρ στεφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει, εὐδαίμων γίγνεται καὶ μακάριος, καὶ ἔχει οὐκ ἐν ἑτέροις τὰς ἐλπίδας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἐν αὑτῷ.

XXIV. Ξ. Ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις. Ὅταν δὲ στεφανωθῇ, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει;

2 Π. Ἄγουσιν αὐτὸν ὑπολαβοῦσαι αἱ Ἀρεταὶ πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅθεν ἦλθε πρότερον, καὶ δεικνύουσιν αὐτῷ τοὺς ἐκεῖ διατρίβοντας, ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι, καὶ ὡς ναυαγοῦσιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ πλανῶνται, καὶ ἄγονται κατακεκρατημένοι, ὥσπερ ὑπὸ πολεμίων, οἱ μὲν ὑπ' Ἀκρασίας, οἱ δὲ ὑπ' Ἀλαζον-

Pb. V. 2. *καὶ τὴν Ὑπερηφάνειαν* M.: deest in omnibus ceteris. — *τὸ πρότερον* Pcd. V.: *πρότερον* M. Pab. in hoc verbo desinit Pa. 3. *ὢ καλῶν τῶν ἔργων*] *ὢ καλῶν ἔργων* omnes cdd. m. omisso articulo, qui utique requiritur. cf. 19, 1. — *καλῆς τῆς νίκης* M.: *καλλίστης νίκης* Pbd. V. O. *καλλίστης τῆς νίκης* Pc. — *ᾧ ἔφης στεφανοῦσθαι αὐτόν;* V.: *ᾧ ἔφης στεφανοῦν αὐτόν* Pbcd. *ὃν ἔφης στεφανοῦν ἑαυτόν* M. — *καὶ ἔχει οὐκ* M.: *καὶ οὐκ ἔχει* Pbcd. V. — *ἐν αὑτῷ*] *ἐν αὐτῷ* M. *ἐν ἑαυτῷ* Pbcd. M. *ἐν αὑτῷ* scr. Dübner.

XXIV. *πρότερον* V.: *πρῶτον* M. Pbcd. O. cf. 25, 1. *ὅθεν ἥκει τὸ πρότερον.* 2. *τοὺς ἐκεῖ διατρίβοντας, ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι* V.: *τοὺς κακῶς διατρίβοντας, ὡς κακῶς διατρίβουσι καὶ ἀθλίως ζῶσι* Pbcd. O. *τοὺς κακῶς διατρίβοντας,*

είας, οἱ δὲ ὑπὸ Φιλαργυρίας, ἕτεροι δὲ ὑπὸ Κενοδοξίας, ἕτεροι δὲ ὑφ' ἑτέρων κακῶν. ἐξ ὧν οὐ δύ- 3
νανται ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς τῶν δεινῶν, οἷς δέδενται, ὥστε σωθῆναι, καὶ ἀφικέσθαι ὧδε· ἀλλὰ ταράττονται διὰ παντὸς τοῦ βίου. τοῦτο δὲ πάσχουσι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν ἐνθάδε ὁδὸν εὑρεῖν· ἐπελάθοντο γὰρ τὸ παρὰ τοῦ Δαιμονίου πρόσταγμα.

XXV. Ξ. *Ὀρθῶς μοι δοκεῖς λέγειν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ἀπορῶ, διὰ τί δεικνύουσιν αὐτῷ τὸν τόπον ἐκεῖνον αἱ Ἀρεταί, ὅθεν ἧκει τὸ πρότερον.*

Π. Οὐκ ἀκριβῶς ᾔδει, οὐδὲ ἠπίστατο, [ἔφη,] 2
οὐδὲν τῶν ἐκεῖ· ἀλλ' ἐνεδοίαζε, καὶ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ὃν δὴ ἐπεπώκει, τὰ μὴ ὄντα ἀγαθὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα κακὰ κακά.
Διὸ καὶ ἔζη κακῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ διατρί- 3
βοντες. νῦν δὲ ἀνειληφὼς τὴν ἐπιστήμην τῶν συμφερόντων, αὐτός τε καλῶς ζῇ, καὶ τούτους θεωρεῖ ὡς κακῶς πράττουσιν.

XXVI. Ξ. *Ἐπειδὰν οὖν θεωρήσῃ πάντα, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ ἔτι βαδίζει;*

Π. Ὅποι ἂν βούληται, ἔφη· πανταχοῦ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἀσφάλεια, ὥσπερ τῷ τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι. καὶ πανταχοῦ, οἷ ἂν ἀφίκηται, πάντα καλῶς

ὡς εἰκῇ διατρίβουσι καὶ ἀθλίως ζῶσι M. — *ἕτεροι δὲ ὑφ' ἑτέρων* M.: *οἱ δὲ ὑφ' ἑτέρων* Pbcd. V.

XXV. 2. *ᾔδει* Pbcd. V.: *ἤδη* M. — *ἠπίστατο ἔφη* Pbc. V.: *ἠπίστατο* M. Pd. 3. *οἱ ἐκεῖ* Pcd. V. M.: *ἐκεῖ* Pb. — *ἀνειληφώς* M.: *ἀπειληφώς* Pbcd. V. — *πράττουσι*] *πράσσουσι* omnes cdd. m. cf. 5, 2.

XXVI. *ποῖ ἔτι* Pbd.: *ποῦ ἔτι* M. *ποῖ* Pc. V. — *τῷ τό* M. Pc. *τὸ τό* Pd. *τό* Pb. V. — *Κωρύκιον* Pc. V.: *κύριον* M. *Κωρύκειον* Pbd. cf. Pomp. Mel. 1, 13, 3. Pausan. in Phoc. X, 6. Strab. IX, 3. — *οἷ ἄν*] *οὗ ἄν* M. Pbcd. V. *ὅπου ἄν* Pd. nescio annon *ὅποι ἄν* scribendum sit. cf. quod modo antecessit *ὅποι ἂν βούληται.* — *πάντα καλῶς* M. Pc. V.:

βιώσεται μετὰ πάσης ἀσφαλείας. ὑποδέξονται γὰρ αὐτὸν ἀσμένως πάντες, καθάπερ τὸν ἰατρὸν οἱ κάμμοντες.

2 Ξ. Πότερον οὖν κἀκείνας τὰς γυναῖκας, ἃς ἔφης θηρία εἶναι, οὐκέτι φοβεῖται, μή τι πάθῃ ὑπ' αὐτῶν;

Π, Νὴ Δία, οὐδέν. οὐ μὴ διοχληθήσεται, οὔτε ὑπὸ Ὀδύνης, οὔτε ὑπὸ Λύπης, οὔτε ὑπ' Ἀκρασίας,
3 οὔτε ὑπὸ Φιλαργυρίας, οὔτε ὑπὸ Πενίας, οὔτε ὑπ' ἄλλου κακοῦ οὐδενός. ἁπάντων γὰρ κυριεύει, καὶ ἐπάνω πάντων ἐστὶ τῶν πρότερον αὐτὸν λυπούντων, καθάπερ οἱ ὀφιογενεῖς. τὰ γὰρ θηρία δήπου, τὰ πάντας τοὺς ἄλλους κακοποιοῦντα μέχρι θανάτου, ἐκείνους οὐ λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτούς. οὕτω καὶ τοῦτον οὐκέτι οὐδὲν λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν τὸ ἀντιφάρμακον.

XXVII. Ξ. Καλῶς ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν. Ἀλλ' ἔτι τοῦτό μοι εἰπέ· τίνες εἰσὶν οὗτοι οἱ δοκοῦντες, ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ βουνοῦ παραγίγνεσθαι; καὶ οἱ μὲν αὐτῶν, ἐστεφανωμένοι, ἔμφασιν ποιοῦσιν εὐφροσύνης τινός· οἱ δὲ, ἀστεφάνωτοι, λύπης καὶ ταραχῆς· καὶ
2 τὰς κνήμας καὶ τὰς κεφαλὰς δοκοῦσι τετρῖφθαι, κατέχονται δὲ ὑπὸ γυναικῶν τινων.

Π. Οἱ μὲν ἐστεφανωμένοι, οἱ σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν Παιδείαν, καὶ εὐφραίνονται, τετυχηκότες
3 αὐτῆς. οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν, ἀπεγνωσμένοι

πάντως καλῶς Pbd. — τὸν ἰατρὸν Pbcd. V. τῶν ἰατρῶν M. — οἱ κάμνοντες M.: οἱ πάσχοντες Pbcd. V. 2. οὐκέτι M.: οὐκ ἔτι Pbcd. V. — νὴ Δία conj. Schweigh. e διό, quod M. habet. 3. οὕτω] conj. Schweigh. cdd. m. omnes τοῦτο cf. var. lect. ad 37, 1.

XXVII. οἱ μὲν αὐτῶν M. Pc. V.: οἱ μὲν Pbd. — λύπης καὶ ταραχῆς M.: οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι Pbcd. V. cf. 27, 3. οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι. — κατέχονται δὲ ὑπὸ M. V.: κατέχονται δὲ καὶ ὑπό Pbcd.

ὑπὸ τῆς Παιδείας, ἀνακάμπτουσι, κακῶς καὶ ἀθλίως διακείμενοι· οἱ δὲ ἀποδεδειλιακότες, καὶ ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν Καρτερίαν, πάλιν ἀνακάμπτουσι, καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ.

Ξ. Αἱ δὲ γυναῖκες, αἱ μετ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσαι, 4
τίνες εἰσὶν αὗται;

Π. Λῦπαι, ἔφη, καὶ Ὀδύναι, καὶ Ἀθυμίαι, καὶ Ἀδοξίαι, καὶ Ἄγνοιαι.

XXVIII. Ξ. Πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀκολουθεῖν.

Π. Νὴ Δία, πάντα, ἔφη, καὶ ἐπακολουθοῦσιν. Οὗτοι δὲ, ὅταν παραγένωνται εἰς τὸν πρῶτον περίβολον πρὸς τὴν Ἡδυπάθειαν καὶ τὴν Ἀκρασίαν,
οὐχ ἑαυτοὺς αἰτιῶνται, ἀλλ' εὐθὺς κακῶς λέγουσι 2
καὶ τὴν Παιδείαν, καὶ τοὺς ἐκεῖσε βαδίζοντας, ὡς ταλαίπωροι καὶ ἄθλιοί εἰσι καὶ κακοδαίμονες, οἳ τὸν βίον τὸν παρ' αὐταῖς καταλιπόντες κακῶς ζῶσι, καὶ οὐκ ἀπολαύουσι τῶν παρ' αὐταῖς ἀγαθῶν.

Ξ. Ποῖα δὲ λέγουσιν ἀγαθὰ εἶναι; 3

Π. Τὴν ἀσωτίαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, ὡς εἴποι ἄν τις ἐπὶ κεφαλαίου. τὸ γὰρ εὐωχεῖσθαι βοσκημάτων τρόπῳ καὶ ἀπολαύειν μέγιστα ἀγαθὰ ἡγοῦνται εἶναι.

XXVIII. πάντα κακά M. Pbd. V.: πάντα τὰ κακά Pc. — καὶ ἐπακολουθοῦσιν M.: ἐπακολουθοῦσιν Pbcd. ἀκολουθοῦσιν V. 2. οὐχ ἑαυτούς M. Pbd.: οὐχὶ αὐτούς Pc. V. Wolfius in ora: οὐχ ἑαυτούς. — παρ' αὐταῖς hic et in lin. subsequ. invitis codicibus man., qui omnes habent παρ' αὐτοῖς, scripsi consentiente Odaxio, vertente: qui ab earum contubernio defecerunt. — καταλιπόντες M. Pd.: ἀπολιπόντες Pbc. V. 3. ποῖα δὲ λέγουσιν Pbcd. V.: ποῖα γὰρ λέγουσιν M. „et quae etiam Bona autumant?" O. Dübner. conj. ποῖα δὲ καὶ λέγουσιν. equidem malim scr. ποῖα γ' ἄρα λέγουσιν; — βοσκημάτων τρόπῳ καὶ ἀπολαύειν μέγιστα ἀγαθά M. βοσκημάτων τρόπον ἀπόλαυσιν μεγίστων ἀγαθῶν Pbcd. V. „Convivari enim et pecudum more scortari maximorum bonorum fruitionem arbitrantur. O.

2 XXIX. Ξ. Αἱ δὲ ἐκεῖθεν παραγιγνόμεναι ἕτε-
ραι γυναῖκες, ἱλαραί τε καὶ γελῶσαι, τίνες καλοῦνται;
Π. Δόξαι, ἔφη· καὶ ἀγαγοῦσαι πρὸς τὴν Παιδ-
είαν τοὺς εἰςελθόντας πρὸς τὰς Ἀρετὰς, ἀνακάμ-
πτουσιν, ὅπως ἑτέρους ἀγάγωσι, καὶ ἀναγγείλωσιν,
ὅτι εὐδαίμονες ἤδη γεγόνασιν οὓς τότε ἀπήγαγον.
3 Ξ. Πότερον οὖν, ἔφην ἐγὼ, αὗται εἴσω πρὸς τὰς
Ἀρετὰς εἰςπορεύονται;
Π. [Ἔφη, Οὔ.] οὐ γὰρ θέμις Δόξαν εἰςπορεύε-
σθαι πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, ἀλλὰ τῇ Παιδείᾳ παραδι-
4 δόασιν αὐτούς. εἶτα, ὅταν ἡ Παιδεία παραλάβῃ,
ἀνακάμπτουσιν αὗται πάλιν, ἄλλους ἄξουσαι· ὥσπερ
αἱ νῆες, τὰ φορτία ἐξελόμεναι, πάλιν ἀνακάμπτου-
σιν, καὶ ἄλλων τινῶν γεμίζονται.

XXX. Ξ. Ταῦτα μὲν δὴ καλῶς μοι δοκεῖς, ἔφην,
ἐξηγῆσθαι. Ἀλλ' ἐκεῖνο οὐδέπω ἡμῖν δεδήλωκας,
τί προστάττει τὸ Δαιμόνιον τοῖς εἰςπορευομένοις εἰς
τὸν βίον ποιεῖν.
2 Π. Θαῤῥεῖν, ἔφη. διὸ καὶ ὑμεῖς θαῤῥεῖτε· πάν-
τα γὰρ ὑμῖν ἐξηγήσομαι, καὶ οὐδὲν ἀποκρύψω.
Ξ. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ.
3 Π. Ἐκτείνας οὖν τὴν χεῖρα πάλιν, Ὁρᾶτε, ἔφη,
τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣ δοκεῖ τυφλή τις εἶναι, καὶ
ἐπὶ λίθου στρογγύλου ἑστάναι, ἣν καὶ ἄρτι ὑμῖν
εἶπον ὅτι Τύχη καλεῖται;
Ξ. Ὁρῶμεν.

XXXI. Π. Ταύτῃ κελεύει, ἔφη, μὴ πιστεύειν,

XXIX. παραγιγνόμενοι Pbcd. V. O.: παραγενόμενοι M. cf. 27, 1. 4. — τίνες καλοῦνται M. Pcd. V. O.: τίνες αὗται καλοῦνται Pb.
XXX. 2. ὑμῖν ἐξηγήσομαι M.: ἐξηγήσομαι Pbcd. V. O. — ἀποκρύψω M.: παραλείψω Pbcd. V.

*καὶ βέβαιον μηδὲν πιστεύειν, μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν, ὅ
τι ἂν παρ' αὐτῆς λάβῃ τις, μηδὲ ὡς ἴδια ἡγεῖσθαι.
οὐδὲν γὰρ κωλύει, ταῦτα πάλιν ἀφελέσθαι, καὶ ἑτέ- 2
ρῳ δοῦναι· πολλάκις γὰρ τοῦτο εἴωθε ποιεῖν. καὶ
διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν κελεύει πρὸς τὰς παρ'
αὐτῆς δόσεις ἀηττήτους γίγνεσθαι, καὶ μήτε χαίρειν
ὅταν διδῷ, μήτε ἀθυμεῖν ὅταν ἀφέληται, καὶ μήτε
ψέγειν αὐτὴν, μήτε ἐπαινεῖν. οὐδὲν γὰρ ποιεῖ μετὰ 3
λογισμοῦ, ἀλλ' εἰκῇ, καὶ ὡς ἔτυχε, πάντα, ὥσπερ
πρότερον ὑμῖν ἔλεξα. διὰ τοῦτο οὖν τὸ Δαιμόνιον
κελεύει μὴ θαυμάζειν, ὅ τι ἂν πράττῃ αὕτη, μηδὲ
γίγνεσθαι ὁμοίους τοῖς κακοῖς τραπεζίταις. καὶ γὰρ 4
ἐκεῖνοι, ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον παρὰ τῶν ἀν-
θρώπων, χαίρουσι, καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι. ὅταν
δὲ ἀπαιτῶνται, ἀγανακτοῦσι, καὶ δεινὰ οἴονται πε-
πονθέναι· οὐ μνημονεύοντες, ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἔλαβον
τὰ θέματα, ἐφ' ᾧ οὐδὲν κωλύειν τὸν θέμενον πάλιν
κομίσασθαι. ὡσαύτως τοίνυν κελεύει ἔχειν τὸ Δαι- 5
μόνιον καὶ πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς δόσιν· καὶ μνημο-
νεύειν, ὅτι τοιαύτην ἔχει φύσιν ἡ Τύχη, ὥστε, ἃ δέ-*

XXXI. *καὶ βέβαιον μηδὲν πιστεύειν μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν* M. Pc. V.: *καὶ βέβαιον μηδὲν νομίζειν μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν* Pbd. huic, inquit, imperat non esse credendum, nec quicquam aut stabile aut securum aut proprium existimandum — O. Pbd. manum correctoris prodere videntur. — *λάβῃ τις* M. V.: *λάβῃ* Pbc. *λάβοι* Pd. — 2. *δοῦναι* Pbd.: *διδόναι* M. Pc. V. — *ταύτην οὖν τήν* M. Pc. V.: *ταύτην τήν* Pbd. — *τὰς παρ' αὐτῆς* M. Pbd.: *τὰς ἑαυτῆς* Pc. V. Wolfius in ora *αὐτῆς*. — *ἀηττήτους* Wolfius conj.: *ἥττους* Pc. V. *ἴσους* Pbd. quod glossae debetur. *ἥττω* M. post *γίγνεσθαι* in Pb. alia glossa irrepsit: *οἷόν πως ἴσως γίγνεσθαι*. cf. Epict. dissert. 1, 18, 21. *τίς οὖν ὁ ἀήττητος; ὃν οὐκ ἐξίστησιν οὐδὲν τῶν ἀπροαιρέτων*. 3. *πραττῃ* Pc. V.: *πράττοι* M. Pbd. 4. *κωλύειν* V.: *κωλύει* M. Pbcd. infinitivum ratio gram. utique postulat; v. Krüger 55, 3, 6. 5. *κελεύει ἔχειν* M. Pc. V. O.: *κελεύειν, ἔφη* Pbd. — *καὶ μνημονεύειν* M. Pc. V. O.: *μνη-*

εἰδέναι· [ἀκριβέστερον γὰρ ἄν τι συνήκαμεν·] οὕτω καὶ ἄνευ τούτων τῶν μαθημάτων οὐδὲν κωλύσει γενέσθαι.

XXXIV. Ξ. *Πότερον οὐδὲν προέχουσιν οὗτοι οἱ μαθηματικοὶ πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων;*

2 Π. *Πῶς μέλλουσι προέχειν, ἐπειδὰν φαίνωνται ἠπατημένοι περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, ὥσπερ καὶ οἱ*
3 *ἄλλοι, καὶ ἔτι κατεχόμενοι ὑπὸ πάσης κακίας; Οὐδὲν γὰρ κωλύει, εἰδέναι μὲν γράμματα, καὶ κατέχειν τὰ μαθήματα πάντα, ὁμοίως δὲ μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι, καὶ φιλάργυρον, καὶ ἄδικον, καὶ προδότην, καὶ τὸ πέρας ἄφρονα.*

4 Ξ. *Ἀμέλει πολλοὺς τοιούτους ἐστὶν ἰδεῖν.*

Π. *Πῶς οὖν οὗτοι προέχουσιν, ἔφη, εἰς τὸ βελτίους ἄνδρας γενέσθαι, ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων;*

XXXV. Ξ. *Οὐδαμῶς φαίνεται, ἐκ τούτου τοῦ λόγου. Ἀλλὰ τί ἐστιν, ἔφην ἐγώ, τὸ αἴτιον, ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ διατρίβουσιν, ὥσπερ ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν;*

ἀκριβεστέραν ἔχειν, ἄν τι συνήκαμεν M. Pc. V. „Quemadmodum enim, quae aliquando pronunciantur, per interpretem conjicimus, cum alioquin non inutile sit, si quid percepimus, voce ac lingua disertiore prosequi". O. Wolfius in notis: fortasse κἄν τι. Schweigh. lectionem codd. Pbd. tamquam probabilem recepit. Probabilis est prior pars. verba αν τι συνήκαμεν mutilata glossa esse videntur. Ita fere glossator scribere debuerat; ἀκριβέστερον γὰρ ἄν τι συνίεμεν τὰ λεγόμενά ποτε, sc. εἰ αὐτοὶ τὴν φωνὴν ᾔδειμεν. — κωλύσει M. Pc. V.: κωλύει Pbd. — βελτίους γενέσθαι] βελτίους omnes codd. man. ignorant. O. in cod. U. aut invenit aut recte supplevit. Legitur in vetere ed. Paris. et in Meibom. cf. 33, 4. 33, 5. ubi bis legitur βελτίους γενέσθαι. 34, 1.

XXXIV. πότερον οὐδέν M. Pc. V.: πότερον οὖν οὐδὲ Pbd. 3. ὁμοίως] ὅμως?

Π. Καὶ τί τοῦτο ὠφελεῖ αὐτούς, ἔφη, ὅταν πολ- 2
λάκις ἐστὶν ἰδεῖν παραγιγνομένους ἐκ τοῦ πρώτου
περιβόλου ἀπὸ τῆς Ἀκρασίας, καὶ τῆς ἄλλης Κακίας,
εἰς τὸν τρίτον περιβόλον, πρὸς τὴν Παιδείαν τὴν
ἀληθινὴν, οἳ τούτους τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάτ-
τουσιν; Ὥστε, πῶς ἔτι προέχουσιν; ἄρα ἀκινητότεροι,
ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι.

Ξ. Πῶς, [ἔφην ἐγὼ,] τοῦτο; 3

Π. Ὅτι οἱ μὲν ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ οὐ προσ-
ποιοῦνται ἐπίστασθαι, ἃ οὐκ οἴδασιν, οἱ δ'
ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ, εἰ μηδὲν ἄλλο, προσποι-
οῦνταί γε ἐπίστασθαι, ἃ οὐκ οἴδασιν. ἕως δ' ἂν ἔχωσι
ταύτην τὴν δόξαν, ἀκινήτους αὐτοὺς ἀνάγκη εἶναι
πρὸς τὸ ὁρμᾶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν. εἶτα, 4
τὸ ἕτερον οὐχ ὁρᾷς, ὅτι καὶ αἱ Δόξαι ἐκ τοῦ πρώτου
περιβόλου εἰςπορεύονται πρὸς αὐτοὺς ὁμοίως; Ὥστε
οὐδὲν οὗτοι ἐκείνων βελτίους εἰσὶν, ἐὰν μὴ καὶ τού-
τοις συνῇ ἡ Μεταμέλεια, καὶ πεισθῶσιν, ὅτι οὐ Παιδ-
είαν ἔχουσιν, ἀλλὰ Ψευδοπαιδείαν, δι' ἧς ἀπατῶνται. 5
οὕτω δὲ διακείμενοι, οὐκ ἄν ποτε σωθεῖεν. καὶ ὑμεῖς
τοίνυν, ὦ ξένοι, ἔφη, οὕτω ποιεῖτε, καὶ ἐνδιατρίβετε

XXXV. 2. ἄρα ἢ ἀκινητότεροι M. V.: ἄρα εἰ γ' ἀκινητότεροι Pc. ἄρα εἰ γ' εὐκινητότεροι Pd. ἄρα εἰ εὐκινητότεροι Pb. suspicor scrib. esse: ἄρα ἢ γ' ἀκινητότεροι. 3. πῶς ἔφην, ἐγὼ, τοῦτο Pcd.: πῶς, ἔφην, τοῦτο, ἐγώ V. de lacuna, quam hic omnes cdd. m. adhuc excussi habent, vid. praef. 4. συνῇ ἡ] articulum, quem omnes cdd. man. ignorant, ex conjectura Schweighäuseri recepi cf. 38, 4. — δι' ἧς conj. Meibom. in notis: δι' ἣν omnes cdd. m. cf. 5, 2. 5. οὕτω ποιεῖτε, καὶ ἐνδιατρίβετε scripsi ex conjectura Wolfii, quae confirmatur testimonio Odaxii: καὶ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, ἔφη, ἐὰν οὕτω ποιῆτε καὶ ἐνδιατρίβετε M. Pbcd. quam lectionem Schweigh. in ed. min. recepit. καὶ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, ἔφη, ἐὰν μὴ οὕτω π. καὶ ἐνδ. V. Wolfius in notis: ἐὰν μή redundare videtur. „Quocirca vos etiam, inquit, Hospites, ita facite, et quae dicuntur, quoad profeceritis, diligenter attendite.“ O. cf. 3, 4.

τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἕξιν λάβητε. ἀλλὰ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, καὶ μὴ διαλείπειν· τὰ δὲ ἄλλα πάρεργα ἡγήσασθαι. εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν ὄφελος ἔσται ὑμῖν ὧν νῦν ἀκούετε.

XXXVI. Ξ. Ποιήσομεν. Τοῦτο δὲ ἐξήγησαι, πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθὰ, ὅσα λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι παρὰ τῆς Τύχης; οἷον τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν, τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ νικᾶν, καὶ
2 τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις παραπλήσια; ἢ πάλιν, τὰ ἐναντία πῶς οὐκ ἔστι κακά; πάνυ γὰρ παράδοξον ἡμῖν καὶ ἄπιστον δοκεῖ τὸ λεγόμενον.

Π. Ἄγε τοίνυν, πειρῶ, ἔφη, ἀποκρίνασθαι τὸ φαινόμενον περὶ ὧν ἄν σε ἐρωτῶ.

3 Ξ. Ἀλλὰ ποιήσω τοῦτο, ἔφην ἐγώ.

Π. Πότερον οὖν, κἂν κακῶς τις ζῇ, ἀγαθὸν ἐκείνῳ τὸ ζῆν;

Ξ. Οὔ μοι δοκεῖ, ἀλλὰ κακόν· ἔφην ἐγώ.

Π. Πῶς οὖν ἀγαθόν ἐστι τὸ ζῆν, ἔφη, εἴπερ τούτῳ ἐστὶ κακόν;

4 Ξ. Ὅτι τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι, καὶ κακόν μοι δοκεῖ εἶναι· τοῖς δὲ καλῶς, ἀγαθόν.

Π. Καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ ζῆν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι;

Ξ. Ἔγωγε.

XXXVII. Π. Μὴ οὖν ἀπιθάνως λέγε. ἀδύνατον γὰρ, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἅμα καὶ κακὸν καὶ ἀγαθὸν

— μέχρις ἂν ἕξιν λάβητε] cdd. m.: μέχρις ἂν ἕξιν λαβεῖν. cf. 14, 3. — ἔσται ὑμῖν M. Pc. in ora: ἔσται V. ὑμῖν ἔσται Pbcd.

XXXVI. εὐδοξεῖν M. Pc. V.: εὐδοκιμεῖν Pbd. 2. παράδοξον ἡμῖν Pbd.: ἡμῖν παράδοξον M. Pc. V. 3. κἂν M. Pc. V.: ἐάν Pd. in Pb. septemdecim vocabula, quae sunt inde ab ἔφην ἐγώ usque ad alterum ἔφην ἐγώ desunt. — ἐκείνῳ τὸ ζῆν M. Pcd.: ἐκείνῳ V. 4. καὶ κακόν M. Pc. V.: κακόν Pbd.

XXXVII. πρᾶγμα ἅμα] ἅμα, quod utique exspectamus,

εἶναι. οὕτω μὲν γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀεί.

Ξ. Ἀπίθανον μέν. ἀλλὰ πῶς οὐκ, εἰ τὸ κακῶς 2
ζῆν, ᾧ ἂν ὑπάρχῃ, κακόν τι ὑπάρχει αὐτῷ, κακὸν αὐτῷ τὸ ζῆν ἐστιν;

Π. Ἀλλ' οὐ τὸ αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζῆν τῷ κακῶς ζῆν. ἢ οὔ σοι φαίνεται;

Ξ. Ἀμέλει οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι.

Π. Τὸ κακῶς τοίνυν ζῆν, κακόν ἐστι· τὸ δὲ ζῆν, 3
οὐ κακόν ἐστιν. ἐπεὶ, εἰ ἦν κακὸν, τοῖς ζῶσι καλῶς κακὸν δὴ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρχεν, ὅπερ ἐστὶ κακόν.

Ξ. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν.

XXXVIII. Π. Ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοτέροις συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι, καὶ τοῖς καλῶς, οὐκ ἂν εἴη οὔτε ἀγαθὸν τὸ ζῆν, οὔτε κακόν· ὥσπερ οὐδὲ τὸ τέμνειν καὶ καίειν [ἐν τοῖς ἀῤῥωστοῦσίν]

ex conj. adjeci. cf. 41, 2. 42, 4· — οὕτω M. V.: τοῦτο Pbd. 2. ὑπάρχῃ Pbcd.: ὑπάρχοι M. V. cf. 6,3. 14, 4. 26, 1. 31, 1. 3. 32, 4. 36, 2. — κακὸν αὐτῷ τὸ ζῆν M. Pd.: κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν Pc. V. „ipsum vivere" O. Sed etiam τὸ ζῆν O. sic vertit, ut dubium sit, quid O. in cod. U. invenerit; nusquam alibi αὐτὸ τὸ ζῆν invenitur. — ὑπάρχει τὸ ζῆν τῷ κακῶς ζῆν Pc. V.: ὑπάρχει τὸ ζῆν τὸ κακῶς ζῆν M. ὑπάρχει τὸ ζῆν καὶ τὸ κακῶς ζῆν . Pb. τὸ ζῆν καὶ τὸ κακῶς ζῆν ὑπάρχει Pd. 3. τὸ κακῶς τοίνυν ζῆν κακόν ἐστι· τὸ δὲ ζῆν οὐ κακόν ἐστι Pd. nisi quod posterius ἐστι deest. ceterorum alius aliam lacunam habet, quam uncis indicare liceat. τὸ κακῶς τοίνυν ζῆν [. . . ζῆν] οὐ κακόν ἐστιν M. τὸ κακῶς τοίνυν ζῆν κακόν ἐστι [. . . κακόν ἐστιν] Pbc. [. . κακόν ἐστι] τὸ τοίνυν ζῆν οὐ κακόν ἐστιν V. „itaque vivere non malum est." O. — ἐπεὶ εἰ ἦν M. Pbd. V.: ἐπεὶ ἦν Pc. — κακὸν, τοῖς ζῶσι καλῶς κακὸν δὴ ὑπῆρχεν Pbd. V. κακὸν, τοῖς ζῶσι κακὸν δὴ ὑπῆρχεν Pc. κακὸν, [. . . κακὸν] δεῖ ὑπάρχειν M.

XXXVIII, οὔτε ἀγαθὸν τὸ ζῆν] omnes cdd. m. οὔτε ἀγαθὸν εἶναι τὸ ζῆν. Wolfius in notis: εἶναι redundare videtur. cf. 37, 1. 41, 3. — ἐν τοῖς ἀρρωστοῦσι tamquam glossam

ἐστι νοσερὸν καὶ ὑγιεινόν· οὐκοῦν οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ζῆν.

2 Ξ. *Ἔστι ταῦτα.*

Π. *Σὺ τοίνυν οὕτω θεώρησον. πότερον ἂν βούλοιο ζῆν κακῶς, ἢ ἀποθανεῖν καλῶς καὶ ἀνδρείως;*

Ξ. *Ἀποθανεῖν ἔγωγε καλῶς.*

3 Π. *Οὐκοῦν οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κακόν ἐστιν, εἴπερ αἱρετώτερόν ἐστι πολλάκις τὸ ἀποθανεῖν τοῦ ζῆν.*

Ξ. *Ἔστι ταῦτα.*

4 Π. *Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ ὑγιαίνειν, καὶ νοσεῖν. πολλάκις γὰρ οὐ συμφέρει ὑγιαίνειν, ἀλλὰ τοὐναντίον, ὅταν ᾖ ἡ περίστασις τοιαύτη.*

Ξ. *Ἀληθῆ λέγεις.*

XXXIX. Π. *Ἄγε δή, σκεψώμεθα καὶ περὶ τοῦ πλουτεῖν οὕτως· εἴγε θεωρεῖν ἐστιν, ὡς πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν, ὑπάρχοντά τινι πλοῦτον, κακῶς δὲ ζῶντα, τοῦτον καὶ ἀθλίως.*

Ξ. *Νὴ Δία, πολλούς γε.*

2 Π. *Οὐκοῦν οὐδὲν τούτοις ὁ πλοῦτος βοηθεῖ εἰς τὸ ζῆν καλῶς;*

Ξ. *Οὐ φαίνεται· αὐτοὶ γὰρ φαῦλοί εἰσιν.*

3 Π. *Οὐκοῦν τὸ σπουδαίους εἶναι, οὐχ ὁ πλοῦτος ποιεῖ, ἀλλὰ ἡ Παιδεία.*

uncis inclusi. Wolfius hic lacunam esse suspicatus est, quam sic supplevit: sicut neque secare et urere. Nam aegrotantibus quidem ea salubria sunt, sanis vero noxia. In Pbd. duo alia additamenta extant, alterum post *ὑγιαινόν*: *ἀλλὰ τὸ πῶς τέμνειν*, alterum post *ἐπὶ τοῦ ζῆν*: *οὐκ ἔστι κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν, ἀλλὰ τὸ κακῶς ζῆν.* Quae quidem Schweigh. in editionis min. textum recepit. 2. *ἀνδρείως* M. Pbcd.: *ἀνδρίως* V. 4. *τοὐναντίον* M. Pbcd. V.: *τοὐναντίον τι* Pc. — *ὅταν ᾖ ἡ περίστασις τοιαύτη*] articulum plane necessarium invitis codd. m. adjeci. *ὅταν ᾖ περίστασις τοιαύτη* M. Pbd. V. *ὅταν ἡ περίστασις τοιαύτη* Pc.

XXXIX. *ὡς πολλάκις* Pb. V.: *οὐ πολλάκις* M. Pcd. 2. *οὐ φαίνεται* Pbcd. V.: *φαίνεται* M. 3. *οὐδὲ ὁ πλοῦτος*

Ξ. Εἰκός γε, ἐκ τούτου ἄρα τοῦ λόγου.

Π. Οὐδὲ ὁ πλοῦτος ἀγαθόν ἐστιν, εἴπερ οὐ βοηθεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτὸν εἰς τὸ βελτίους εἶναι.

Ξ. Φαίνεται οὕτως.

Π. Οὐδὲ συμφέρει ἄρα ἐνίοις πλουτεῖν, ὅταν μὴ 4
ἐπίστωνται τῷ πλούτῳ χρῆσθαι.

Ξ. Δοκεῖ μοι.

Πῶς οὖν τοῦτο ἄν τις κρινεῖ ἀγαθὸν εἶναι, ὃ πολλάκις οὐ συμφέρει ὑπάρχειν;

Ξ. Οὐδαμῶς. 5

Π. Οὐκοῦν εἰ μέν τις ἐπίσταται πλούτῳ χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, εὖ βιώσεται· εἰ δὲ μὴ, κακῶς.

Ξ. Ἀληθέστατά μοι δοκεῖς τοῦτο λέγειν.

XL. Π. Καὶ τὸ σύνολον δέ ἐστι· τὸ τιμᾶν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, ἢ ἀτιμάζειν ὡς κακὰ, τοῦτο δ' ἔστι τὸ ταράττον τοὺς ἀνθρώπους καὶ βλάπτον· ὅταν τιμῶσι τ' αὐτὰ καὶ οἴωνται διὰ τούτων μόνων εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, καὶ πάνθ' ἑπομένως πράττειν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι μὴ παραιτῶνται. Ταῦτα δὲ πάσχουσι διὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ 2

Pbd.: ποῦ δὲ ὁ πλοῦτος M. Pc. ποῦ ὁ πλοῦτος V. φαίνεται οὕτως] sic scribere placuit consentiente Odaxio, qui vertit: ita prorsus apparet, et concinnitate sermonis hanc structuram commendante. 4. ὅταν μὴ ἐπίστωνται conj. Schweigh. ὅταν μὴ ἐπίστανται codd. m. — ἄν τις κρινεῖ M. Pc. V.: ἄν τις κρίνοι Pbd. cf. 14, 4.

XL. καὶ τὸ συνόλον δέ ἐστιν M. Pbcd.: καὶ τὸ συνόλον δέ V. — ὅταν τιμῶσι τ' αὐτά] ὅταν τιμῶσι τε αὐτά V. ὅταν τιμῶνται M. Pbcd. — οἴωνται M. Pbd.: οἴονται Pc. V. — καὶ πάνθ' ἑπομένως omnes cdd. m.: καὶ πάνθ' ὑπομένοντες Hemsterhusius in notis ad nescio quem locum Luciani operum conjecit. — πράττειν M. Pbd. M.: πράττουσιν Pc. V. — μὴ παραιτῶνται Pbd. O.: in M. Pc. V. haec vocabula desunt aperta lacuna, quae fortasse orta est, cum ab εἶναι ad παραιτῶνται librarii oculi aberrarent. — διὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἄγνοιαν]. In his verbis desinit cd. Pc. cum cd. Meib. Reliqua,

ἄγνοιαν. ἀγνοοῦσι γὰρ, ὅτι οὐ γίγνεται ἐκ κακῶν
3 ἀγαθόν. πλοῦτον δέ ἐστι πολλοὺς κτησαμένους ἰδεῖν ἐκ κακῶν καὶ αἰσχρῶν ἔργων, οἷον λέγω ἐκ τοῦ προδιδόναι, καὶ ληΐζεσθαι, καὶ ἀνδροφονεῖν, καὶ συκοφαντεῖν, καὶ ἀποστερεῖν, καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν καὶ μοχθηρῶν.

Ξ. Ἔστι ταῦτα.

XLI. Π. Εἰ τοίνυν γίγνεται ἐκ κακοῦ ἀγαθὸν μηδὲν, ὥσπερ εἰκός, πλοῦτος δὲ γίγνεται ἐκ κακῶν ἔργων, ἀνάγκη μὴ εἶναι ἀγαθὸν τὸν πλοῦτον.

Ξ. Συμβαίνει οὕτως ἐκ τούτου τοῦ λόγου.

2 Π. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ φρονεῖν γε οὐδὲ δικαιοπραγεῖν οὐκ ἔστι κτήσασθαι ἐκ κακῶν ἔργων· ὡσαύτως δὲ οὐδὲ τὸ ἀδικεῖν καὶ ἀφρονεῖν, ἐκ καλῶν ἔργων· οὐδὲ
3 ὑπάρχειν ἅμα τῷ αὐτῷ δύναται. πλοῦτον δὲ, καὶ δόξαν, καὶ τὸ νικᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις παραπλήσια, οὐδὲν κωλύει ὑπάρχειν τινὶ ἅμα μετὰ κακίας πολλῆς. ὥστε οὐκ ἂν εἴη ταῦτα ἀγαθὰ, οὐδὲ κακά· ἀλλὰ τὸ φρονεῖν μόνον ἀγαθὸν, τὸ δὲ ἀφρονεῖν κακόν.

4 Ἱκανῶς μοι δοκεῖς λέγειν, ἔφην.

quae graece extant codd. Pbd. exhibent, nec deerant in codice U.

XLI. 2. τῷ αὐτῷ conj. Schweigh.: τὰ αὐτά Pbd. O. cf. 41, 3. 3. ἅμα conj. Schweigh. consentiente Odaxio vertente: multa cum pravitate: ἀλλά Pbd. — εἴη Dübnerus correxit: ἢ Pbd. cf. 37, 1. 38, 1. Finis graece non extat. Latinam versionem paraphrasis Arabicae ab Elichmanno confectam nonnullis locis commutare visum est ea, quae ab anonymo editioni Meirianae Snecanis notis instructae adjuncta est.

Et profligavimus eam opinionem, qua illa a pravis actionibus esse creduntur.

XLII. Senex. Utique multum hoc est et idem atque illud, quod diximus, talia neque bona neque mala esse, idque eo magis, quod, si ea ex solis actionibus pravis
provenirent, essent mala tantummodo. Sed ab utroque 2
genere omnia proficiscuntur ideoque diximus ea nec bona esse nec mala, sicuti somnus et vigilia nec bona
sunt, nec mala. Et similiter, mea quidem sententia, 3
ambulare et sedere et reliqua, quae accidunt unicuique eorum, qui aut intelligentes sunt, aut ignorantes. Quae autem propria sunt alterutri, eorum alterum bonum, alterum malum est; sicuti tyrannis et justitia, quae duae res accidunt uni aut alteri; idque quia justitia perpetuo adhaeret intelligentia praeditis, et tyrannis nullos nisi
ignorantes comitatur. Nec enim fieri potest, id quod 4
supra diximus, ut uni eidemque uno eodemque temporis momento res duae ad istum modum se habentes accidant, ita ut homo unus idemque eodem temporis momento sit dormiens et vigilans utque sit sapiens et ignarus simul, aut aliud quidlibet eorum, quae parem rationem habent.

Hospes. Ad haec ego: Toto hoc, inquam, sermone rem omnem te jam absolvisse autumo.

XLIII. Senex. Haec autem omnia, inquit, ego dico procedere ab illo principio vere divino.

Hospes. At quodnam illud est, inquam, quod tu innuis?

Senex. Vita et mors, inquit, sanitas et aegritudo, 2
divitiae et paupertas ac cetera, quae nec bona nec mala esse diximus, accidunt plerisque hominibus a non malo.

Hospes. Plane conjicimus, inquam, id necessario

ex hoc sermone sequi, talia nec bona nec mala esse, ita tamen, ut haud firmus sim in judicio de istis.

3 Senex. Hoc fit, inquit, ideo, quod longe abs te
abest habitus ille, quo eam sententiam animo concipias.
Itaque rerum usum, quem paulo ante vobis indicavi,
toto vitae vestrae curriculo persequimini, ut ea quae
vobis diximus infigantur animis vestris eaque re vobis
4 accedat habitus. Si autem dubitaveritis de aliqua re,
revertimini ad me, ut explicem vobis ea de re, quibus
dubitatio a vobis discedat.

INDEX

verborum cum antiquissimo cujusque teste.

εὔτακτος modestus. 12, 2. 16, 1. (cd. M.) Posid. ap. Athen.
ἕξις facultas, peritia. 20. 4. 35, 5. Polyb.
ἐπάνω cum gen. supra 26, 3. metaphorice non nisi recentissimis velut Athen. usurpatum est.
ἐπικατοικῶ inhabito 15, 1. non nisi hoc loco invenitur.
ἐπὶ κεφαλαίου summatim. 28, 3. Polyb.
ἡδονικοί voluptarii. 13, 2. Athen.
ἴδιος peculiaris. 1, 1. Diod.
θέμα depositum. 31, 4. Plut. Antiquioribus *παρακαταθήκη* usurpatum est.
θύριον ostiolum. 10, 1. Aristoph. Plut.
καθάριος mundus. 12, 2. (cd. M. *καθάρειος*. Vulg. *καθαρά*) Aristoph. Posid.
καθεστηκώς sedatus, constans. 18, 1. de personis non ante Plut.
καταστρέφειν τὸν βίον traducere vitam. 10, 4. Plut.
κεκριμένη ἡλικία certa et constans aetas. 18, 1. non nisi hoc loco invenitur.
κενοδοξία inanis gloria. 24. 2. Polyb.
κριτικοί critici. 13, 2. v. dissert. Lehrsii de vocabulis *φιλόλογος*, *γραμματικός*, *κριτικός*. Regiom. ed. a. 1838. p. 8. seqq. Polyb.
λειμωνοειδής prato similis, floridus. 17, 1. non nisi hoc loco invenitur.
μέθυσος ebrius. 34, 3. de viris primus Menand. usurpavit, prosae orationis scriptorum primi Plut. Luc.
μετάνοια resipiscentia. 10, 4. 11, 1. LXX. eodem sensu Cebes 35, 4. usurpat *μεταμέλεια*.
ναυαγῶ naufragium facio. 24, 2. metaphorice Aeschyl., prosae or. scriptorum primus Pseudo-Dem., tum Posidippus usurpavit.
οἰκητήριον domicilium. 17, 3. Eurip. Plut.
ὀπίσω cum gen. post. 10, 1. LXX.
ὃς μέν = *ὁ μέν* 7, 2. Demosth.
ὀχλῶ turbo. 15, 2. Aristot.
παραλλάττω praetergredior, longe a tergo relinquo. 35, 2. Aristot.
παρατηρῶ astute et insidiose observo. 9, 2. Aristot.
πάσχω laboro, aegrotus sum. 26, 1. Hippocr.
περιάγω circumeo. 6, 3. (cdd. Pa. M.). nov. test.
περιπατητικοί peripatetici. 13, 2. nomen peripateticorum non ante Ciceronem invenitur.
περιπλέκομαι πρός τινα amplector aliquem. 6, 2. nusquam alibi invenitur.
περισπάω distraho. 33, 3. Aristot.
περίστασις circumstantia, status, condicio. 38, 4. Aristot.
πικρός amarus 3, 1. = *πικρόχολος* Aristot.
πλάνος, *ὁ*, error, metaph. quinquies, velut 5, 3. non nisi in Tabula invenitur.
ποτήριον poculum. 5, 1. Prosae or. scriptorum usurpavit primus Ctes. ap. Athen.
προσκαταβαίνω descendo. 16, 4. Lucillus in Anthol. Pal.
πυλών vestibulum. 1, 3. Moeris p. 83. *Αὐλία θύρα Ἀττικοί, πυλὼν Ἕλληνες*. Pseudo-Aristot. de mundo.

συνομιλῶ colloquor. 13, 1. nov. test.

τὸ πέρας denique. 34, 3. Aeschin.

τραπεζίτης mensarius, nummularius. 31, 3. Demosth. Antiquioribus usurpatum est ὁ ἐπὶ τραπέζῃ.

φιλοτίμως vehementer. Polyb.

ψευδοδοξία falsa opinio. 11, 2. Bud. tamquam antiquissimum testem citat Aristotelem. Plato loco hujus vocabuli usurpat ψευδὴς δόξα vel ψεῦδος.

ψευδοπαιδεία falsa eruditio. decies legitur in Tab. velut. 13, 1. Lucian.

ὧδε hic. 9, 2. 10, 4. 14, 4. 17, 3. huc 12, 3. 14, 2. 24, 3. LXX.

ὡσανεί tamquam. 33, 3. Polyb.

BABRII

FABULAE AESOPEAE.

EDIDIT

F. G. SCHNEIDEWIN.

LIPSIAE

SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXV.

V. CHR. FR. ROSTIO

E. F. WUESTEMANNO

AMICIS GOTHANIS

F. G. S.

PRAEFATIO.

Babrii fabulae cum essent ex codice Athoo primum editae Parisiis exeunte anno huius saeculi quadragesimo quarto a Joh. Francisco Boissonadio, venerabili sene, statim acerrimas eruditorum excitaverunt concertationes: ita nitida simplicitas cultissimi fabulatoris omnes ceperat. Quorum alii naevos qui resedissent conabantur eluere, alii de poeta ipso deque libris eius eorumque fatis disputare. Studia illa, quae nunc ita deferbuerunt, ut perraro Babrium attingi videas, recentem librum, ut sunt varia ingenia hominum, incertarum opinionum vasta mole ita obruerunt, ut vehementer verendum esset, ne iudicia minus doctorum hominum in diversas partes distracta misere fluctuarent, nisi quis ex primoribus philologorum sese interponeret atque aliorum commentis adiutus has fabulas ad artem elimaret. Repertus est — nam Turicenses editionem festinaverant —, quo non poterat melior, Carolus Lachmannus, vir incomparabilis, cuius mihi quoque sancta memoria est. Is has fabulas a se et amicis emendatas edidit Berolini mense Martio a. MDCCCXLV, ediditque ita, ut quemvis conveniat, si sapiat, talem ducem sequi, qui Babrium denuo edere volet.

Ergo ego quoque secutus sum Lachmannum, sed ut liberum mihi servaverim arbitrium, qui ne in vivi quidem amici verba iuraverim unquam. Et confitebatur Lachmannus ipse, se non absolvisse emendationem poetae: nec ego absolvi, sed studui et cavere ab erroribus non paucis, quos

placitis quibusdam suis ductus commisit vir summus, et ad pristinum nitorem paullo propius reducere verba. Etenim Lachmannus in quibusdam severior fuit, veluti cum anapaestum in ceteris sedibus praeter primum pedem non ferendum ratus ubique expulit. Deinde eam legem non perspexerat, quae est Th. Fixii et H. L. Ahrentis sagacitate animadversa, ut penultima versus syllaba accentum habeat: quae regula violatur nonnisi pronominibus ἡμεῖς et ὑμεῖς. Locos Lachmannianae recensionis refractarios studui in ordinem redigere in censura illius libri, quae extat Nunciis erud. Gottingensibus anni quadragesimi quinti nr. 136 p. 1361 sqq. Postremo non curavit Lachmannus, quod alii perspexerunt, Babrium in extremo versu anxie refugere syllabas non natura longas, maxime eas, quae in brevem cadunt vocalem. Quanquam haec quidem regula non potuit ubique observari.

Praeterea ut nec ante Lachmannum defuerant nec eodem paene tempore deerant qui in his fabulis expoliendis cum laude elaborarent, quorum unius Frid. Duebneri animadversionibus criticis Parisiis a. MDCCCXLIV editis, quae bonae frugis plenissimae sunt, uti editor Berolinensis potuit: ita ne post illum quidem defuerunt, qui Babrio opem ferrent. Mihi ergo sedulo excutienda erant quae protulerunt H. L. Ahrens, Theod. Bergkius, Theotbaldus Fixius, Alph. Heckerus, C. Fr. Hermannus, Guil. Ad. B. Hertzbergius, Aug. Nauckius, Piccolos, O. Schneiderus aliique, ratione illi quidem usi in emendando: per rabiem quid effici posset non sivit inexpertum G. Burgessius, cuius θυρσομανεῖς bacchationes exhibent Acta Philol. Parisina (Revue de philologie etc.). Sed sobrius post Lachmannum editor contigit Babrio vir doctus G. C. Lewis (Londini a. quadragesimo sexto), de cuius eleganti editione rettuli in Nunc. erud. nostris a. XLVII, nr. 182 p. 1817 sqq.

Infra notavi ubicunque a Lachmanno discessi dixique unde petita esset diversa scriptura, ex codicene iniuria a Lachmanno spreto (*A*) an ex ingenio doctorum hominum. Ubi auctor verioris, quae mihi videtur, scripturae affertur nullus, scito ex emendationibus meis esse, quarum partem iam Lachmannus commemoravit, alias cum in illis quas modo dixi censuris proposui, tum in ea quae est in Nunc. erud. nostris anni XLV, nr. 1 sqq., ubi de Babrio eiusque fabellis Aesopeis quid sentirem explicatius edisserui: aliae denique nunc demum accesserunt. In tanto autem fervore hominum criticorum non est mirandum, cum plerique quid ab aliis esset occupatum aut non curarent aut ne possent quidem curare, multas emendationes non semel, sed bis ter quater factas esse. In talibus eum fere nominare satis habui auctorem, qui primus publici iuris fecisset. In afferendis coniecturis, quae in verborum ordinem non admittendae videbantur, delectum egi earum, quae aliquo nomine memorabiles essent: multas de industria silui temerarias hariolationes.

Prooemium. Post v. 2 Mullachius de Prooemio Empedoclis p. 15 supplet fere: τῆς δευτέρης δ' ἐπῆλθεν ἀργυροῦν φῦλον. 3 αὐτῶν τῆς ἐγενήθη A. Fortasse αὐτῶν αὖτ' ἐγένετο. 5 μεμπτή A, πέμπτη B, πέμπτης L Lachmannus signis lacunae ante v. 3 positis seclusit vv. 3. 4. 5, versu 6 autem scripsit ἐπὶ τῆς δ' ἐπίσης (*pariter*), ubi A syllaba extrita δε σῆς, unde Duebnerus δὲ χρυσῆς. Lachmanno favent verba καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ζῴων, quae optime nectuntur cum vv. 1. 2. Quanquam τὰ λοιπὰ possunt intelligi praeter hominem animalia. 11 delet Bergkius. 16 τῆς ἐλευθέρας AL, quod nemodum explicavit. Cfr. prooem. 2, 6. 17 θείης ἐμῆι A, ἂν θέλῃς ἐνὶ L 18 νῷ τὸ A, νῶντι L, λῷστε Duebnerus. 19 θηλᾶσαι A, θηλύνας L, cfr. A. Heckerum Philol. V, 496. Orta codicis scriptura ex glossa ad v. θήσω ascripta: Hesych. θῆσαι. θρέψαι, θηλάσαι. Sed v. Hesiodi O. et D 597.

Fab. 1, 4 τοῦτον AL, μοῦνος praebuit Corais fab. 279 λέων δὲ μόνος προεκαλεῖτο αὐτὸν εἰς μάχην, coll. p. 397 λέων δὲ μόνος πρὸς μάχην ἐπεκαλεῖτο αὐτόν. 5 σπεύσῃς Fixius, σπεῦδε AL 8 ποιητόν AL. Coll. v. 16 scripsi πτοητόν, cfr. fab. Cor. ἴδε τὸν ἐμὸν ἄγγελον οἷός ἐστι καὶ τότε κἀγὼ ἐπέρχομαί σοι et altero loco: καὶ αὖθις δὴ τὴν ἐμὴν ἰσχὺν δοκιμάσεις.

2, 2 ἐζήτει A, ἐπεζήτει B, ποτ' ἐζήτει L 3 τήνδ' ἔκλεψεν ἀγροίκων A, τήνδ' ἔκλεψεν ἄγροικος L. Correxit Duebnerus.

3, 1 χρῄζων AL. Scripsi κλῄζων, h. e. κλείων, im begriff einzuschliessen. Id paraphrastae videntur prave interpretati reddidisse ἀνεκαλεῖτο, vel ἐνεκαλεῖτο, cfr. Cor. fab. 151 p. 91 et 346. Alterum versum, in quo ἐπισυνάγειν L, non habuerunt paraphrastae. 5 πλήξας. Expectes ῥήξας, τύψας.

4, 8 κίνδυνον AL: κινδύνους obtulit affabulatio perverse collocata Corais f. 145 p. 87, ubi fabulae quintae affixa est: ὅτι εὔκολος ἡ σωτηρία τοῖς μὴ μεγάλως εὐτυχοῦσι· τὸν δὲ μέγαν ὄντα τῇ δόξῃ σπανίως ἴδοις ἐκφεύγοντα τοὺς κινδύνους.

5, 8 ἀετὸς AL 8 θηλείας L

6, 2 σῴζων Baiterus coll. 76, 9, ζῴων AL. Delebat versum Duebnerus. 6 ἢ πόσου με πωλήσεις A. Illud Suidas s. v.

ὦνος. 8 ἔκυσ' ἐμὴ μήτηρ scripsi: ἔκυσε μήτηρ *A*, ἐκκύει μήτηρ *L* 17 ἣν Levisius, ἄν γ' *AL*

7, 7 μηδ' ἐπ. *AL*

9, 1. 2 verba uncis inclusa interpolatori tribuit A. Nauckius Mus. Rhen. VII, 153. 3 ἄξειν ego, ἥξειν *AL* 4 ἠτέριζεν *A*, ἠρέθιζεν Bergkius. 8 τοιαῦτ' Sauppius, τοσαῦτ' *AL* 11 οὐ καμόντα ego, οὐδ' ἀλύοντα *AB*, ου βαλόντα *L* 12 καμών· Ahrens, βαλών *AL* 13 τὸ *A*, τοῦ *L*, τότε Ahrens.

10, 4 ἐπὶ κνήμης Fixius, cfr. Sapph. fr. 74, 2. 12 χολοῦμαι *L*, ut anapaestus removeretur, sed v. A. Nauckium Mus. Rhen. VI, 630. 13. 14 uncis saepsi.

11, 2 καινῇ Nauckius. Paraphrastae p. 99 et 352 Cor. ἐπὶ πολὺ τιμωρήσασθαι. Illud est *inaudita*. 5 τοῦ λαβόντος Orellius, τοῦ βαλόντος *A*, τοὐμβαλόντος *L*, τοῦ βλαβόντος Ahrens.

12, 1 μακρὰν ἐξεπ. *A*, μακρὸν ἐξ. Knochius, μάκρ' ἀνεξεπωτήθη *L* 15 νυκτὸς ἔννυχος στείβη *A*. Fort. νυκτὸς ἐν μυχοῖς στίβη. 16 τέρπει *L* 17 μήνυσον *AL*, μηνύσαις Hertzbergius, ego μηνύσῃς, ut Soph. Phil. 300 φέρε μάθῃς. 27 οἷς ἂν εὐθενῶν ὀφθῇ *L*, εὐθενῶν ὀφθῇ *A*, οἷς ποτ' εὐθ. ὤφθη ego.

13, 2 σπόροιο malim, v. 5. Fixius σπορητῶν vel σποράων.

14, 1 Ἄρκτος *AL*, Ἄρκος Suidas. 4 δ' ἔτ' ὄντος *L*

15, 4 fort. ἄλλη. *L* minus recte distinxit.

17, 4 ὀξύφων' ᾄσας Nauckius.

18, 3 τὴν σισύραν ἂν ἐκδύσαι *L*, τὴν σισύραν ἐκδύσει *A*. Correxit Toupius. 4 οἷον Nauckius. 13 εὐθὺς Duebnerus, αὖος ego conieceram. Sed αὐτός int. *sponte*.

19, 2. 3 κερδώ | ἰδοῦσα πλήρεις *AL*. Correxit Ahrens. 6. 7 ὡς δ' οὐκ ἐφικνεῖτ', ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα, Οὐδὲν κρεμαστῆς σχοῦσα πλεῖον αἰώρας *L* ex Suida. In epimythio ψόγους ψευδεῖς C. F. Hermannus.

20, 3 αὐτὸς ἀργὸς Fixius. Cum fab. Cor. p. 220 ad verbum concinit Photius p. 586, 13, qui proverbium habet: τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν καλεῖν.

21, 5 πολλὰ γὰρ ἦν *A*, πολὺ γὰρ ἦν Fixius; πόλλ' ἅτ' ἦν ego olim. 11 φυγεῖν Fixius, φεύγειν *AL*. Sed *L* utrumque versum cancellis saepsit.

22, 7 γραίη *B*, γραῖα *AL*. Ita et v. 11. 12 ἔθηχ' ἑκα-

τέρη A. Nauckius Mus. Rhen. VII, 155, ἔθηκαν ἑκάστη *A*, ἔθηχ' ἑκάστην *L* ἀποσπῶσα vel ἀποσπῶσαι Levisius.

23, 5 λοιπὸν *L*, ut 26, 6; λευκὴν et προσάξειν Nauckius. At λοιβὴν i. q. θυσίαν. 11 ἐμφορουμένης Ahrens, ἐκφορουμένης *A*, ἐκφοβουμένους *L*

24, 3 λιμνίους Ahrens, λιμνάδας *L* *Fixius* coll. 115, 1. 4 οἷς *A*, ὁ δ' Suidas s. v. παιάν, εἷς δ' Levisius ex Corais fab. p. 407 et 227: εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν vel εἷς δὲ τούτων. Scilicet ibi εἷς τῶν βατράχων loquitur, h. l. φρῦνος. 5 τοὖτ' ἔργον ἡμῖν Hermannus, ὥρα 'στιν ἡμῖν ego olim, sed cfr. Bernhardy Synt. p. 166. 10 Fort. οὔ τι χαιρήσειν.

26, 5 ἐπέσχον, σφ. Sauppius, ἐπέσχον σφενδονῶντα *AL*, ἐπ. σφενδονῶντι Fixius. Cfr. 50, 11.

27, 2 στενυγρίη coniecit *L* Post v. 6 addit Vatic. fab. 355 p. 265 Cor. κρεῶν ἀνέῳγας ἄγγος, ὥστε τεθνήξῃ.

28, 2 αὐτὸν *A*, αὐτῶν *L*, αὐτόσε Vatic. 378 p. 273. An αὖτις? 4 πρωΐης ὥρης Duebnerus, γὰρ πρὸ τῆς ὥρης (ὥρας *A*) *AL* 6 παταχθεὶς Heckerus Philol. V, 497. 7 ἢ τοσοῦτον Heckerus, εἰ τοιοῦτον *AL* 10 ποσσότητα Ahrens et Halmius Aesop. p. VII, πιότητα Coraes, ποσότητα *A*, ποιότητα *L*

29, 2 ζευχθεὶς ὑπὸ μύλην ἑσπέρην πᾶσαν τάλας *A*, ζευχθεὶς δ' ὑπὸ μ. ἤλεσ' ἑσπέρην πᾶσαν *L*. At imperfectum desideratur, cfr. 131, 5. Excidit, opinor, versus hac fere sententia: ***per totum diem labore conficiebatur, donec sub vesperum ingemisceret.*** Ex amisso versu remansisse ἑσπέρην videtur, cuius loco certe ἡμέρην opus erat. Quapropter Ahrentis coniecturam πᾶσαν ἑσπέρην „Οἴμοι Τάλας στεν. εἶπεν repudiamus. 5 λίην *A*, λίαν *L*, σὺ μέγ' Hermannus, δῆτ' O. Schneiderus, δὴν Sauppius, ego λ ή ν· λίαν Hesychius. 5 includit Levisius, 5. 6 Lachmannus.

30, 9 ταλαντεύεις Bergkius. 7 εἶτεν et 9 εἶδεν λέγοντα (*A* εἶδε λ.) Halmius fab. 265. Falso. 10 ἢ γὰρ *L*

31, 12 τότε Ahrens. 13 ἀκραίοις Duebnerus coll. 95, 40., ἀχρεῖα *AL* 15 μάχην Ahrens. 20 ἑάλωσαν *A*, ἑάλων *L*. Debebat ἑάλον, ut ἔγνον. 24 ηὐτέλεια Fixius.

32, 4 τις οὐκ ἔχων *A*, τίς οὐχ ἑκὼν *L* 9 καλῶς *AL*

33, 16 συνθήκης Meinekius, συνθήκη Fixius. 25 om. in textu *L*

34. „Post v. 2 excidit versus, in cuius fine fuit πλήρεις“ *L*

35, 3. 4 Nauckius Philol. VI, 408 transponit ἀγρίης ὑπ' εὐνοίης — ἀθλίως ἀποπνίγει. Placet vulgata.

36, 2. 3 invertit *L* 2 ἔδωκε *AB*; ἐνῆκε *L* 7 τις ὢν ego et Fixius, τε ὢν *A*, τ' ἐὼν Duebnerus et *L*. Sed nusquam Babrius ἐών habet.

38, 2 ἐνεῖραν Fixius, ἐνῆραν *A*, ἐναφῆκαν *L* ex Suida s. v.

39. Post v. 2 quaedam excidisse videntur, cfr. Corais f. 117 p. 110. 362 εἷς δέ τις τῶν δελφίνων ὑποτυχὼν (ὑπολαβὼν) ἔφη πρὸς αὐτήν· Ἀλλ' ἡμῖν αἱρετώτερόν ἐστιν ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρῆναι ἢ σοῦ διαλλάκτου τυχεῖν. 3 πολιτείᾳ Fixius.

42, 8 ποίαν ἡλόων μ' ἐγίνωσκον *L*, pro quo γινώσκω dedi, quod ars Babrii flagitat.

43, 6 τὰ γαῦρ' ἐποπτεύει *L* ex Suida s. v. νέμεσις.

45, 8 δ' ἐνδίους Hertzbergius et Heckerus Philol. V, 493, δὲ ἰδίας *A*, δέ γ' ἰδίας *L* 9 ηθρίαζε Meinekius, ηθρίασε *AL* τέθνώσας] Fortasse τεθνεώσας, v. Lobeck. ad Buttmanni gr. gr. 2, 199. 12 γελαστὸς ego, γελάσας *A*, γελοῖος *L*

46, 2 βαθυσχίνῳ O. Schneiderus coll. Leonid. Tar. 107, 2, βαθυσχοίνῳ *AL* 3 ἑτοίμην *AL*, ἑτοῖμον Fixius. 7 ὁ δὲ πενίῃ θνήσκει *pr. A*, ὁ δέ γε πρὸς πείνης θν. *corr. A*, ᾔει πρὸς ὕλας· ὁ δὲ πένης κατεσκλήκει *L*. Ego Fixium sequor, qui finem versus septimi a glossatore obscuratum ratus coniicit fuisse τοῦ νοσοῦντος ἀμνήμων.

47, 1 ὑπέργηρως *AL*. At v. Goettling. doctr. accent. p. 288.

48, 6 μοι τοῦτο μὴ 'πιλ. Fixius.

50, 8 ἢ τῇδ' O. Schneiderus, μὴ τῇδ' *AL* 16 μιμνήσκου *L*. Versus fortasse spurius. 18 post v. 15 posuit *L* κεἰ C. F. Hermannus, καὶ *AL*, τὸν γὰρ Ὅρκον Heckerus. 19 με σώσας — ἀποκτείνας Ahrens, μ' ἔσωσας — ἀπέκτεινας *AL*

51, 10 πάρεστι Fixius, πάλιν ἔστι *AL*

52, 8 ὡσείπερ αὐτὸς κάμνων *A*, αὐτὸς ὡς ὑπερκάμνων Ahrens, ὥσπερ αὐτὸς εἰ κάμνοι Duebnerus, αὐτὸς ὡσπερεὶ κάμνων Hermannus.

53, 8 πάλιν ἐμοὶ Ahrens, μοι πάλιν *AL*

54, 2 ἀρνὸς ἧπαρ Ahrens.

56, 9 αὐτοῦ *AL*

57, 4 ἀνθρώπων *A*, ἀνδρῶν *L*, δώρων Fixius, vel τοῦ

86, 9 deleto Fixius v. 10 *καὶ γαστέρα* emendat.

87, 3 *μεταστάθεὶς* Duebnerus et *L*, *ψεύσων L*. At *μεταστραφείς* est *versa sententia*, anders sinnes geworden. 6 *οὕτως L*

88, 17 *εἶπεν, κορ. φησι νηπίοις* Fixius, servato v. 16 *πᾶσι*, quod est in cod. Vaticano: nam *A* v. 16 ignorat.

89, 5 *ἐγὼ οὐ περυσινός, ἐπ' ἔτος A*, *ἐγὼ οὐ περυσινός εἰμ', ἐπ' ἔτος L*, ego *ὅς γ'* inserui. 6 fort. *ἐγώ*.

91, 4 *τὸν ταῦρον ἐμβὰς τοῖς* ego et Bergkius, *ἐμβάντα τοῖς A*, *ἐμβαίνοντα L*. Bergkius praeterea *τὸν ταῦρον ἄντα*.

94, 3 *ἔφασκε* Fixius, *ἔλεξε* ego. 7 *τῆς ἰατρείης* ego, *τῶν ἰατρείων A*, *τῶν ἰατρειῶν L*

95, 12 *ἔσκυσσε* Ahrens, *ἔσκυσε A*, *ἔκυσσε L* 26 *οὖν* Sauppius, *ἂν A* 29 *πάλαι L* 35 cum paraphrastis delet Fixius. 61 *μ' ὅποι* Hermannus, *με κἂν* Ahrens, *με καὶ A*, omnino delet versum Duebnerus ignoratum ab paraphrastis. 62 *τι χαιρ*. Cobetus Orat. p. 154. 63 delent Duebnerus et Hermannus. *γρύξαι τι A*. An *καί τι γρῦ σὺ τολμ.*? 64 *ἄλλους — τοὺς ἀπειρήτους* cum paraphrasi Cobetus. 65 *αἱρέτιζε* Cobetus, qui hyperbaton neglexisse videtur. 69 *βουλεύσων* Nauckius.

96, 1 *τριγχὸν* Suidas, *θριγκὸν AL*

97, 8 *ἀλλ' ἢ AL*, *ἀλλ'* ego.

98, 9 *περιβαλεῖν L*, sed v. Nauck. Philol. VI, 386. 16 *λίθῳ τις*] *λίθοισιν* Piccolos, perperam.

100, 3 *ἢ* add. Hermannus, *οὖν* Buttmannus, *εἰ* Weisius. 4 *μὴ μεθῇς σὺ* Hermannus, *ὠκύπτερόν σε μὴ μ*. cum paraphrasi Levisius.

101, 6 *νῦν τυφωθεῖσα L*. At idem *βραχυλόγως* inest in vulgata. 7. 8 *γίγνῃ* et *φαίνῃ* transponit Nauckius Philol. VI, 409 coll. fab. Fur. 360 (Cor. p. 267), ubi bis *φαίνῃ*. Id ego paene malim.

104, 7 *ἠπιεικείης L*. Sed cfr. de forma *ἐπείκετα* Nauckium Philol. I, 356 et mea ad Hyperidis oratt. p. 7, 13.

106, 4 *ἐπειράθη* Levisius coll. 57, 12. 7 *ἡμέρων* Bergkius. 9 *φῆλον δὲ κερδῶ* Bergkius. 10 *συνεξήκει* Fixius, *συνεξήτει AL* 17. 19. 18 transponit Baiterus *ἀποσχοῦσαν* cum *A* retento pro *ἀποσχοῦσα*. 29 *ὡς λέων*] *ἵλεως* Sauppius. Sed

cfr. Dio Chrys. 43, 5 ὁ δὲ δῆμος ὡς δῆμος ἠγνόει καὶ ἀνεπείθετο. Propertius 4, 8, 55 *Fulminat illa oculis et quantum femina saevit*, et rell. 30 ταῦτα] φησί Fixius.

107, 7 θέμις σῶν ego, ἀμέσσων *A*, ἄμεινον *L* 8 τοῦδε vel τῶνδε Fixius. 9 ζώειν Hertzbergius et Fixius. 11 σφαλοῖς Meinekius, σφαλεὶς *AL* 17 μηδέ πως Fixius, μηδὲ τῶν *A*, μηδ' ἐτῶν *L*

Prooemium alterum. 5 λίβυς τινός *A*, Λιβυστῖνος *L*, Λιβυστίνοις ego. 6 λόγους Κυβίσσης ego, λόγου λιβύσσης *A*, λόγους Λίβυσσιν *L* 7 δίδωμι καθαρῷ *A*, δίδωμι φαλάρῳ Duebnerus, ᾄδω κεκρυφάλῳ *L* 10 σοφωτέρας *AL*, ψοφωτέρας ego, a ψόφος ut κύντερος a κύων aut a ψοφός. Callimachus: μηδ' ἀπ' ἐμοῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν. Alius κἀσοφωτέρας, O. Schneiderus κοὐ σοφωτέρας μ., γρίφοις δ' ὁμ. 12 ἣ γεγωνίσκειν Nauckius Philol. IV, 197, ἥ με γινώσκειν *A*, ἡμὲ γινώσκειν *L* 14 θήγω *AL*

109, 4 ἔπελθε Fixius, πρόελθε Heckerus l. c. 497. An ὀρθὴν ἄγ' ἐλθέ?

110, 3 οὐραίην Fixius et Meinekius, οὐραίης *AL* 4 βαρδύνεις Ahrens, δηθύνεις Nauckius Philol. IV, 198, βραδύνεις *A*, δ' ἀβρύνῃ *L*

111, 4 τὸν ὄνον] ὦνον Piccolos. 12 καὶ πάλιν ὅλους τήξας *A*, κατα π. ὅ. τ. Ahrens, καθ' ὅλους πάλιν τήξας O. Schneiderus, καὶ πάλιν δόλους τεύξας *L*. An καὶ πάλιν δ' ἅλας τήξας? Interim sequor Levisium. 13 κερδήνας Heckerus, κερδήσας *AL* 14 κάπηλον ἐπινοεῖ τέχνην Ahrens, nam *A* τέχνην ἐπινοεῖ καί. Mihi πλείους obscurum. An πλῆθος — σπόγγων . . πολυτρήτων? 16 μεμειώκει *L*

114, 2. 3 λάμπει Κρεῖσσον ἐν Ahrens. 6 sq. φαῖνε λύχνε καὶ σίγα. τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὔποτ' ἐκλείπει fab. Cor. p. 157. In scriptura *AL* βαιὸν ἦν λύχνου πνεῦμα· τῶν δ' ἀστέρων τὸ φέγγος οὐκ ἀποθνήσκει contra morem Babrii λύχνου priorem brevem habet. Quare alterum posui.

115, 4 ταῦτα] Expectes κλύων, cuius priorem producit Phoenix Colophonius, ut Aeolensium erat κλυίω. 5 χέλυμνα *A*, χέλυννα *L*. At cfr. quae dixi Philol. I, 379.

116, 12 εὕδειν *A*, ἐλθεῖν *L*

118, 11 φεύγει *A*

119, 1 τεχνητός *L*

120, 8 ὁ et σῴζων Duebnerus et Hermannus. χλωρὸν Roeperus Philol. VII, 4, χωλὸν *AL*. Illud commendat Avianus fab. 6, 11

'haec dabit aegrotis' inquit 'medicamina membris,'
pallida caeruleus cui notat ora color?'

122, 10 θερμός *L* 13 τ' delendum videtur.

123, 1 ᾠὰ χρυσᾶ *AL* 4 ἀθρόων μένων λῆψιν *L*, ἀθρόον μέλλων λήψειν *A*, μέλλων αὐτίκ' ἀθρόον λέξειν Piccolos.

124 apud Coraen p. 269. 19 οἶσθα C. Schneiderus, οἶδας *F*, οἶδα *L* 20 τι δειπνῆσαι *L*

125 apud Coraen p. 268. 4 τὰ νῶτ' ἐληλέγχει ego, τὸ νῶτον ἤλεγχεν *FL*, τὸ νῶτον ἠλοία Nauckius.

126, 3 πανούργοισιν *L*, πανουργοῖσιν Nauckius coll. Lobeck. ad Aiac. p. 261. 6 ἔλεγον Tzetzes, ἐλέγοντο Bentleius, ἔλεγον πολλὰ Levisius.

127, 1 ἐρήμειαν *L*, ἐρημίαν *F*, ἐρημαίαν Nauckius. 2 ἀλήθειαν μόνην *F*, οἴην εὗρε τὴν Ἀληθίην Levisius. 7 πάντας βροτοὺς *F*. An εἰς βροτοὺς ἅπαντας ἤλυθεν ψεῦδος? 8 ἐμοῦ βούλῃ ego, βεβούλησαι *L*, βεβούλησαι κλύειν *F*

128 ex Suida s. v. κωμῆται, coll. Cor. fab. 257 p. 168. 2 ὄνος εἶ θεὸν φέρων, ἀλλ' οὐ θεοῖς ὑπάρχεις ὁμότιμος *C*, unde *L* κοὐ θεοῖς ἴσος. Levisius praeterea exculpsit versum (fr. VIII)

σκιρτῶν ἔμελλε τὸν θεὸν καταρρῖψαι.

Et facili opera fabellam restituas totam. Veluti post hunc versum sequebatur fere hic:

τοῦτον δ' ὁ δεσπότης ἔφη ξύλῳ παίων.

Secundus fuerit:

πολλοὶ δ' ὁδῖται προσεκύνουν συναντῶντες.

Cfr. Halmii fab. 324 et 324[b].

129 servavit Vatic. p. 412 Cor., minus integram Bodl. p. 238.

130 Cor. p. 405, cfr. Xenophontis Memm. 2, 7, 13. 1 Οἰῶν *L*, Οἶς *F*. An Ὄϊς? Levisius, quoniam accusativum in ῆα non usurpet Babrius, coll. 77, 3 suspicatur:

Νομέα ποτ' οἶς λόγῳ προσεῖπε τοιούτῳ.

In reliquis quoque scriptura vacillat. 4 περισσεύσει *FL*, περισσεύει Coraes. 9 εὐμαρεῖ vel εὐπόρῳ Levisius. 10 Ταῦθ' ὡς ἤκουσεν ἡ κύων ἔφη ταῦτα *F*, Ἤκουσε τούτων ἡ

κύων ἔφη τ' οἰὶ *L*. Correxi, sed possit etiam ταῦθ' ὡς ἐπέσχεν ἡ κύων.

131 apud Coraen p. 371 ex *F*. 1 Ὄνον εἶχέ τις καὶ κυνίδιον Μελιταῖον *L* ex paraphr. p. 137., Ὄνον τις ἔτρεφε καὶ κυνίδιον πάνυ ὡραῖον *F*. Sequor C. Schneiderum. 2 ἔχαιρεν εὐρύθμως παῖζον *L*, quod transposui cum Nauckio propter mensuram voc. εὐρύθμως, v. Philol. VI, 407. 5 Ὁ δέ γ' ὄνος τὴν μὲν νύκτα ἀλήθων *F*, Ὁ δέ γ' ὄνος αὖ τὴν ἑσπέρην μὲν ἤληθεν *L*, quod immutavi. 8 καὶ ἦν ἐν αὐλῇ et φάτναις *F*, καὶ νῦν ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναισι δεσμώτης *L*. At φάτναισι vix potest amphibrachys esse. 11 ἐν ἁβρότητι πάσῃ *F*, ἐν ἁβρ. τῇ πάσῃ *L*, ἁβρότητι σὺν πάσῃ Nauckius Philol. VI, 406, probabiliter Levisius ἁβρότητι παντοίῃ.

132 ex Suida s. v. κωλώτης, ὁ ἀσκαλαβώτης. Cfr. Aristot. H. A. 9, 1.

133 *L* refinxit ex Bodleiano p. 96 Cor., ubi est: στικτή ποτε πάρδαλις ἐκαυχᾶτο φορεῖν ἁπάντων ζῴων ποικιλωτέραν δέρριν. πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπεν· "ἐγώ σου τῆς δορᾶς κρείττονα καὶ ποικιλωτέραν γνώμην ἔχω." Paullo auctius Eustathius Opuscc. p. 353, 45: Εἰσάγεται ἐν τοῖς Αἰσώπου μύθοις ἡ πάρδαλις ἐπισκώπτουσα τὴν ἀλώπεκα, ὡς ἡ μὲν ποικίλη τε εἴη καὶ ταῖς φολίδεσσι κατάστικτος, ἡ δὲ αὐχμηρὰ τὴν δορὰν καὶ τὴν χρόαν παντάπασιν ἀκαλλής. ἀλλ' ἥ γε ἀλώπηξ "Σὺ μὲν τοῖς φαινομένοις νικᾷς" ἔφησε "κάλλεσιν· ἐγὼ δὲ τοῖς κρυφίοις τε καὶ λανθάνουσιν."

134 apud Cor. p. 42 est 1 Ποιμὴν νεογνὸν λύκου σκύμνον εὑρών, unde *L* Σκύμνον λύκου νεογνὸν εὗρέ τις ποιμήν. Id mutavi: Nauckius Ar. Byz. p. 113 Ποιμὴν νεογνὸν εὗρέ τις λύκου σκύμνον. De fabula cfr. Ahrens Philol. VII, 439.

135 Cor. p. 174, fab. 349 et 349^b Halm.

136 Cor. p. 157 ex cod. Bodleiano, fab. 287^c Halm. 3 φέρουσα τῷ Διὶ μέλι μήπω καπνισθὲν *B*, unde *L* posuit μή πω καπνισθέν .... Sed Babrius non erat correpturus priorem v. καπνισθέν. Ergo omisi.

137 Dositheus Mag. p. 37 Boecking. 3 ἱκέτευε Fixius. 10 προσέχειν Georgides Gnomol. p. 48, προσέχειν νοῦν *L* cum Boissonadio, προσίσχειν ego.

138 Cor. p. 163 et 385. 2 Suidas s. v. τιττυβίζετε, ἐπὶ χελιδόνος.

139 Suidas s. v. *στελεόν*. Cfr. Cor. p. 230. 407. 1 *πάντ' ἐγεννᾶτε* Bodl., *πάντα τίκτητε* Suidas, *πάντα τίκτοιτε L*

140 Cor. p. 164. *κυριευθῆναι C*, *κυριεύσεσθαι L*

141 Cor. p. 6 (Halm. 45[b]). Quod *L* posuit *κρημνόν* peccat in regulam Babrianam. In paraphrasi est *Τράγος ἐν θέρει σφοδρῶς διψήσας κατῆλθεν εἰς βαθύκρημνον ὕδωρ πιεῖν*. Quae sunt ibi: *Ἀλώπηξ δὲ τοῦτον ἰδοῦσα ἔφη* apud Babrium forsitan fuerint:

Κερδὼ δὲ τοῦτον εἰσιδοῦσ' ἔφη τοῖα.

142 Tzetzes Chill. 9, 168.

143 Suidas in *γέρανος* et *ταὼς εὐπήληξ*. 1. 2 *ἢ ταὼς ἵν' εὐπήληξ* et *βόσκοιτο L* *λείμακος* Levisius, *χείματος* Suidas et *L*. Fabula ignota: nam Lachmanni suspicio de fab. Cor. p. 36. 312 parum probabilis.

144 Cor. p. 227.

145 Cor. p. 183.

146 Suidas in *ἠίων· ἀχύρων*. *ἤια λύειν* libri, *ἤι' ἀλλύειν* Toupius.

147 Lachmanni resecui, cum eos versus apud Apoll. Soph. lex. Hom. p. 10, 13 Callimachi esse docuerim.

Fabula Cor. 283, Halm. 410 *Φαλακρὸς ἱππεύς. Φαλακρός τις ξένας τρίχας τῇ ἑαυτοῦ περιθεὶς κεφαλῇ ἵππευεν. Ἄνεμος δὲ φυσήσας ἀφεῖλε ταύτας· γέλως δὲ πλατὺς τοὺς παρεστῶτας εἶχε. Κἀκεῖνος εἶπε τοῦ δρόμου παύσας· "τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας τί ξένον φεύγειν με, αἳ καὶ τὸν ἔχοντα ταύτας, μεθ' οὗ καὶ ἐγεννήθησαν, κατέλιπον;"* Hinc Levisius hos tres versus exculpsit fr. XIII p. 145:

Γέλως πλατὺς δ' ἄρ' εἶχε τοὺς παρεστῶτας.
Κἀκεῖνος αὐτοῖς εἶπε, τοῦ δρόμου παύσας·
„τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας τί με ξένον φεύγειν;"

Rectius, credo, ita instaurabimus:

Ταύτας δ' ἀφεῖλεν ἄνεμος ἄκρα φυσήσας.
γέλως δὲ πάντας εἶχε τοὺς παρεστῶτας.
κἀκεῖνος αὐτοῖς εἶπε τοῦ δρόμου παύσας·
„τί δὴ ξένον τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας φεύγειν" . . . .

Ultima scitius Avianus fab. 10.

Apud Cor. 170 p. 105:

Ἔθαλπέ τις γεωργὸς ἐν κόλποις ὄφιν
ὥρᾳ κρύους. ἐπεὶ δὲ θέρμης ᾔσθετο,

ἔπληξε τὸν θάλψαντα κἄκτεινεν τάχος.
στένων δ' ὁ πληχθεὶς τόνδε τὸν στίχον ἔφη·
Δίκαια πάσχω, τὸν πονηρὸν οἰκτείρας.
οὕτω κακοὶ ποιοῦσι τοὺς εὐεργέτας.

Babrii versum agnovit Levisius fr. XIV.

Fab. 183 p. 114 Cor. *ἔχις καὶ ἀλώπηξ* haec est: *Καί τις ἄμπελος πλησίον εἶχε τοῦ ποταμοῦ τὸν φραγμόν. τοῦ δὲ ποταμοῦ ἐξ ὄμβρων φυσηθέντος ἦρε τὸν φραγμὸν καὶ καθελὼν ἀπήει. Τῇ δὲ παλιούρῳ δράκων τις συνεπλάκη, ὃς ἐφέρετο τοῦ ποταμοῦ ἐν μέσῳ. Καί τις κατιδὼν ἔφη γελάσας μέγα· Ἡ μὲν ναῦς κακή, ἀξία δὲ τοῦ ναύτου. Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δικαίως οἱ κακοὶ σὺν κακοῖς ἀπόλλυνται.* Hinc elicuit Levisius fr. XV:

ἡ ναῦς κακὴ μέν, ἀξία δὲ τοῦ ναύτου.
κακοὶ δικαίως σὺν κακοῖς ἀπόλλυνται.

At alter legem Babrianam migrat, alter fuerit:

κακὴ μὲν ἡ ναῦς, ἀξίη δὲ τοῦ ναύτου.

Vestigia choliamborum satis manifesta etiam aliis in fabulis facile agnoscas, veluti, ut exemplo utamur, in fab. 281 Halmii, 235 p. 154 Cor., coll. p. 380, ubi in numeros innumeros redacta est: *Λύκος καὶ ὄνος. Λύκος τῶν λοιπῶν λύκων στρατηγήσας πᾶσιν ἔταξε νόμον αὐτοῖς προτείνας, ἵν' ὅ τι τις αὐτῶν δηποτοῦν κυνηγήσῃ, εἰς μέσον ἀγάγῃ καὶ μοιράσῃ τοῖς πᾶσιν. Ταῦτ' οὖν ὄνος ἀκηκοὼς τὴν χαίτην ἔσεισε καὶ γελῶν ἔφη τάδε· "καλῶς εἴρηκας, ὦ πρώταρχε τῶν λύκων· ἀλλὰ πῶς σὺ χθὲς ἣν ἐκράτησας ἄγραν κοίτῃ παρέθου τῇ ἰδίᾳ λαθραίως εἰς τροφήν σοι; κόμισον ταύτην μερισθῆναι τοῖς πᾶσιν." Ὁ δὲ θαμβηθεὶς κατέλυσε τοὺς νόμους.* Tentemus ergo:

Λύκος μέγας τις τῶν λύκων στρατηγήσας
ἔταξε . . . . νόμον πᾶσιν,
ἵν' ὅ τι τις αὐτῶν δηποτοῦν κυνηγήσῃ
ἐς μέσσον ἀγάγῃ τοῖς τε πᾶσι μοιράσῃ.
ταῦτ' οὖν ἀκούσας ὄνος ἔσεισε τὴν χαίτην
. . . . . . καὶ γελῶν ἔφη ταῦτα.
"καλῶς ἔλεξας, ὦ λύκων δυναστεύων·
πῶς οὖν, κράτισθ', ἣν χθιζὸς ἐκράτεις ἄγρην
. . . . λαθραῖον εἰς θοίνην;
Κόμισον σὺ ταύτην, ἵνα μερισθῇ τοῖς πᾶσιν."

Alia sperari possunt ex codice Bodleiano n. 2906 a Tyrwhitto non satis exhausto, nuper a J. Zuendelio denuo consulto, v. Mus. Rhen. 1847, V p. 639 sq. Is vir doctus fab. 96[b] Halm. initium ita refingit:

Ὄφις γεωργοῦ πρὸς θύραισι φωλεύων
ἀνεῖλεν αὐτοῦ παῖδα νήπιον τύψας.

Scribebam Gottingae mense Maio MDCCCLIII.

ΒΑΒΡΙΟΥ

ΜΥΘΙΑΜΒΟΙ ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ.

Γενεὴ δικαίων ἦν τὸ πρῶτον ἀνθρώπων,
ὦ Βράγχε τέκνον, ἣν καλοῦσι χρυσείην.
* * * * * * * * * *
τρίτη δ' ἀπ' αὐτῶν τις ἐγενήθη χαλκείη,
μεθ' ἣν γενέσθαι φασὶ θείαν ἡρώων.
πέμπτη σιδηρᾶ ῥίζα καὶ γένος χεῖρον.
ἐπὶ τῆς δὲ χρυσῆς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ζῴων
φωνὴν ἔναρθρον εἶχε καὶ λόγους ᾔδει·
ἀγοραὶ δὲ τούτων ἦσαν ἐν μέσαις ὕλαις.
ἐλάλει δὲ πέτρα καὶ τὰ φύλλα τῆς πεύκης,
ἐλάλει δὲ πόντος, Βράγχε, νηὶ καὶ ναύτῃ,
στρουθοὶ δὲ συνετὰ πρὸς γεωργὸν ὡμίλουν.
ἐφύετ' ἐκ γῆς πάντα μηδὲν αἰτούσης,
θνητῶν δ' ὑπῆρχε καὶ θεῶν ἑταιρείη.
μάθοις δ' ἂν οὕτω ταῦτ' ἔχοντα καὶ γνοίης
ἐκ τοῦ σοφοῦ γέροντος ἡμῶν Αἰσώπου
μύθους φράσαντος τῆς παλαιτέρας μούσης.
ὧν νῦν ἕκαστον ἵνα θέῃς ἐνὶ μνήμῃ
μελισταγές σοι, λῷστε, κηρίον θήσω,
πικρῶν ἰάμβων σκληρὰ κῶλα συνθλάσσας.

1 Ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς ὄρος κυνηγήσων,
τόξου βολῆς ἔμπειρος· ἦν δὲ τῶν ζῴων

φυγή τε πάντων καὶ φόβου δρόμος πλήρης.
λέων δὲ μοῦνος προὐκαλεῖτο θαρσήσας
αὑτῷ μάχεσθαι. „μεῖνον“ εἶπε, „μὴ σπεύσῃς“
ἄνθρωπος αὐτῷ, „μηδ᾽ ἐπελπίσῃς νίκῃ·
τῷ δ᾽ ἀγγέλῳ μου πρῶτον ἐντυχὼν γνώσῃ
τί σοι πτοητόν ἐστιν.“ εἶτα τοξεύει
μικρὸν διαστάς. χὠ μὲν οἰστὸς ἐκρύφθη
λέοντος ὑγραῖς χολάσιν· ὁ δὲ λέων δείσας
ὥρμησε φεύγειν ἐς νάπας ἐρημαίας.
τούτου δ᾽ ἀλώπηξ οὐκ ἄπωθεν εἱστήκει.
ταύτης δὲ θαρσεῖν καὶ μένειν κελευούσης,
„οὔ με πλανήσεις“ φησίν, „οὐδ᾽ ἐνεδρεύσεις·
ὅπου γὰρ οὕτω πικρὸν ἄγγελον πέμπει,
πῶς αὐτὸς ἤδη φοβερός ἐστι γιγνώσκω.“

Ὅτι δεῖ ἐκ τῶν προσφερομένων γινώσκειν τὴν ἑκάστου διάθεσιν. καὶ ὅτι ἡ σοφία τῆς δυνάμεως διαφέρει.

2 Ἀνὴρ γεωργὸς ἀμπελῶνα ταφρεύων
καὶ τὴν δίκελλαν ἀπολέσας ἐπεζήτει,
μὴ τῶν παρόντων τις ὑπέκλεψεν ἀγροίκων.
ἠρνεῖθ᾽ ἕκαστος. οὐκ ἔχων δ᾽ ὃ ποιήσει,
εἰς τὴν πόλιν κατῆγε πάντας ὁρκώσων·
τῶν γὰρ θεῶν δοκοῦσι τοὺς μὲν εὐήθεις
ἀγροὺς κατοικεῖν, τοὺς δ᾽ ἐσωτέρω τείχους
εἶναί τ᾽ ἀληθεῖς καὶ τὰ πάντ᾽ ἐποπτεύειν.
ὡς δ᾽ εἰσιόντες τὰς πύλας ἐπὶ κρήνης
τοὺς πόδας ἔνιζον κἀπέθεντο τὰς πήρας,
κῆρυξ ἐφώνει χιλίας ἀριθμήσειν
μήνυτρα σύλων ὧν ὁ θεὸς ἐσυλήθη.
ὁ δὲ τοῦτ᾽ ἀκούσας εἶπεν „ὡς μάτην ἥκω·
κλέπτας γὰρ ἄλλους πῶς θεός γ᾽ ἂν εἰδείη,

ὃς τοὺς ἑαυτοῦ φῶρας οὐχὶ γιγνώσκει,
ζητεῖ δὲ μισθοῦ μή τις οἶδεν ἀνθρώπων;“

"Οτι χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὑπισχνουμένοις ὧν οὐκ εἰσὶ δεσπιστά (δεσπόται?).

3 Αἶγάς ποτ' εἰς ἔπαυλιν αἰπόλος κλῄζων
[ἐπὶ σηκὸν ἄγειν θ', ὡς αἱ μὲν ἦλθον, αἱ δ' οὔπω,]
μιᾶς ἀπειθοῦς ἐν φάραγγι τρωγούσης
κόμην γλυκεῖαν αἰγίλου τε καὶ σχίνου
τὸ κέρας κατῆξε μακρόθεν λίθῳ πλήξας.
τὴν δ' ἱκέτευε „μή, χίμαιρα συνδούλη,
πρὸς τοῦ σε Πανός, ὃς νάπας ἐποπτεύει,
τῷ δεσπότῃ, χίμαιρα, μή με μηνύσῃς·
ἄκων γὰρ ἠὐστόχησα τὸν λίθον ῥίψας.“
ἡ δ' εἶπε „καὶ πῶς ἔργον ἐκφανὲς κρύψω;
τὸ κέρας κέκραγε, κἂν ἐγὼ σιωπήσω.“

"Οτι τὰ δημοσίᾳ ἁμαρτηθέντα κατ' οὐδένα τρόπον χρὴ κρύπτειν.

4 Ἁλιεὺς σαγήνην, ἣν νεωστὶ βεβλήκει,
ἀνείλετ'· ὄψου δ' ἔτυχε ποικίλου πλήρης.
τῶν δ' ἰχθύων ὁ λεπτὸς εἰς βυθὸν φεύγων
ὑπεξέδυνε δικτύου πολυτρήτου,
ὁ μέγας δ' ἀγρευθεὶς εἰς τὸ πλοῖον ἡπλώθη.
σωτηρία πώς ἐστι καὶ κακῶν ἔξω
τὸ μικρὸν εἶναι· τὸν μέγαν δὲ τῇ δόξῃ
σπανίως ἴδοις ἂν ἐκφυγόντα κινδύνους.

5 Ἀλεκτορίσκων ἦν μάχη Ταναγραίων,
οἷς θυμὸν εἶναί φασιν οἷον ἀνθρώποις.
τούτων ὁ λειφθείς (τραυμάτων γὰρ ἦν πλήρης)
ἔκυπτ' ἐς οἴκου γωνίην ὑπ' αἰσχύνης·
ὁ δ' ἄλλος εὐθὺς εἰς τὸ δῶμα πηδήσας

ἐπικροτῶν τε τοῖς πτεροῖς ἐκεκράγει.
καὶ τὸν μὲν αἰετός τις ἐκ στέγους ἄρας
ἀπῆλθ᾽· ὁ δ᾽ ἄλλος ἀμφέβαινε θηλείαις,
ἀμείνονα σχὼν τἀπίχειρα τῆς ἥττης.
[ἄνθρωπε, καὶ σὺ μή ποτ᾽ ἴσθι καυχήμων,
ἄλλου σε πλεῖον τῆς τύχης ἐπαιρούσης.
πολλοὺς ἔσωσε καὶ τὸ μὴ καλῶς πράττειν.]

6 Ἁλιεὺς θαλάσσης πᾶσαν ἠόνα ξύων
λεπτῷ τε καλάμῳ τὸν γλυκὺν βίον σῴζων
μικρόν ποτ᾽ ἰχθὺν ὁρμιῆς ἀφ᾽ ἱππείης
ἤγρευσεν, οὐ τῶν εἰς τάγηνον ὡραίων.
ὁ δ᾽ αὐτὸν οὕτως ἱκέτευεν ἀσπαίρων·
„τί σοι τὸ κέρδος; ἢ τίν᾽ ὦνον εὑρήσεις;
οὐκ εἰμὶ γὰρ τέλειος, ἀλλά με πρῴην
πρὸς τῇδε πέτρῃ φυκὶς ἔκυσ᾽ ἐμὴ μήτηρ.
νῦν οὖν ἄφες με, μὴ μάτην ἀποκτείνῃς.
ἐπὴν δὲ πλησθεὶς φυκίων θαλασσαίων
μέγας γένωμαι, πλουσίοις πρέπων δείπνοις,
τότ᾽ ἐνθάδ᾽ ἐλθὼν ὕστερόν με συλλήψῃ.“
τοιαῦτα μύζων ἱκέτευε κἀσπαίρων,
ἀλλ᾽ οὐκ ἔμελλε τὸν γέροντα θωπεύσειν·
ἔφη δὲ πείρων αὐτὸν ὀξέῃ σχοίνῳ
„ὁ μὴ τὰ μικρά, πλὴν βέβαια, τηρήσας
μάταιός ἐστιν, ἢν ἄδηλα θηρεύῃ.“

7 Ἄνθρωπος ἵππον εἶχε. τοῦτον εἰώθει
κενὸν παρέλκειν, ἐπετίθει δὲ τὸν φόρτον
ὄνῳ γέροντι. πολλὰ τοιγαροῦν κάμνων
ἐκεῖνος ἐλθὼν πρὸς τὸν ἵππον ὡμίλει
„ἄν μοι θελήσῃς συλλαβεῖν τι τοῦ φόρτου,
τάχ᾽ ἂν γενοίμην σῶος· εἰ δὲ μή, θνήσκω.“

ὁ δ' „οὐ προάξεις;“ εἶπε „μή μ' ἐνοχλήσῃς.“
εἷρπεν σιωπῶν, τῷ κόπῳ δ' ἀπαυδήσας
πεσὼν ἔκειτο νεκρός, ὡς προειρήκει.
τὸν ἵππον οὖν παρ' αὐτὸν εὐθέως στήσας
ὁ δεσπότης καὶ πάντα τὸν γόμον λύων
ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους,
καὶ τὴν ὀνείην προσεπέθηκεν ἐκδείρας.
ὁ δ' ἵππος „οἴμοι τῆς κακῆς“ ἔφη „γνώμης·
οὗ γὰρ μετασχεῖν μικρὸν οὐκ ἐβουλήθην,
τοῦτ' αὐτό μοι πᾶν ἐπιτέθεικεν ἡ χρεία.“

8 Ἄραψ κάμηλον ἀχθίσας ἐπηρώτα
πότερ' ἀναβαίνειν μᾶλλον ἢ κάτω βαίνειν
αἱροῖτο. χὠ κάμηλος οὐκ ἄτερ μούσης
εἶφ' „ἡ γαρ ὀρθὴ τῶν ὁδῶν ἀπεκλείσθη.“

Ὁ λόγος εὔθετος πρὸς ἄνδρας διεστραμμένους τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκκλίνοντας.

9 Ἁλιεύς τις [αὐλοὺς εἶχε καὶ σοφῶς ηὔλει,
καὶ δή ποτ'] ὄψον ἐλπίσας ἀμοχθήτως
πολὺ πρὸς αὐλῶν ἡδυφωνίην ἄξειν,
τὸ δίκτυον θεὶς ἐτερέτιζεν εὐμούσως.
ἐπεὶ δὲ φυσῶν ἔκαμε καὶ μάτην ηὔλει,
βαλὼν σαγήνην ἔλαβεν ἰχθύας πλείστους.
ἐπὶ γῆς δ' ἰδὼν σπαίροντας ἄλλον ἀλλοίως,
τοιαῦτ' ἐκερτόμησε, τὸν βόλον πλύνων.
„ἄναυλα νῦν ὀρχεῖσθε. κρεῖσσον ἦν ὑμᾶς
πάλαι χορεύειν, ἡνίκ' εἰς χοροὺς ηὔλουν.“
οὐκ ἔστιν ἀπόνως οὐ καμόντα κερδαίνειν·
ὅταν βαλὼν δὲ τοῦθ' ἕλῃς ὅπερ βούλει,
τὸ κερτομεῖν σοι καιρός ἐστι καὶ παίζειν.

Ὁ μῦθος λέλεκται πρὸς τοὺς ματαίως παρὰ τὸ δέον τι ἐργαζομένους.

10 *Αἰσχρᾶς τις ἤρα καὶ κακορρύπου δούλης
ἰδίας ἑαυτοῦ, καὶ παρεῖχεν αἰτούσῃ
ἅπανθ᾽ ἑτοίμως. ἡ δὲ χρυσίου πλήρης,
σύρουσα λεπτὴν πορφύραν ἐπὶ κνήμας,
πᾶσαν μάχην συνῆπτεν οἰκοδεσποίνῃ.
τὴν δ᾽ Ἀφροδίτην ὥσπερ αἰτίην τούτων
λύχνοις ἐτίμα, καὶ καθ᾽ ἡμέραν πᾶσαν
ἔθυεν ηὔχεθ᾽ ἱκέτευεν ἠρώτα,
ἕως ποτ᾽ αὐτῶν ἡ θεὸς καθευδόντων
ἦλθεν καθ᾽ ὕπνους, καὶ φανεῖσα τῇ δούλῃ
„μή μοι χάριν σχῇς ὡς καλήν σε ποιούσῃ.
τούτῳ κεχόλωμαι“ φησίν „ᾧ καλὴ φαίνῃ.“
[ἅπας ὁ τοῖς αἰσχροῖσιν ὡς καλοῖς χαίρων
θεοβλαβής τίς ἐστι καὶ φρένας πηρός.]*

11 *Ἀλώπεκ᾽ ἐχθρὰν ἀμπέλων τε καὶ κήπων
ξένῃ θελήσας περιβαλεῖν τις αἰκίῃ,
τὴν κέρκον ἅψας καὶ λίνον τι προσδήσας
ἀφῆκε φεύγειν. τὴν δ᾽ ἐπίσκοπος δαίμων
ἐς τὰς ἀρούρας τοῦ λαβόντος ὡδήγει
τὸ πῦρ φλέγουσαν. ἦν δὲ ληίων ὥρη
καὶ καλλίπαις ἄμητος ἐλπίδων πλήρης.
ὁ δ᾽ ἠκολούθει τὸν πολὺν κόπον κλαίων,
οὐδ᾽ εἶδεν αὐτοῦ τὴν ἅλωνα Δημήτηρ.
χρὴ πρᾷον εἶναι μηδ᾽ ἄμετρα θυμοῦσθαι.
ἔστιν τις ὀργῆς νέμεσις, ἣν φυλαττοίμην,
αὐτοῖς βλάβην φέρουσα τοῖς δυσοργήτοις.*

Θυμῷ χρῆσθαι κατὰ τῶν πέλας ἀμέτρῳ καλὸν οὐκ ἔνι.

12 *Ἀγροῦ χελιδὼν μακρὸν ἐξεπωτήθη,
εὗρεν δ᾽ ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδόν᾽ ὀξύφωνον· ἡ δ᾽ ἀπεθρήνει*

τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
ἐκ τοῦ μέλους δ' ἔγνωσαν αἱ δύ' ἀλλήλας,
καὶ δὴ προσέπτησάν τε καὶ προσωμίλουν.
χἠ μὲν χελιδὼν εἶπε „φιλτάτη, ζῴεις;
πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θρᾴκην.
ἀεί τις ἡμᾶς πικρὸς ἔσχισεν δαίμων·
καὶ παρθένοι γὰρ χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων.
ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων·
σύσκηνος ἡμῖν καὶ φίλη κατοικήσεις.
[ὕπαιθρον ὕλην λεῖπε, καὶ παρ' ἀνθρώποις
ὁμώροφόν μοι δῶμα καὶ στέγην οἴκει.]
τί σε δροσίζει πηκτὸς ἔννυχος στίβη,
καὶ καῦμα θάλπει, πάντα δ' ἀγρότιν τήκει;
ἄγε δὴ σεαυτήν, σοφὰ λαλοῦσα, μηνύσῃς
ὅπου γεωργοῖς κοὐχὶ θηρίοις ᾄσεις."
τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη·
„ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις,
καὶ μή μ' ὀρεινῆς ὀργάδος σὺ χωρίσσῃς.
μετὰ τὰς Ἀθήνας ἄνδρα καὶ πόλιν φεύγω·
οἶκος δέ μοι πᾶς κἀπίμιξις ἀνθρώπων
λύπην παλαιῶν συμφορῶν ἀναξαίνει."
　　παραμυθία τίς ἐστι τῆς κακῆς μοίρης
λόγος σοφὸς καὶ μοῦσα καὶ φυγὴ πλήθους·
λύπη δ', ὅταν τις οἷς ποτ' εὐθενῶν ὤφθη,
τούτοις ταπεινὸς αὖθις ὢν συνοικήσῃ.

Ὅτι συμφέρει τῷ ἠδικημένῳ πόρρω γενέσθαι τῶν εἰς ἀνάμνησιν αὐτὸν φερόντων κακῶν.

13 Αὔλαξι λεπτὰς παγίδας ἀγρότης πήξας
γεράνους σποραίων πολεμίας συνειλήφει.
τοῦτον πελαργὸς ἱκέτευε χωλεύων
(ὁμοῦ γὰρ αὐταῖς καὶ πελαργὸς ἡλώκει)

„οὐκ εἰμὶ γέρανος, οὐ σπόρον καταφθείρω.
πελαργός εἰμι (χἡ χρόη με σημαίνει),
πτηνῶν πελαργὸς εὐσεβέστατον ζῴων.
τὸν ἐμὸν τιθηνῶ πατέρα καὶ νοσηλεύω.“
κἀκεῖνος „ὦ πελαργέ, τίνι βίῳ χαίρεις,
οὐκ οἶδα“ φησίν· „ἀλλὰ τοῦτο γινώσκω,
ἔλαβόν σε σὺν ταῖς τἄργα τἀμὰ πορθούσαις.
ἀπολῇ μετ᾽ αὐτῶν τοιγαροῦν, μεθ᾽ ὧν ἥλως.“
[κακοῖς ὁμιλῶν ὡς ἐκεῖνοι μισήσῃ,
κἂν μηδὲν αὐτὸς τοὺς πέλας καταβλάψῃς.]

Ὁ λόγος διδάσκει φεύγειν ἡμᾶς τὰς τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων κοινωνίας, ἵνα μὴ τῇ αὐτῶν κακίᾳ συναπολώμεθα.

14 Ἄρκος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ηὔχει·
νεκρὸν γὰρ αὐτοῦ σῶμ᾽ ἔφασκε μὴ σύρειν.
πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπε „μᾶλλον ᾑρούμην
εἰ νεκρὸν εἷλκες, τοῦ δὲ ζῶντος οὐχ ἥπτου.“
ὁ ζῶντα βλάπτων μὴ νεκρόν με θρηνείτω.

15 Ἀνὴρ Ἀθηναῖός τις ἀνδρὶ Θηβαίῳ
κοινῶς ὁδεύων, ὥσπερ εἰκός, ὡμίλει.
ῥέων δ᾽ ὁ μῦθος ἦλθε μέχρις ἡρώων· —
μακρὴ μὲν ἄλλως ῥῆσις οὐδ᾽ ἀναγκαίη —
τέλος δ᾽ ὁ μὲν Θηβαῖος υἱὸν Ἀλκμήνης
μέγιστον ἀνδρῶν, νῦν δὲ καὶ θεῶν ὕμνει·
ὁ δ᾽ ἐξ Ἀθηνῶν ἔλεγεν ὡς πολὺ κρείσσων
Θησεὺς γένοιτο, καὶ τύχης ὁ μὲν θείης
ὄντως λέλογχεν, Ἡρακλῆς δὲ δουλείης.
λέγων δ᾽ ἐνίκα· στωμύλος γὰρ ἦν ῥήτωρ.
ὁ δ᾽ ἄλλος ὡς Βοιωτὸς οὐκ ἔχων ἴσην
λόγοις ἅμιλλαν, εἶπεν ἀγρίῃ μούσῃ

„πέπαυσο· νικᾷς. τοιγαροῦν χολωθείη
Θησεὺς μὲν ἡμῖν, Ἡρακλῆς δ' Ἀθηναίοις."

Ὅτι οὐ δεῖ τοὺς μεγιστᾶνας κινεῖν εἰς ὀργὴν κατὰ τῶν ὑπεξουσίων εἰς ματαιολογίας καὶ ἔριδας.

16 Ἄγροικος ἠπείλησε νηπίῳ τίτθη
κλαίοντι „παῦσαι, μή σε τῷ λύκῳ ῥίψω."
ὁ λύκος δ' ἀκούσας τήν τε γραῦν ἀληθεύειν
νομίσας ἔμεινεν ὡς ἕτοιμα δειπνήσων,
ἕως ὁ παῖς μὲν ἑσπέρης ἐκοιμήθη,
αὐτὸς δὲ πεινῶν καὶ λύκος χανὼν ὄντως
ἀπῆλθε νωθραῖς ἐλπίσιν παρεδρεύσας.
λύκαινα δ' αὐτὸν ἡ σύνοικος ἠρώτα
„πῶς οὐδὲν ἄρας ἦλθες, ὥσπερ εἰώθεις;"
ὁ δ' εἶπε „πῶς γάρ, ὃς γυναικὶ πιστεύω;"

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος ὅτι οὐ χρὴ πᾶσι πιστεύειν, γυναικὶ δὲ μάλιστα μεγάλα καὶ πάμπολλα ἐπαγγελλομένῃ. πρὸς τὸν κεναῖς ἀπάταις (ἐλπίσιν Menas) *ἐξαπατηθέντα.*

17 Αἴλουρος ὄρνεις οἰκίης ἐνεδρεύων,
ὡς θύλακός τις πασσάλων ἀπηρτήθη.
τὸν δ' εἶδ' ἀλέκτωρ πινυτὸς ἀγκυλογλώχιν,
καὶ ταῦτ' ἐκερτόμησεν ὀξὺ φωνήσας·
„πολλοὺς μὲν οἶδα θυλάκους ἰδὼν ἤδη·
οὐδεὶς δ' ὀδόντας ζῶντος εἶχεν αἰλούρου."

Πρὸς τοὺς ἀπὸ πείρας γνωρισθέντας κακούργους, καὶ μηκέτι ταῖς τούτων ὑποκρίσεσί τινα ἐξαπατᾶσθαι.

18 Βορέῃ λέγουσιν ἡλίῳ τε τοιαύτην
ἔριν γενέσθαι, πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
ὁδοιποροῦντος τὴν σίσυρναν ἐκδύσει.
βορέης δ' ἐφύσα πρῶτος οἷος ἐκ Θρᾴκης,

βίᾳ νομίζων τὸν φοροῦντα συλήσειν·
ὁ δ' οὐ μεθῆκε, μᾶλλον ἀλλὰ ῥιγώσας
καὶ πάντα κύκλῳ χερσὶ κράσπεδα σφίγξας
καθῆστο, πέτρης νῶτον ἐξοχῇ κλίνας.
ὁ δ' ἥλιος τὸ πρῶτον ἡδὺς ἐκκύψας
ἀνῆκεν αὐτὸν τοῦ δυσηνέμου ψύχους,
ἔπειτα δ' αὖ προσῆγε τὴν ἕλην πλείω·
καὶ καῦμα τὸν γεωργὸν εἶχεν ἐξαίφνης,
αὐτὸς δὲ ῥίψας τὴν σισύραν ἐγυμνώθη.
βορέης μὲν οὕτω συγκριθεὶς ἐνικήθη·
λέγει δ' ὁ μῦθος „πρᾳότητα, παῖ, ζήλου.
ἀνύσεις τι πειθοῖ μᾶλλον ἢ βίᾳ ῥέζων.“

Μῦθος παραινῶν ὅτι οὐ χρὴ φιλόνεικον εἶναι, ἀλλὰ πραΰτητι καὶ πειθοῖ ἀνύειν τὰ ἀνήκοντα.

19 Βότρυς μελαίνης ἀμπέλου παρ' αἰώρῃ
ἀπεκρέμαντο. τοὺς δὲ ποικίλη πλήρεις
ἰδοῦσα κερδὼ πολλάκις μὲν ὡρμήθη
πηδῶσα ποσσὶ πορφυρῆς θιγεῖν ὥρης·
ἦν γὰρ πέπειρος κεἰς τρύγητον ἀκμαία.
κάμνουσα δ' ἄλλως (οὐ γὰρ ἴσχυε ψαύειν),
παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην·
„ὄμφαξ ὁ βότρυς, οὐ πέπειρος, ὡς ᾤμην.“

Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς εἰς ἀνέκβατα κοπιῶντας πράγματα καὶ τούτων ἀστοχοῦντας τρόπους ψευδεῖς προβαλλομένους.

20 Βοηλάτης ἄμαξαν ἦγεν ἐκ κώμης.
τῆς δ' ἐμπεσούσης εἰς φάραγγα κοιλώδη,
δέον βοηθεῖν αὐτόν, ἀργὸς εἱστήκει,
τῷ δ' Ἡρακλεῖ προσηύχεθ', ὃν μόνον πάντων
θεῶν ἀληθῶς προσεκύνει τε κἀτίμα.
θεὸς δ' ἐπιστὰς εἶπε „τῶν τροχῶν ἅπτου

καὶ τοὺς βόας κέντριζε. τοῖς θεοῖς δ᾽ εὔχου,
ὅταν τι ποιῇς καὐτός, ἢ μάτην εὔξῃ.“

21 *Βόες μαγείρους ἀπολέσαι ποτ᾽ ἐζήτουν,*
ἔχοντας αὐτοῖς πολεμίαν ἐπιστήμην,
καὶ δὴ συνηθροίζοντο πρὸς μάχην ἤδη
κέρατ᾽ ἀποξύνοντες. εἷς δέ τις λίην
γέρων ἐν αὐτοῖς, πολλὰ γῆν ἀροτρεύσας,
„οὗτοι μὲν ἡμᾶς“ εἶπε „χερσὶν ἐμπείροις
σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης·
ἢν δ᾽ εἰς ἀτέχνους ἐμπέσωμεν ἀνθρώπους,
διπλοῦς τότ᾽ ἔσται θάνατος. οὐ γὰρ ἐλλείψει
τὸν βοῦν ὁ θύσων, κἂν μάγειρος ἐλλείψῃ.“
ὁ τὴν παροῦσαν πημονὴν φυγεῖν σπεύδων
ὁρᾶν ὀφείλει μή τι χεῖρον ἐξεύρῃ.

Ὁ μῦθος τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ἄμεινον δουλεύειν σοφοῖς καὶ ἐπιεικέσιν ἢ δεσπόζεσθαι ὑπὸ σκαιῶν τε καὶ ἀπαιδεύτων.

22 *Βίου τις ἤδη τὴν μέσην ἔχων ὥρην*
(νέος μὲν οὐκ ἦν, οὐδέπω δὲ πρεσβύτης)
λευκαῖς μελαίνας μιγάδας ἐκλόνει χαίτας,
εἶτ᾽ εἰς ἔρωτας ἐσχόλαζε καὶ κώμους.
ἤρα γυναικῶν δύο, νέας τε καὶ γραίας.
νέον μὲν αὐτὸν ἡ νεᾶνις ἐζήτει
βλέπειν ἐραστήν, συγγέροντα δ᾽ ἡ γραίη.
τῶν οὖν τριχῶν ἑκάστοθ᾽ ἡ μὲν ἀκμαία
ἔτιλλεν ἃς ηὕρισκε λευκανθιζούσας,
ἔτιλλε δ᾽ ἡ γραῦς εἰ μέλαιναν ηὑρήκει,
ἕως φαλακρὸν ἡ νέα τε χἠ γραίη
ἔθηχ᾽, ἑκατέρη τῶν τριχῶν ἀποσπῶσα·
[ἀεὶ γὰρ ἓν γε τιλλόμενος ἐγυμνοῦτο.
φάσκει δ᾽ ὁ μῦθος τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις·

ἐλεεινὸς ὅστις εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει·
ἀεὶ γὰρ ἕν γε δακνόμενος ἀναλοῦται.]

23 Βοηλάτης ἄνθρωπος εἰς μακρὰν ὕλην
ταῦρον κεράστην ἀπολέσας ἀνεζήτει.
ἔθηκε δ' εὐχὴν ταῖς ὀρεινόμοις νύμφαις,
Ἑρμῇ νομαίῳ, Πανί, τοῖς πέριξ, ἄρνα
λοιβὴν παρασχεῖν, εἰ λάβοι γε τὸν κλέπτην.
ὄχθον δ' ὑπερβὰς τὸν καλὸν βλέπει ταῦρον
λέοντι θοίνην· δυστυχὴς δ' ἐπαρᾶται
καὶ βοῦν προσάξειν, εἰ φύγοι γε τὸν κλέπτην.
[ἐντεῦθεν ἡμᾶς τοῦτ' ἔοικε γινώσκειν,
ἄβουλον εὐχὴν τοῖς θεοῖσι μὴ πέμπειν,
ἐκ τῆς πρὸς ὥραν ἐκφοβουμένους λύπης.]

24 Γάμοι μὲν ἦσαν Ἡλίου θέρους ὥρῃ,
τὰ ζῷα δ' ἱλαροὺς ἦγε τῷ θεῷ κώμους.
καὶ βάτραχοι δὲ λιμναίους χοροὺς ἦγον·
οὓς εἶπε παύσας φρῦνος „οὐχὶ παιάνων
τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδων δὲ καὶ λύπης·
ὃς γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,
τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ἐὰν γήμας
ὅμοιον αὐτῷ παιδίον τι γεννήσῃ;"
[χαίρουσι πολλοὶ τῶν ὑπερβολῇ κούφων
ἐφ' οἷς ἄγαν μέλλουσιν οὐχὶ χαιρήσειν.]

25 Γνώμη λαγωοὺς εἶχε μηκέτι ζώειν,
πάντας δὲ λίμνης εἰς μέλαν πεσεῖν ὕδωρ,
ὁθοὕνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζῴων
ψυχάς τ' ἄτολμοι, μοῦνον εἰδότες φεύγειν.
ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦσαν εὐρείης
καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων

βαθέην ἐς ἰλὺν ὀκλαδιστὶ πηδώντων,
ἐπεστάθησαν, καί τις εἶπε θαρσήσας
„ἄψ νῦν ἴωμεν. οὐκέτι χρεὼν θνήσκειν·
ὁρῶ γὰρ ἄλλους ἀσθενεστέρους ἡμῶν.“

26 Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώρην
ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.
ὁ δ' ἄχρι πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σείων
ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ φόβῳ καταπλήσσων.
αἱ δ' ὡς ἐπέσχον, σφενδονῶντα τὰς αὔρας
κατεφρόνησαν λοιπὸν ὥστε μὴ φεύγειν,
ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ' ὡς πρὶν εἰώθει,
λίθους δὲ βάλλων, ἠλόησε τὰς πλείους.
αἱ δ' ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν, ἀλλήλαις
„φεύγωμεν“ ἐκραύγαζον „εἰς τὰ Πυγμαίων.
ἄνθρωπος οὗτος οὐκέτ' ἐκφοβεῖν ἡμᾶς
ἔοικεν, ἤδη δ' ἄρχεταί τι καὶ πράσσειν.“

Παραίνεσιν ὁ λόγος ἔχει, δεῖν ταῖς ἐκ λόγων παραινέσεσι πταίοντας εἴκειν, ἵνα μὴ ταῖς ἐξ ἔργων ὀψέ ποτε πειραθεῖεν ὀδύναις.

27 Γαλῆν δόλῳ τὶς συλλαβών τε καὶ δήσας
ἔπνιγεν ὑδάτων ἐν συναγγίᾳ κοίλῃ.
τῆς δ' αὖ λεγούσης „ὡς κακὴν χάριν τίνεις
ὧν σ' ὠφέλουν θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας,“
‚ἐπιμαρτυρῶ σοι‘ φησίν· ‚ἀλλὰ καὶ πάσας
ἔπνιγες ὄρνεις, πάντα δ' οἶκον ἠρήμους,
βλάπτουσα μᾶλλον ἤπερ ὠφελοῦσ' ἡμᾶς.‘

Πρὸς τοὺς μετρίως μὲν ὠφελοῦντας, βλάπτοντας δὲ τὰ μεγάλα, εὔκαιρος ἐστὶν ὁ λόγος.

28 Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων.
ἐλθοῦσα δ' αὐτόν (οὐ παρῆν γάρ) ἡ μήτηρ

παρὰ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ' ἦν ἐπεζήτει.
„τέθνηκε, μῆτερ· ἄρτι πρωΐης ὥρης
ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ' οὗ κεῖται
χηλῇ μαλαχθείς." ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα,
φυσῶσ' ἑαυτήν, εἰ τοσοῦτον ἦν ὄγκῳ
τὸ ζῷον. οἱ δὲ μητρί „παῦε, μὴ πρίου.
θᾶσσον σεαυτήν" εἶπον „ἐκ μέσου ῥήξεις,
ἢ τὴν ἐκείνου ποσσότητα μιμήσῃ."

Ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττοσι παρατείνεσθαι τοῖς μείζοσι.

29 Γέρων ποθ' ἵππος εἰς ἀλητὸν ἐπράθη,
* * * * * * *
ζευχθεὶς ὑπὸ μύλην ἑσπέρην τάλας πᾶσαν,
καὶ δὴ στενάξας εἶπεν „ἐκ δρόμων οἵων
καμπτῆρας οἵους ἀλφιτεῦσι γυρεύω."
μὴ λὴν ἐπαίρου πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς γαῦρον.
πολλοῖς τὸ γῆρας εἰς πόνους ἀνηλώθη.

30 Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἑρμείην.
τὸν δ' ἠγόραζον ἄνδρες, ὃς μὲν εἰς στήλην
(υἱὸς γὰρ αὐτῷ προσφάτως ἐτεθνήκει),
ὁ δὲ χειροτέχνημ' ὡς θεὸν καθιδρύσων.
ἦν δ' ὀψέ, χὠ λιθουργὸς οὐκ ἐπεπράκει,
συνθέμενος αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρθρον αὖ δεῖξαι
ἐλθοῦσιν. ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὀνειρείαις,
„σὺ δή" λέγοντα „τἀμὰ νῦν ταλαντεύῃ·
ἕν γάρ με, νεκρὸν ἢ θεόν, σὺ ποιήσεις."

31 Γαλαῖ ποτ' εἶχον καὶ μύες πρὸς ἀλλήλους
ἄσπονδον αἰεὶ πόλεμον αἱμάτων πλήρη·
γαλαῖ δ' ἐνίκων. οἱ μύες δὲ τῆς ἥττης

ἐδόκουν ὑπάρχειν αἰτίην σφίσιν ταύτην,
ὅτι στρατηγοὺς οὐκ ἔχοιεν ἐκδήλους,
ἀεὶ δ' ἀτάκτως ὑπομένουσι κινδύνους.
εἵλοντο τοίνυν τοὺς γένει τε καὶ ῥώμῃ
γνώμῃ τ' ἀρίστους, εἰς μάχην τε γενναίους,
οἳ σφᾶς ἐκόσμουν καὶ διεῖλον εἰς ἴλας
λόχους τε καὶ φάλαγγας, ὡς ἐν ἀνθρώποις.
ἐπεὶ δ' ἐτάχθη πάντα καὶ συνηθροίσθη,
οἵ τε στρατηγοὶ λεπτὰ πηλίνων τοίχων
κάρφη μετώποις ἁρμόσαντες ἀκραίοις
ἡγοῦντο παντὸς ἐκφανέστατοι πλήθους,
καί τις γαλῆν μῦς προὐκαλεῖτο θαρσήσας.
πάλιν δὲ φύζα τοὺς μύας κατειλήφει.
ἄλλοι μὲν οὖν σωθέντες ἦσαν ἐν τρώγλαις·
τοὺς δὲ στρατηγοὺς εἰστρέχοντας οὐκ εἴα
τὰ περισσὰ κάρφη τῆς ὀπῆς ἔσω δύνειν,
μόνοι θ' ἑάλον αὐτόθεν μυχῶν πρόσθεν.
νίκης δ' ἐπ' αὐτοῖς καὶ τρόπαιον εἱστήκει,
γαλῆς ἑκάστης μῦν στρατηγὸν ἑλκούσης.
[λέγει δ' ὁ μῦθος „εἰς τὸ ζῆν ἀκινδύνως
τῆς λαμπρότητος εὐτέλεια βελτίων."]

32 Γαλῇ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθείσῃ
δίδωσι σεμνὴ Κύπρις, ἡ πόθων μήτηρ,
μορφὴν ἀμεῖψαι καὶ λαβεῖν γυναικείην
καλῆς γυναικός, ἧς τίς οὐκ ἰδὼν ἤρα;
ἰδὼν δ' ἐκεῖνος (ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει)
γαμεῖν ἔμελλεν. ἠρμένου δὲ τοῦ δείπνου
παρέδραμεν μῦς· τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου
καταβᾶσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη.

γάμου δὲ δαιτὴ λέλυτο, καὶ κακῶς παίξας
ἔρως ἀπῆλθε· τῇ φύσει γὰρ ἡττήθη.

Πρὸς τοὺς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων ὁρᾶν ὡς ἔχει μὴ βουλομένους, τῇ δὲ τούτων φαντασίᾳ πλανωμένους, ἔλεγχον ὁ μῦθος ἔχει.

33 *Δυσμαὶ μὲν ἦσαν Πλειάδων, σπόρου δ' ὥρη,*
καί τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν ῥίψας
ἐφύλασσεν ἑστώς· καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει
μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,
ψᾶρές τ' ὄλεθρος σπερμάτων ἀρουραίων.
τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
παιδίσκος. οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείης
ἤκουον εἰ τὴν σφενδόνην ποτ' ᾐτήκει,
καὶ πρὶν λαβεῖν ἔφευγον. εὗρε δὴ τέχνην
ὁ γεωργὸς ἄλλην τόν τε παῖδα φωνήσας
ἐδίδασκεν. „ὦ παῖ· χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς
σοφὸν δολῶσαι φῦλον. ἡνίκ' ἂν τοίνυν
ἔλθωσ', ἐγὼ μέν“ εἶπεν „ἄρτον αἰτήσω,
σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις.“
οἱ ψᾶρες ἦλθον κἀνέμοντο τὴν χώρην.
ὁ δ' ἄρτον ᾔτει, καθάπερ εἶχε συνθήκην·
οἱ δ' οὐκ ἔφευγον. τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη
τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρων ῥίψας
τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
ἑτέρου τὸν ὦμον, οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρης.
γέρανοι συνήντων καὶ τὸ συμβὰν ἠρώτων.
καί τις κολοιῶν εἶπε „φεύγετ' ἀνθρώπων
γένος πονηρόν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων.“
[δεινὸν τὸ φῦλον τῶν δόλῳ τι πραττόντων.]

34 Δήμητρι ταῦρον ὄχλος ἀγρότης θύων
ἅλω πλατεῖαν οἰνάροις ὑπεστρώκει . . . . .
κρεῶν τραπέζας εἶχε καὶ πίθους οἴνου.
ἐκ τῶν δὲ παίδων ἐσθίων τις ἀπλήστως
ὑπὸ τῶν βοείων ἐγκάτων ἐφυσήθη,
κἀπῆλθ᾽ ἐς οἴκους γαστρὸς ὄγκον ἀλγήσας.
πεσὼν δ᾽ ἐν ὑγραῖς μητρὸς ἀγκάλαις „οἴμοι,
τί ταῦτ᾽;“ ἐφώνει „δυστυχὴς ἀποθνήσκω·
τὰ σπλάγχνα γάρ, τεκοῦσα, πάντα μου πίπτει.“
ἡ δ᾽ εἶπε „θάρσει κἀπόβαλλε, μὴ φείδου·
οὐ γὰρ σά, τέκνον, ἀλλ᾽ ἐμεῖς τὰ τοῦ ταύρου.“
ὅταν ὀρφανοῦ τις οὐσίαν ἀναλώσας
ἔπειτα ταύτην ἐκτίνων ἀποιμώζῃ,
πρὸς τοῦτον ἄν τις καταχρέοιτο τῷ μύθῳ.

35 Δύω μὲν υἱοὺς ἡ πίθηκος ὠδίνει,
τεκοῦσα δ᾽ αὐτοῖς ἐστιν οὐκ ἴση μήτηρ,
ἀλλ᾽ ὃν μὲν αὐτῶν ἀθλίης ὑπ᾽ εὐνοίης
θάλπουσα κόλποις ἀγρίοις ἀποπνίγει,
τὸν δ᾽ ὡς περισσὸν καὶ μάταιον ἐκβάλλει.
κἀκεῖνος ἐλθὼν εἰς ἐρημίην ζώει.
τοιοῦτο πολλῶν ἐστιν ἦθος ἀνθρώπων,
οἷς ἐχθρὸς αἰεὶ μᾶλλον ἢ φίλος γίγνου.

36 Δρῦν αὐτόριζον ἄνεμος ἐξ ὄρους ἄρας
ἔδωκε ποταμῷ· τὴν δ᾽ ἔσυρε κυμαίνων
πελώριον φύτευμα τῶν πρὶν ἀνθρώπων,
πολὺς δὲ κάλαμος ἑκατέρωθεν εἱστήκει
ἐλαφρὸς ὄχθης ποταμίας ὕδωρ πίνων.
θάμβος δὲ τὴν δρῦν εἶχε, πῶς ὁ μὲν λίην
λεπτός τις ὢν κἀβληχρὸς οὐκ ἐπεπτώκει,
αὐτὴ δὲ τόσση φηγὸς ἐξεριζώθη.

σοφῶς δὲ κάλαμος εἶπε „μηδὲν ἐκπλήσσου.
σὺ μὲν μαχομένη ταῖς πνοαῖς ἐνικήθης,
ἡμεῖς δὲ καμπτόμεσθα μαλθακῇ γνώμῃ,
κἂν βαιὸν ἡμῶν ἄνεμος ἄκρα κινήσῃ.“
κάλαμος μὲν οὕτως· ὁ δέ γε μῦθος ἐμφαίνει
μὴ δεῖν μάχεσθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ' εἴκειν.

37 *Δαμάλης ἐν ἀγροῖς ἄφετος, ἀτριβὴς ζεύγλης,*
κάμνοντι καὶ σύροντι τὴν ὕνιν ταύρῳ
„τάλας“ ἐφώνει „μόχθον οἷον ὀτλεύεις.“
ὁ βοῦς δ' ἐσίγα χὐπέτεμνε τὴν χώρην.
ἐπεὶ δ' ἔμελλον ἀγρόται θεοῖς θύειν,
ὁ βοῦς μὲν ὁ γέρων εἰς νομὰς ἀπεζεύχθη,
ὁ δὲ μόσχος ἀδμὴς κεῖνος εἵλκετο σχοίνῳ
δεθεὶς κέρατα, βωμὸν αἵματος πλήσων.
κἀκεῖνος αὐτῷ τοιάδ' εἶπε φωνήσας·
„εἰς ταῦτα μέντοι μὴ πονῶν ἐτηρήθης.
ὁ νέος παρέρπεις τὸν γέροντα, καὶ θύῃ,
καί σου τένοντα πέλεκυς, οὐ ζυγὸς τρίψει.“

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος ὅτι ἡ καλὴ ἐπιστήμη ἐκ θανάτου ῥύεται.

38 *Δρυτόμοι τινὲς σχίσαντες ἀγρίαν πεύκην*
ἐνεῖραν αὐτῇ σφῆνας, ὡς διασταίη
γένοιτό τ' αὐτοῖς ὁ πόνος ὕστερον ῥάων.
πεύκη στένουσα „πῶς ἂν“ εἶπε „μεμφοίμην
τὸν πέλεκυν, ὅς μου μὴ προσῆκε τῇ ῥίζῃ,
ὡς τοὺς κακίστους σφῆνας, ὧν ἐγὼ μήτηρ;
ἄλλος γὰρ ἄλλῃ μ' ἐμπεσὼν διαρρήσσει.“
ὁ μῦθος ἡμῖν τοῦτο πᾶσι μηνύει,
ὡς οὐδὲν οὕτω δεινὸν ἂν ὑπ' ἀνθρώπων
πάθῃς τι τῶν ἔξωθεν ὡς ὑπ' οἰκείων.

39 *Δελφῖνες ἀεὶ διεφέροντο φαλαίναις.*
τούτοις παρῆλθε καρκίνος μεσιτεύων,
ὡς εἴ τις ὢν ἄδοξος ἐν πολιτείαις
στάσιν τυράννων μαχομένων εἰρηνεύοι.

40 *Διέβαινε ποταμὸν ὀξὺν ὄντα τῷ ῥείθρῳ*
κυρτὴ κάμηλος, εἶτ' ἔχεζε. τοῦ δ' ὄνθου
φθάνοντος αὐτὴν εἶπεν „ἦ κακῶς πράττω·
ἔμπροσθεν ἤδη τἀξόπισθέ μου βαίνει."
πόλις ἄν τις εἴποι τὸν λόγον τὸν Αἰσώπου,
ἧς ἔσχατοι κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων.

41 *Διαρραγῆναί φασιν ἐκ μέσου νώτου*
δράκοντι μῆκος ἐξισουμένην σαύραν.
βλάψεις σεαυτόν, κοὐδὲν ἄλλο ποιήσεις,
ἂν τόν σε λίαν ὑπερέχοντα μιμήσῃ.

42 *Δεῖπνόν τις εἶχε λαμπρὸν ἐν πόλει θύσας.*
ὁ κύων δὲ τούτου κυνὶ φίλῳ συναντήσας
ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα.
κἀκεῖνος ἦλθε· τὸν δὲ τοῦ σκέλους ἄρας
ὁ μάγειρος ἐκτὸς ἐξέριψε τοῦ τοίχου
ἐς τὴν ἄγυιαν. τῶν κυνῶν δ' ἐρωτώντων
ὅπως ἐδείπνησ', εἶπε „πῶς γὰρ ἂν κρεῖττον,
ὃς οὐδὲ ποίαν ἠλόων με γινώσκω;"

Ὅτι τοῖς μὴ λόγῳ τοῖς πράγμασιν ἐγχειροῦσιν ἕπεται πολλάκις τὸ κακῶς ἐν αὐτοῖς πάσχειν.

43 *Ἔλαφος κεράστης ὑπὸ τὸ καῦμα διψήσας*
λίμνης ὕδωρ ἔπινεν ἡσυχαζούσης.
ἐκεῖ δ' ἑαυτοῦ τὴν σκιὰν θεωρήσας
χηλῆς μὲν ἕνεκα καὶ ποδῶν ἐλυπήθη,

ἐπὶ τοῖς δὲ κέρασιν ὡς καλοῖς ἄγαν ηὔχει.
παρῆν δὲ νέμεσις, ἣ τὰ γαῦρα πημαίνει.
κυνηγέτας γὰρ ἄνδρας εἶδεν ἐξαίφνης
ὁμοῦ σαγήναις καὶ σκύλαξιν εὐρίνοις,
ἰδὼν δ' ἔφευγε, δίψαν οὐδέπω παύσας,
καὶ μακρὸν ἐπέρα πεδίον ἴχνεσιν κούφοις.
ἐπεὶ δὲ δὴ σύνδενδρον ἦλθεν εἰς ὕλην,
κέρατα θάμνοις ἐμπλακεὶς ἐθηρεύθη,
καὶ ταῦτ' ἔφη· „δύστηνος ὡς διεψεύσθην·
οἱ γὰρ πόδες μ' ἔσῳζον, οἷς ἐπηδούμην,
τὰ κέρατα δὲ προὔδωκεν, οἷς ἐγαυρούμην."
[περὶ τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων ὅταν κρίνῃς,
μηδὲν βέβαιον ὑπολάβῃς προγινώσκων,
μηδ' αὖτ' ἀπογνῷς, μηδ' ἀπελπίσῃς· οὕτω
σφάλλουσιν ἡμᾶς ἐνίοθ' αἱ πεποιθήσεις.]

44 Ἐνέμοντο ταῦροι τρεῖς ἀεὶ μετ' ἀλλήλων.
λέων δὲ τούτους συλλαβεῖν ἐφεδρεύων,
ὁμοῦ μὲν αὐτοὺς οὐκ ἔδοξε νικήσειν,
λόγοις δ' ὑπούλοις διαβολαῖς τε συγκρούων
ἐχθροὺς ἐποίει, χωρίσας δ' ἀπ' ἀλλήλων
ἕκαστον αὐτῶν ἔσχε ῥᾳδίαν θοίνην.
ὅταν μάλιστα ζῆν θέλῃς ἀκινδύνως,
ἐχθροῖς ἀπίστει, τοὺς φίλους δ' ἀεὶ τήρει.

45 Ἔνιφεν ὁ Ζεύς· αἰπόλος δέ τις φεύγων
εἰς ἄντρον εἰσήλαυνε τῶν ἀοικήτων
τὰς αἶγας ἁδρῇ χιόνι λευκανθιζούσας.
εὑρὼν δ' ἐκεῖ τάχιον εἰσδεδυκυίας
αἶγας κερούχυς ἀγρίας, πολὺ πλείους
ὧν αὐτὸς ἦγε, μείζονάς τε καὶ κρείσσους,
ταῖς μὲν φέρων ἔβαλλε θαλλὸν ἐξ ὕλης,

τὰς δ' ἐνδίους ἀφῆκε μακρὰ λιμώττειν.
ὡς δ' ἠθρίαζε, τὰς μὲν εὗρε τεθνώσας,
αἱ δ' οὐκ ἔμειναν, ἀλλ' ὀρῶν ἀβοσκήτων
ἀνέμβατον δρυμῶνα ποσσὶν ἠρεύνων.
ὁ δ' αἰπόλος γελαστὸς ἦλθεν εἰς οἴκους,
αἰγῶν ἔρημος· ἐλπίσας δὲ τὰς κρείσσους,
οὐκ ὤνατ' οὐδ' ὧν αὐτὸς εἶχεν ἐκ πρώτης.

Ὁ μῦθος ἡμᾶς ἐκδιδάσκει μηδαμῶς τῶν οἰκείων ἀμελεῖν, μάλιστα κέρδους ἕνεκα ἀμφιβόλου ὑπάρχοντος.

46 *Ἔλαφος καθ' ὕλην γυῖα κοῦφα ναρκήσας*
ἔκειτο πεδίων ἐν χλόῃ βαθυσχίνῳ,
ἐξ ἧς ἑτοῖμον χιλὸν εἶχε πεινήσας.
ἤρχοντο δ' ἀγέλαι ποικίλων ἐκεῖ ζῴων
ἐπισκοπούντων· ἦν γὰρ ἀβλαβὴς γείτων.
ἐλθὼν δ' ἕκαστος τῆς πόας ἀποτρώγων
*ᾔει πρὸς ὕλας· * * * * **
ἔλαφος δὲ λιμῷ κοὐ νόσῳ κατεσκλήκει,
μή πω κορώνην δευτέραν ἀναπλήσας,
ὃς εἰ φίλους οὐκ ἔσχε, κἂν γεγηράκει.

Ὁ μῦθος τοῦτο λέγει, δεῖν τὰ ὁπωσοῦν ἐπιόντα δεινὰ λόγοις ἐξευμαρίζειν ἠπίοις, καὶ τὸ τούτων ὀχληρὸν ἀποπαύειν.

47 *Ἐν τοῖς παλαιοῖς ἦν ἀνὴρ ὑπεργήρως,*
εἶχεν δὲ πολλοὺς παῖδας· οἷς ἐπισκήπτων
(ἔμελλε γὰρ δὴ τὸν βίον τελευτήσειν)
ἐκέλευε λεπτῶν, εἴ τις ἔστι που, ῥάβδων
δέσμην ἐνεγκεῖν. ἧκέ τις φέρων ταύτην.
„πειρᾶσθε δή μοι, τέκνα, σὺν βίῃ πάσῃ
ῥάβδους κατᾶξαι δεδεμένας σὺν ἀλλήλαις.“
οἱ δ'. οὐ γὰρ ἠδύναντο· „κατὰ μίαν τοίνυν
πειρᾶσθ'.“ ἑκάστης δ' εὐχερῶς καταγείσης,

„ὦ παῖδες, οὕτως“ εἶπεν, „ἂν μὲν ἀλλήλοις
ὁμοφρονῆτε πάντες, οὐδ' ἂν εἷς ὑμᾶς
βλάψαι δύναιτο, κἂν μέγιστον ἰσχύῃ·
ἢν δ' ἄλλος ἄλλου χωρὶς ἦτε τὴν γνώμην,
πείσεσθ' ἕκαστος ταὐτὰ τῇ μιᾷ ῥάβδῳ.“
[φιλαδελφία μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις,
ἣ καὶ ταπεινοὺς ὄντας ἦρεν εἰς ὕψος.]

Ὁ μῦθος ἡμᾶς ἐκδιδάσκει ὅσον τὸ τῆς ὁμονοίας καλόν, καὶ τί πάλιν τὸ ἐπιζήμιον τοῖς μηδαμῶς ταύτην κεκτημένοις.

48 Ἐν ὁδῷ τις Ἑρμῆς τετράγωνος εἱστήκει,
λίθων δ' ὑπ' αὐτῷ σωρὸς ἦν. κύων τούτῳ
εἶπεν προσελθών „χαῖρε πρῶτον, Ἑρμεία·
ἔπειτ' ἀλεῖψαι βούλομαί σε, μηδ' οὕτω
θεὸν παρελθεῖν, καὶ θεὸν παλαιστρίτην.“
ὁ δ' εἶπεν „ἂν μὴ τοῦτό μοὐπιλιχμήσῃς
τοὔλαιον ἐλθών, μηδέ μοι προσουρήσῃς,
χάριν εἴσομαί σοι· καὶ πλέον με μὴ τίμα.“

Ὅτι τοῖς κακοῖς ἀρκεῖ τέως, οὐκ ἄλλως πως δυναμένοις δρᾶσαι τὰ βελτίω, κἂν τῶν συνήθων αὐτῶν αἰτιῶν ἀργῆσαι.

49 Ἐκάθευδε νύκτωρ ἐργάτης ὑπ' ἀγνοίας
φρέατος ἐγγύς. τῆς τύχης δ' ἐπιστάσης
ἔδοξ' ἀκούειν „οὗτος, οὐκ ἐγερθήσῃ;
μή σου πεσόντος αἰτίη παρ' ἀνθρώποις
ἐγὼ λέγωμαι καὶ κακὴν λάβω φήμην.
ἐμοὶ γὰρ ἐγκαλοῦσι πάντα συλλήβδην,
ὅσ' ἂν παρ' αὑτοῦ δυστυχῇ τις ἢ πταίῃ.“

Ἔλεγχος τῶν εἱμαρμένην δοξαζόντων καὶ ἀνάγκῃ τὰ τῆς ἡμῶν ἐξουσίας ὑποβαλλόντων καὶ μὴ τῷ αὐτεξουσίῳ εἰς δέον κεχρημένων.

50 Ἔφευγ᾽ ἀλώπηξ, τῆς δ᾽ ὄπισθε φευγούσης
κυνηγὸς ἐτρόχαζεν· ἡ δ᾽ ἐκεκμήκει,
δρυτόμον δ᾽ ἰδοῦσα „πρὸς θεῶν σε σωτήρων,
κρύψον με ταύταις αἷς ἔκοψας αἰγείροις,
καὶ τῷ κυνηγῷ“ φησί „μή με μηνύσῃς.“
ὁ δ᾽ οὐ προδώσειν ὤμνυ᾽· ἡ δ᾽ ἀπεκρύφθη.
ἦλθεν κυνηγός, καὶ τὸν ἄνδρ᾽ ἐπηρώτα
ἢ τῇδ᾽ ἀλώπηξ καταδέδυκεν ἢ φεύγει.
„οὐκ εἶδον“ εἶπε, τῷ δὲ δακτύλῳ νεύων
τὸν τόπον ἐδείκνυ᾽ οὗ πανοῦργος ἐκρύφθη.
ὁ δ᾽ οὐκ ἐπισχών, τῷ λόγῳ δὲ πιστεύσας,
παρῆλθε. θερμοῦ δ᾽ ἐκφυγοῦσα κινδύνου
κερδὼ παχείας ἐξέκυπτεν αἰγείρου,
σεσηρὸς αἰκάλλουσα. τῇ δ᾽ ὁ πρεσβύτης
„ζωαγρίους μοι χάριτας“ εἶπεν „ὀφλήσεις.
„ἐρρυσάμην σε“ φησίν· „ἀλλά μου μνήσκου.“
‚πῶς οὐκ ἄν, εἶπεν ‚ὧν γε μάρτυς εἱστήκειν;
ἔρρωσο τοίνυν, καὶ τὸν Ὅρκον οὐ φεύξῃ
φωνῇ με σώσας, δακτύλῳ δ᾽ ἀποκτείνας.‘
[σοφὸν τὸ θεῖον κἀπλάνητον· οὐδ᾽ ἄν τις
λαθεῖν ἐπιορκῶν προσδοκᾷ, δίκην φεύγει.]

Εὐκαίρως ὁ μῦθος ῥηθήσεται πρὸς ἐκείνους τοὺς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένους, δόλια δὲ καὶ φαῦλα ἐργαζομένους.

51 Ἔν τῷ ποτ᾽ οἴκῳ πρόβατον εἶχέ τις χήρα,
θέλουσα δ᾽ αὐτοῦ τὸν πόκον λαβεῖν μείζω
ἔκειρεν ἀτέχνως, τῆς τε σαρκὸς οὐ πόρρω
τὸν μαλλὸν ἐψάλιζεν, ὥστε τιτρώσκειν.
ἀλγοῦν δὲ πρόβατον εἶπε „μή με λυμαίνου·
πόσην γὰρ ὁλκὴν τοὐμὸν αἷμα προσθήσει;
ἀλλ᾽ εἰ κρεῶν, δέσποινα, τῶν ἐμῶν χρῄζεις,
ἔστιν μάγειρος, ὅς με συντόμως θύσει·

εἰ δ' εἰρίων πόκου τε κοὐ κρεῶν χρῄζεις,
πάρεστι κουρεύς, ὃς κερεῖ με καὶ σώσει."

Πρὸς τοὺς μετὰ ἀπειρίας τοῖς πράγμασιν ἐγχειροῦντας, ἐξ ἧς οὐ τοσοῦτον τὸ κέρδος ὅση βλάβη προσγίνεται.

52 *Εἰς ἄστυ τετράκυκλον ἄρρενες ταῦροι*
ἅμαξαν ὤμοις εἷλκον· ἡ δ' ἐτετρίγει.
καὶ τὸν βοώτην θυμὸς εἷλε, τῇ δ' οὕτως
ἐγγὺς προσελθὼν εἶπεν ὡς ἀκουσθῆναι.
„ὦ παγκάκιστον κτημάτων, τί δὴ κρώζεις
ἄλλων ἐπ' ὤμοις φερομένη σιωπώντων;"
[κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μακρὸν οἰμώζειν
ἄλλων πονούντων, ὡσπερεὶ κάμνων αὐτός.]

Ὁ μῦθος τοῦτο λέγει, μηδαμῶς ἐν τοῖς πράγμασιν ἄλλων πονουμένων ἄλλους ἀδίκως οἰμώζειν καὶ πόνους ἀλλοτρίους ἑαυτοῖς ἐπιγράφειν.

53 *Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐμπεσοῦσα δειλαίη*
ζωγρεῖν ἐδεῖτο, μηδὲ γραῦν ἀποκτείνειν.
ὁ δ' „ἂν λόγους μοι τρεῖς ἀληθινοὺς εἴπῃς,
ἐγώ σε νὴ τὸν Πᾶνα" φησί „ζωγρήσω."
ἡ δ' „εἴθε μέν μοι πρῶτα μὴ συνηντήκοις·
ἔπειτα δ' εἴθε τυφλὸς ὢν ὑπηντήκοις·
τρίτον δ' ἐπ' αὐτοῖς εἴθε μὴ σύγ' εἰς ὥρας
ἵκοιο, μηδὲ πάλιν ἐμοὶ συναντήσαις."

Ὅτι πολλάκις αἱ περιστάσεις πεφύκασι καὶ παρὰ γνώμην τὰ σιγῆς ἄξια εἰς τοὐμφανὲς ἄγειν.

54 *Εὐνοῦχος ἦλθε πρὸς θύτην ὑπὲρ παίδων*
σκεψόμενος. ὁ θύτης δ' ἁγνὸν ἧπαρ ἁπλώσας

„ὅταν μέν“ εἶπε „τοῦτ' ἴδω, πατηρ γίγνῃ,
ὅταν δὲ τὴν σὴν ὄψιν, οὐδ' ἀνὴρ φαίνῃ.“

Πρὸς τοὺς τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῶν οὐ δεόντων ποιουμένους, ἢ καὶ ἄλλως μὴ δυναμένων γενέσθαι.

55 Ἕνα βοῦν τις εἶχε, τὴν ὄνον δὲ συζεύξας
ἠροτρία, πτωχῶς μέν, ἀλλ' ἀναγκαίως.
ἐπεὶ δὲ τοὖργον ἐτετέλεστο καὶ λύειν
ἔμελλεν αὐτούς, εἶτ' ὄνος διηρώτα
τὸν βοῦν „τίς ἄξει τῷ γέροντι τὰ σκεύη;“
ὁ δὲ βοῦς πρὸς αὐτὴν εἶπεν „ὅσπερ εἰώθει.“

56 Εὐτεκνίης ἔπαθλα πᾶσι τοῖς ζῴοις
ὁ Ζεὺς ἔθηκε, πάντα δ' ἔβλεπεν κρίνων.
ἦλθεν δὲ καὶ πίθηκος, ὡς καλὴ μήτηρ
πίθωνα γυμνὸν σιμὸν ἠρμένη κόλποις.
γέλως δ' ἐπ' αὐτῷ τοῖς θεοῖς ἐκινήθη.
ἡ δ' εἶπεν οὕτω. „Ζεὺς μὲν οἶδε τὴν νίκην,
ἐμοὶ δὲ πάντων οὗτός ἐστι καλλίων.“
[ὁ λόγος δοκεῖ μοι πᾶσι τοῦτο σημαίνειν,
τά γ' αὐτὸς αὐτοῦ πᾶς τις εὐπρεπῆ κρίνει.]

57 Ἑρμῆς ἅμαξαν ψευσμάτων τε πληρώσας
ἀπάτης τε πολλῆς καὶ πανουργίας πάσης
ἤλαυνε διὰ γῆς, ἄλλο φῦλον ἐξ ἄλλου
σχέδην ἀμείβων καὶ μέρος τι τῶν δώρων
νέμων ἑκάστῳ μικρόν. ὡς δὲ τῷ χώρῳ
τῷ τῶν Ἀράβων ἐπῆλθε καὶ διεξῄει,
λέγουσιν αὐτοῦ συντριβεῖσαν ἐξαίφνης
ἐπισταθῆναι τὴν ἅμαξαν. οἱ δ' ὥσπερ
πολύτιμον ἁρπάζοντες ἐμπόρου φόρτον,
ἐκένωσαν αὐτὴν οὐδ' ἀφῆκαν εἰς ἄλλους

ἔτι προελθεῖν, καίπερ ὄντας, ἀνθρώπους.
ἐντεῦθεν Ἄραβές εἰσιν, ὡς ἐπειράθην,
ψεῦσταί τε καὶ γόητες, ὧν ἐπὶ γλώσσης
οὐδὲν κάθηται ῥῆμα τῆς ἀληθείας.

58 Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας
ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπῳ.
ὁ δ' ἀκρατὴς ἄνθρωπος εἰδέναι σπεύδων
τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
διῆκ' ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους,
κἀκεῖ πέτεσθαι τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν.
μόνη δ' ἔμεινεν ἐλπίς, ἣν κατειλήφει
τεθὲν τὸ πῶμα. τοιγὰρ ἐλπὶς ἀνθρώποις
μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγότων ἡμᾶς
ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγυωμένη δώσειν.

59 Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν, φασί, καὶ τρίτη τούτοις
ἤριζ' Ἀθηνᾶ, τίς καλόν τι ποιήσει.
ποιεῖ μὲν ὁ Ζεὺς ἐκπρεπέστατον ζῴων
ἄνθρωπον, ἡ δὲ Παλλὰς οἶκον ἀνθρώποις,
ὁ δ' αὖ Ποσειδῶν ταῦρον. ᾑρέθη τούτοις
κριτὴς ὁ μῶμος· ἔτι γὰρ ἐν θεοῖς ᾤκει.
κἀκεῖνος, ὡς πέφυκε, πάντας ἐχθραίνων,
πρῶτον μὲν εὐθὺς ἔψεγεν τὸ τοῦ ταύρου,
τῶν ὀμμάτων τὰ κέρατα μὴ κάτω κεῖσθαι,
ὡς ἂν βλέπων ἔτυπτε· τοῦ δέ γ' ἀνθρώπου,
μὴ σχεῖν θυρωτὰ μηδ' ἀνοικτὰ τὰ στήθη,
ὡς ἂν βλέποιτ' ἐς τὸν πέλας τί βουλεύοι·
τῆς οἰκίας δέ, μὴ τροχοὺς σιδηρείους
ἐν τοῖς θεμελίοις γεγονέναι, τόπους ἄλλους
συνεξαμείβειν δεσπόταισιν ἐκδήμοις.
τί οὖν ὁ μῦθός φησιν ἐν διηγήσει;

πειρῶ τι ποιεῖν, τὸν φθόνον δὲ μὴ κρίνειν.
ἀρεστὸν ἁπλῶς οὐδέν ἐστι τῷ μώμῳ.

60 *Ζωμοῦ χύτρᾳ μῦς ἐμπεσὼν ἀπωμάστῳ*
καὶ τῷ λίπει πνιγόμενος ἐκπνέων τ' ἤδη
„βέβρωκα“ φησί „καὶ πέπωκα καὶ πάσης
τρυφῆς πέπλησμαι· καιρός ἐστί μοι θνήσκειν.“
[τότ' ἂν λίχνος γένοιο μῦς ἐν ἀνθρώποις,
ἂν τὸ καταβλάπτον ἡδὺ μὴ παραιτήσῃ.]

Ὅτι τὰ ἐπερχόμενα κατὰ ἀνάγκην κακὰ εἰώθασί τινες τοιούτοις ἐξομαλίζειν λόγοις.

61 *Ἥιει κυνηγὸς ἐξ ὄρους κυνηγήσας,*
ᾔει δὲ γριπεὺς κύρτον ἰχθύων πλήσας.
καί πως συνηβόλησαν οἱ δύ' ἀλλήλοις,
χὠ μὲν κυνηγὸς ἰχθύων ἁλιπλώων,
θήραν δ' ὁ γριπεὺς ᾑρέτιζεν ἀγρείην,
τά τ' εἶχον ἀντέδωκαν. εἶτα τὴν θήρην
ἤμειβον ἀεί, δεῖπνα δ' εἶχον ἡδίω,
ἕως τις αὐτοῖς εἶπεν „ἀλλὰ καὶ τούτων
τὸ χρηστὸν ἐξολεῖτε τῇ συνηθείᾳ,
πάλιν δ' ἕκαστος ἃ πρὶν εἶχε ζητήσει.“

Ὅτι πᾶς δυσάρεστος, τοῦ παρόντος ἡδέος μικρόν τι ἀπολαύσας, εὐθὺς τὴν ἐπιθυμίαν ἐφ' ἕτερον τρέπει.

62 *Ἡμίονος ἀργὸς χιλὸν ἐσθίων φάτνης*
καὶ κριθιάσας ἐτρόχαζε κἀφώνει,
τένοντα σείων, „ἵππος ἐστί μοι μήτηρ,
ἐγὼ δ' ἐκείνης οὐδὲν ἐν δρόμοις ἥττων.“
ἄφνω δ' ἔπαυσε τὸν δρόμον κατηφήσας·
ὄνου γὰρ εὐθὺς πατρὸς ὢν ἀνεμνήσθη.

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς μὴ μέγα φρονεῖν ἐν ταῖς εὐημερίαις, μάλιστα δὲ τοὺς ἐξ ἀγενῶν προγόνων κατὰ τύχην δοξασθέντας.

63 Ἠν τις κατ' οἴκους ἀνδρὸς εὐσεβοῦς ἥρως
ἔχων ἐν αὐλῇ τέμενος, ἔνθα δὴ θύων
στέφων τε βωμοὺς καὶ καταβρέχων οἴνῳ
προσηύχετ' ἀεί „χαῖρε, φίλταθ' ἡρώων,
καὶ τὸν σύνοικον ἀγαθὰ δαψιλῆ ποίει."
κἀκεῖνος αὐτῷ νυκτὸς ἐν μέσαις ὥραις
„ἀγαθὸν μέν" εἶπεν „οὐδ' ἂν εἷς τις ἡρώων
ὦ τᾶν παράσχοι· ταῦτα τοὺς θεοὺς αἴτει·
κακῶν δὲ πάντων, ἅ γε σύνεστιν ἀνθρώποις,
δοτῆρες ἡμεῖς. τοιγὰρ εἰ κακῶν χρήζεις,
εὔχου· παρέξω πολλά, κἂν ἓν αἰτήσῃς.
πρὸς ταῦτα λοιπὸν αὐτὸς οἶδας εἰ θύσεις."

Ὅτι τοὺς πονηροὺς οὐ δεῖ αἰτεῖν ἀγαθά· οὐ γὰρ παρέξουσιν. εἰ δὲ κακά τις αἰτεῖται, ἑτοίμως μᾶλλον παρέχουσι.

64 Ἤριζον ἐλάτη καὶ βάτος πρὸς ἀλλήλας.
ἐλάτης δ' ἑαυτὴν πολλαχῶς ἐπαινούσης
„καλὴ μέν εἰμι καὶ τὸ μέτρον εὐμήκης,
καὶ τῶν νεφῶν σύνοικος ὀρθίη φύω,
στέγη τε μελάθρων εἰμὶ καὶ τρόπις πλοίων,
δένδρων τοσούτων ἐκπρεπεστάτη πάντων",
βάτος πρὸς αὐτὴν εἶπεν „ἢν λάβῃς μνήμην
τῶν πελέκεών τε τῶν ἀεί σε κοπτόντων,
τῶν πριόνων τε τῶν ἀεί σε τεμνόντων,
βάτος γενέσθαι καὶ σὺ μᾶλλον αἱρήσῃ."
ἅπας ὁ λαμπρὸς τῶν ἐλαττόνων μᾶλλον
καὶ δόξαν ἔσχε χὐπέμεινε κινδύνους.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς κοσμικαῖς ἀρχαῖς μεγαλοφρονοῦντας καὶ διὰ τοῦτο τῶν πέλας κατεπαιρομένους, οἳ μετὰ αὐταρκείας βιοῦντες κἀντεῦθεν τῶν μεγάλων ἐκφεύγουσι κινδύνων.

65 Ἤριζε τεφρὴ γέρανος εὐφυεῖ ταῷ
σείοντι χρυσᾶς πτέρυγας. „ἀλλ' ἐγὼ ταύταις“
ἡ γέρανος εἶπεν, „ὧν σὺ τὴν χρόην σκώπτεις,
ἄστρων σύνεγγυς ἵπταμαί τε καὶ κράζω·
σὺ δ' ὡς ἀλέκτωρ ταῖσδε ταῖς καταχρύσοις
χαμαὶ πτερύσσῃ“ φησίν, „οὐδ' ἄνω φαίνῃ.“
θαυμαστὸς εἶναι σὺν τρίβωνι βουλοίμην
ἢ ζῆν ἀδόξως πλουσίᾳ σὺν ἐσθῆτι.

66 Θεῶν Προμηθεὺς ἦν τις, ἀλλὰ τῶν πρώτων.
τοῦτον πλάσασθαί φασι δεσπότην ζῴων
ἄνθρωπον ἐκ γῆς, ἐκ δὲ τοῦ δύω πήρας
κρεμάσαι τένοντός φασι τῶν ἐν ἀνθρώποις
κακῶν γεμούσας, τὴν πρόσω μὲν ὀθνείων,
ἰδίων δὲ τὴν ὄπισθεν, ἥτις ἦν μείζων.
διό μοι δοκοῦσι συμφορὰς μὲν ἀλλήλων
βλέπειν ἀκριβῶς, ἀγνοεῖν δὲ τὰς οἴκοι.

67 Θήρης ὄναγρος καὶ λέων ἐκοινώνουν.
ἀλκῇ μὲν ὁ λέων, ὁ δ' ὄνος ἦν ποσὶν κρείσσων.
ἐπεὶ δὲ λείαν εἶχον ἄφθονον ζῴων,
ὁ λέων μερίζει, καὶ τίθησι τρεῖς μοίρας,
καὶ „τὴν μὲν αὐτός“ φησί „λήψομαι πρῶτος·
βασιλεὺς γάρ εἰμι· λήψομαι δὲ κἀκείνην
ὡς ἐξ ἴσου κοινωνός. ἡ τρίτη δ' αὕτη
κακόν τι δώσει μὴ θέλοντί σοι φεύγειν.“
μέτρει σεαυτόν· πρᾶγμα μηδὲν ἀνθρώπῳ
δυνατωτέρῳ σύναπτε μηδὲ κοινώνει.

68 Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε μακρὰ τοξεύων·
„οὐκ ἂν βάλοι τις πλεῖον, οὐδὲ τοξεύσει.“
ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε τῷ Φοίβῳ.

Ἑρμῆς δ' ἔσειεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους.
λαχὼν δ' ὁ Φοῖβος, χρυσέην τε κυκλώσας
τόξοιο νευρήν, ὀξέως ἀφεὶς πρῶτος
τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς ἑσπέρου κήπου.
ὁ Ζεὺς δὲ διαβὰς ταὐτὸ μέτρον εἱστήκει,
καί „ποῦ βάλω, παῖ," φησίν „οὐκ ἔχω χώραν."
τόξου δὲ νίκην ἔλαβε μηδὲ τοξεύσας.

Ὅτι ἔστι τινὰ καὶ κόπου χωρὶς νίκην ἄρασθαι, σοφῶς τοῖς πράγμασι κεχρημένον.

69 Θάμνου λαγωὸν δασύποδ' ἐξαναστήσας
κύων ἐδίωκεν οὐκ ἄπειρος ἀγρεύειν,
δρόμῳ δ' ἐλείφθη. καί τις αἰπόλος σκώπτων
„ὁ πηλίκος σου" φησίν „εὑρέθη θάσσων."
ὁ δ' εἶπεν „ἄλλως ἄλλον ἁρπάσαι σπεύδων
τρέχει τις, ἄλλως δ' αὐτὸν ἐκ κακοῦ σῴζων."

70 Θεῶν γαμούντων, ὡς ἕκαστος ἐξεύχθη,
ἐφ' ἅπασι Πόλεμος ἐσχάτῳ παρῆν κλήρῳ.
Ὕβριν δὲ γήμας, ἣν ἄρ' ὕστατ' εἰλήφει,
ταύτης περισσῶς, ὡς λέγουσιν, ἠράσθη,
ἕπεται δὲ ταύτῃ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.
μήτ' οὖν ἔθνη που, μὴ πόλεις τὰς ἀνθρώπων
ὕβρις ἐπέλθοι, προσγελῶσα τοῖς δήμοις,
ἐπεὶ μετ' αὐτὴν πόλεμος εὐθέως ἥξει.

71 Ἰδὼν γεωργὸς νῆα ναυτίλων πλήρη
βάπτουσαν ἤδη κῦμα κυρτὸν ἐκ πρῴρης,
„ὦ πέλαγος" εἶπεν, „εἴθε μήποτ' ἐπλεύσθης,
ἀνηλεὲς στοιχεῖον ἐχθρὸν ἀνθρώποις."
ἤκουσε δ' ἡ θάλασσα, καὶ γυναικείην
λαβοῦσα φωνὴν εἶπε „μή με βλασφήμει·

ἐγὼ γὰρ ὑμῖν οὐδὲν αἰτίη τούτων,
ἄνεμοι δέ, πάντων ὧν ἐγὼ μέση κεῖμαι.
τούτων δὲ χωρὶς ἂν ἴδῃς με καὶ πλεύσῃς,
ἐρεῖς με τῆς σῆς ἠπιωτέρην γαίης."
[ὅτι πολλὰ χρηστὰ πράγμαθ' αἱ κακαὶ χρήσεις
τρέπουσιν εἰς τὸ χεῖρον, ὡς δοκεῖν φαῦλα.]

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει ἐκείνους οἵτινες διαβολαῖς πρὸς τοὺς δυνάστας βλάπτειν πεφύκασι τοὺς πέλας, οἳ παραπλήσιοί εἰσιν ἀνέμοις χειμερίοις.

72 Ἶρίς ποτ' οὐρανοῖο πορφυρῇ κῆρυξ
πτηνοῖσι κάλλους εἶπεν ἐν θεῶν οἴκοις
ἀγῶνα κεῖσθαι· πᾶσι δ' εὐθὺς ἠκούσθη,
καὶ πάντα θείων ἔσχεν ἵμερον δώρων.
ἔσταζε πέτρης αἰγὶ δυσβάτου κρήνη,
καὶ θερινὸν ὕδωρ καὶ διαυγὲς εἱστήκει·
πάντων τ' ἐπ' αὐτὸ φῦλον ἦλθεν ὀρνίθων,
πρόσωπα δ' αὐτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας,
ἔσειε ταρσούς, ἐκτένιζε τὰς χαίτας.
ἦλθεν δ' ἐκείνην καὶ κολοιὸς εἰς κρήνην
γέρων, κορώνης υἱός, ἄλλο δ' ἐξ ἄλλου
πτερὸν καθύγρων ἐντὸς ἁρμόσας ὤμων
μόνος τὰ πάντων ποικίλως ἐκοσμήθη,
καὶ πρὸς θεοὺς ἤιξεν αἰετοῦ κρείσσων.
ὁ Ζεὺς δ' ἐθάμβει, καὶ παρεῖχε τὴν νίκην,
εἰ μὴ χελιδὼν αὐτόν, ὡς Ἀθηναία,
ἤλεγξεν ἑλκύσασα τὸ πτερὸν πρώτη.
ὁ δ' εἶπεν αὐτῇ „μή με συκοφαντήσῃς."
τὸν δ' ἄρα τρυγὼν ἐσπάραττε καὶ κίχλα
καὶ κίσσα καὶ κορυδαλὸς οὑν τάφοις σπίζων,
χὠ νηπίων δὲ φηλὸς ὀρνέων ἴρηξ,
τά τ' ἄλλ' ὁμοίως. καὶ κολοιὸς ἐγνώσθη.

[ὦ παῖ, σεαυτὸν κόσμον οἰκεῖον κόσμει·
ξένοις γὰρ ἐμπρέπων στερηθήσῃ τούτων.]

Ὅτι οἱ νόθον καὶ ἐπείσακτον αὐτοῖς περιθέντες κόσμον ἀλλοτρίῳ τε κάλλει σεμνυνόμενοι, εἴ ποτε τοῦ τοιούτου γυμνωθεῖεν, γέλως λοιπὸν τοῖς πρὶν ἀγνοοῦσιν ὁρῶνται.

73 Ἴκτινος ἄλλην εἶχεν ὀξέην κλάγγα·
ἵππου δ' ἀκούσας χρεμετίσαντος εὐφώνως,
μιμούμενος τὸν ἵππον οὔτε τὴν κρείσσω
φωνὴν θελήσας ἔσχεν οὔτε τὴν πρώτην.

Ὅτι οἱ τῶν ἀδυνάτων ἐρῶντες ἔσθ' ὅτε καὶ τῶν μετὰ χεῖρας ἀστοχοῦσι.

74 Ἵππος τε καὶ βοῦς καὶ κύων ὑπὸ ψύχους
κάμνοντες ἦλθον οἰκίην ἐς ἀνθρώπου.
κἀκεῖνος αὐτοῖς τὰς θύρας ἀναπλώσας
παρῆγεν ἔνδον, καὶ παρ' ἑστίῃ θάλψας
πυρὸς γεμούσῃ παρετίθει τι τῶν ὄντων,
κριθὰς μὲν ἵππῳ, λάθυρα δ' ἐργάτῃ ταύρῳ·
ὁ κύων γὰρ αὐτῷ συντράπεζος εἱστήκει.
ξενίας δ' ἀμοιβὴν ἀντέδωκαν ἀνθρώπῳ
μερίσαντες αὐτῷ τῶν ἐθῶν ἀφ' ὧν ἔζων,
ὁ μὲν ἵππος εὐθύ· διόπερ ἐν χρόνοις πρώτοις
ἕκαστος ἡμῶν γαῦρός ἐστι τὴν γνώμην·
ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτόν· διόπερ εἰς μέσους ἥκων
μοχθεῖ φίλεργός τ' ἐστὶν ὄλβον ἀθροίζων.
ὁ κύων δ' ἔδωκε, φασί, τοὺς τελευταίους·
διὸ δυσκολαίνει, Βράγχε, πᾶς ὁ γηράσας,
καὶ τὸν διδόντα τὴν τροφὴν μόνον σαίνει,
ἀεὶ δ' ὑλακτεῖ, καὶ ξένοισιν οὐ χαίρει.

Διαβολὴν ὁ μῦθος ἔχει ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν μηδεμίαν τοῖς ξένοις πρόνοιαν ποιουμένων, εἰς μόνον δὲ τοὺς οἰκείους τὴν στοργὴν περιιστώντων, ἀπὸ τῆς τοῦ κυνὸς ὑποδείξεως.

75 Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. οὗτος ἀρρώστῳ
πάντων λεγόντων „μὴ δέδιθι, σωθήσῃ·
πάθος μέν ἐστι χρόνιον, ἀλλ' ἔσῃ ῥάων,“
ὧδ' ἀτεχνὴς ἰατρὸς εἶπεν εἰσβαίνων·
„ἕτοιμα δεῖ σε πάντ' ἔχειν· ἀποθνήσκεις.
οὐκ ἐξαπατῶ σε“ φησίν „οὐδ' ἐνεδρεύω·
τὴν αὔριον γὰρ τό γ' ἄκρον οὐχ ὑπερβήσῃ.“
ταῦτ' εἶπε, καὶ τὸ λοιπὸν οὐκέτ' εἰσῄει.
χρόνῳ δ' ἐκεῖνος ἐκ νόσων ἀνασφήλας
προῆλθεν ὠχρός, τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων.
ὁ δ' ἰατρὸς αὐτῷ „χαῖρ'“ ἔφη συναντήσας,
καὶ πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω διηρώτα.
κἀκεῖνος εἶπεν „ἠρεμοῦσι τῆς Λήθης
πιόντες. ἡ Κόρη δὲ χὠ μέγας Πλούτων
πρῴην ἰατροῖς δεινὰ πᾶσιν ἠπείλουν
ἐπὶ τῷ θεραπεύειν τοὺς νοσοῦντας ἀνθρώπους,
ἀνέγραφον δὲ πάντας, ἐν δὲ τοῖς πρώτοις
καὶ σὲ γράφειν ἔμελλον· ἀλλ' ἐγὼ δείσας
εὐθὺς προσῆλθον, ἡψάμην τε τῶν σκήπτρων,
κἀπώμοσ' αὐτοῖς ὅτι σὺ ταῖς ἀληθείαις
ἰατρὸς οὐκ εἶ καὶ μάτην διεβλήθης.“

Ὁ μῦθος οὗτος ῥηθήσεται πρὸς τοὺς κενὸν ὄνομα ἐπὶ πράγματί τινι κεκτημένους, τὴν δὲ τούτου πεῖραν παντελῶς οὐκ ἔχοντας.

76 Ἱππεὺς τὸν ἵππον, ἄχρι μὲν συνειστήκει
ὁ πόλεμος, ἐκρίθιζε κἄτρεφεν χόρτῳ,
παραστάτην γενναῖον ἐν μάχαις κρίνων·
ἐπεὶ δ' ἐπαύσατ', ἦν δὲ λοιπὸν εἰρήνη
καὶ μισθὸν ἱππεὺς οὐκέτ' εἶχεν ἐκ δήμου,
τότ' ἐκεῖνος ἵππος πολλάκις μὲν ἐξ ὕλης
κορμοὺς παχεῖς κατῆγεν εἰς πόλιν βαίνων,

μισθῷ τε φόρτον ἔφερεν ἄλλοτ' ἀλλοῖον,
τὸ πνεῦμα σῴζων ἐπ' ἀχύροισι δυστήνοις,
σάγην δὲ νώτοις ἔφερεν οὐκέθ' ἱππείην.
ὡς δ' αὖ πρὸ τειχῶν πόλεμος ἄλλος ἠκούσθη,
σάλπιγξ τ' ἐκέλευε πᾶσιν ἀσπίδα σμήχειν
ἵππους τε κοσμεῖν καὶ σίδηρον ὀξύνειν,
κἀκεῖνος αὖ τὸν ἵππον ἐγχαλινώσας
ὁ δεσπότης παρῆγεν ὡς ἐφιππεύσων.
ὁ δ' ὀκλάσας ἔπιπτεν οὐκέτ' ἰσχύων.
„ἔντασσε πεζοῖς σαυτόν" εἶπεν „ὁπλίταις·
σὺ γάρ μ' ἀφ' ἵππων εἰς ὄνους μεταστήσας
πῶς αὖθις ἵππον ἐξ ὄνου με ποιήσεις;"

Μηδαμῶς τοῦ παρόντος δεῖν ἐπιμελεῖσθαι μόνον ὁ μῦθος διδάσκει, ἀλλὰ καὶ τοῦ μέλλοντος προνοεῖσθαι· τὸ γὰρ μὴ οὕτω γινόμενον πολλοῖς πολλάκις οὐ τὴν τυχοῦσαν ἤγαγε βλάβην.

77 Κόραξ δεδηχὼς στόματι τυρὸν εἱστήκει·
τυροῦ δ' ἀλώπηξ ἰχανῶσα κερδῴη
μύθῳ τὸν ὄρνιν ἠπάτησε τοιούτῳ.
„κόραξ, καλαί σοι πτέρυγες, ὀξέη γλήνη,
θηητὸς αὐχήν· στέρνον αἰετοῦ φαίνεις,
ὄνυξι πάντων θηρίων κατισχύεις.
ὁ τοῖος ὄρνις κωφός ἐσσι κοὐ κρώζεις."
κόραξ δ' ἐπαίνῳ καρδίην ἐχαυνώθη,
στόματος δὲ τυρὸν ἐκβαλὼν ἐκεκράγει.
τὸν δ' ἡ σοφὴ λαβοῦσα κερτόμῳ γλώσσῃ
„οὐκ ἦσθ' ἄφωνος" εἶπεν „ἀλλὰ φωνήεις.
ἔχεις, κόραξ, ἅπαντα, νοῦς δέ σοι λείπει."

Ὁ μῦθος διδάσκει μηδαμῶς ἄνθρωπον ἐπαίνοις ἐξαπατᾶσθαι· ζημίαι γὰρ ἐντεῦθεν καὶ ἀτιμίαι εἰώθασι γίνεσθαι.

78 Κόραξ νοσήσας εἶπε μητρὶ κλαιούσῃ

„μὴ κλαῖε, μῆτερ, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς εὔχου
νόσου με δεινῆς καὶ πόνων ἀνασφῆλαι.“
„καὶ τίς σε“ φησί „τῶν θεῶν, τέκνον, σώσει;
τίνος γὰρ ὑπὸ σοῦ βωμὸς οὐκ ἐσυλήθη;“

῞Οτι τοῖς ἀμεταμέλητα φησὶν εἰς θεὸν πλημμελοῦσιν ἀνωφελεῖς γίγνονται αἱ ὑπὲρ αὐτῶν δεήσεις.

79 Κρέας κύων ἔκλεψεν ἐκ μαγειρείου,
καὶ δὴ παρῄει ποταμόν· ἐν δὲ τῷ ῥείθρῳ
πολὺ τοῦ κρέως ἰδοῦσα τὴν σκιὴν μείζω,
τὸ κρέας ἀφῆκε, τῇ σκιῇ δ᾽ ἐφωρμήθη.
ἀλλ᾽ οὔτ᾽ ἐκείνην εὗρεν οὔθ᾽ ὃ βεβλήκει,
πεινῶσα δ᾽ ὀπίσω τὸν πόρον διεξῄει.
[βίος ἀβέβαιος παντὸς ἀνδρὸς ἀπλήστου
ἐλπίσι ματαίαις πραγμάτων ἀναλοῦται.]

80 Κάμηλον ἠνάγκαζε δεσπότης πίνων
ὀρχεῖσθ᾽ ὑπ᾽ αὐλοῖς κυμβάλοις τε χαλκείοις.
ἡ δ᾽ εἶπ᾽ „ἐμοὶ γένοιτο κἂν ὁδῷ βαίνειν
ἄνευ γέλωτος, μή τι κἂν χορῷ παίζειν.“

᾽Αντίρρησιν ὁ λόγος ἔχει παρὰ τῶν σωφρόνως ζῆν αἱρουμένων πρὸς τοὺς ἐν βίῳ κενὰ ἐπινοουμένους.

81 Κερδοῖ πίθηκος φησὶν „ἣν ὁρᾷς στήλην,
ἐμοὶ πατρῴη τ᾽ ἐστὶ κἄτι παππῴη.“
κερδὼ πιθήκῳ φησίν „ὡς θέλεις ψεύδου,
ἔλεγχον οὐκ ἔχουσα τῆς ἀληθείας.“
[κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μὴ φεύγειν ψεῦδος,
κἂν λανθάνειν ψευδόμενος εὐχερῶς μέλλῃ.]

Οὕτως οἱ λίαν ψευδολόγοι τότε μάλιστα καταλαζονεύονται, ὅτε τοὺς ἐλέγχους κατ᾽ ὄψιν οὐκ ἔχουσι.

82 *Κοιμωμένου λέοντος ἀγρίης χαίτης*
διέδραμεν μῦς· ὁ δὲ λέων ἐθυμώθη,
φρίξας δὲ χαίτην ἔθορε φωλάδος κοίτης.
κερδὼ δ' ἐπεχλεύαζεν, ὡς ἐκινήθη
πρὸς μῦν ὁ πάντων θηρίων τυραννεύων.
ὁ δ' „οὐχὶ τὸν μῦν" εἶπεν, „ὦ παλαμναίη,
δέδοικα, μή μου τὴν δορὴν κνίσῃ φεύγων·
χαίτην δ' ἔμελλε τὴν ἐμὴν καταισχύνειν."
[ἀρχόμενον ἄρτι τὸ θρασὺ τῶν ὑβριζόντων,
κἂν μικρὸν ᾖ, κώλυε, μηδὲ συγχώρει
εὐκαταφρόνητον σαυτὸν εἶναι τοῖς φαύλοις.]

Ὁ λόγος διδάσκει ὅτι οὐδὲ ὑπὸ τῶν μετρίων δεῖ ἡμᾶς καταφρονεῖσθαι, διὰ τὸ μὴ ἐντεῦθεν συνήθειαν κακὴν γεννηθῆναι.

83 *Κριθάς τις ἵππου . . . .*
. . . . πᾶσαν ἡμέραν πίνων,
ἔτριβεν ἐκτένιζεν ἡμέρῃ πάσῃ.
ὁ δ' εἶπεν „εἰ θέλεις με ταῖς ἀληθείαις
καλὸν γενέσθαι, τὸ τρέφον με μὴ πώλει."
τῶν καιρίων δεῖ τὸν φιλοῦντα φροντίζειν
καὶ συμφερόντων· κόσμος οὐδὲν ὠνήσει
** * τὸν ἀποροῦντα τῶν ἀναγκαίων.*

Ὁ παρὼν ῥηθήσεται λόγος πρὸς τοὺς ἀντὶ ἀναγκαίων πραγμάτων τοῖς λόγοις μόνοις τοὺς πέλας ἐξαπατῶντας.

84 *Κώνωψ ἐπιστὰς κέρατι καμπύλῳ ταύρου*
μικρόν τ' ἐπισχὼν εἶπε ταῦτα βομβήσας.
„εἰ σοῦ βαρύνω τὸν τένοντα καὶ κλίνω,
καθεδοῦμ' ἀπελθὼν ποταμίας ἐπ' αἰγείρου."
ὁ δ' „οὐ μέλει μοι" φησίν „οὔτ' ἐὰν μείνῃς
οὔτ' ἂν ἀπέλθῃς· οὐδ' ὅτ' ἦλθες ἐγνώκειν."

[γελοῖος ὅστις οὐδὲν ὢν κατ' ἀνθρώπων
τῶν κρειττόνων θρασύνεθ' ὥς τις ὢν σφόδρα.]

Κατηγορίαν ὁ λόγος περιέχει ἀνδρὸς εὐτελοῦς καὶ λίαν ἀδυνάτου, ὑπολήψεις δὲ μεγάλας περὶ ἑαυτοῦ κεκτημένου.

85 Κυσίν ποτ' ἔχθρα καὶ λύκοις συνειστήκει.
κύων δ' Ἀχαιὸς ᾑρέθη κυνῶν δήμου
στρατηγὸς εἶναι. καὶ μάχης ἐπιστήμων
ἔμελλεν, ἐβράδυνεν. οἱ δ' ἐπηπείλουν,
εἰ μὴ προάξει, τὴν μάχην δ' ἐνεδρεύσει.
„ἀκούσατ'“ εἶπεν „οὗ χάριν διατρίβω,
τί δ' εὐλαβοῦμαι· χρὴ δ' ἀεὶ προβουλεύειν.
τῶν μὲν πολεμίων τὸ γένος ὧν ὁρῶ πάντων
ἕν ἐστιν· ἡμῶν δ' ἦλθον οἱ μὲν ἐκ Κρήτης,
οἱ δ' ἐκ Μολοσσῶν, εἰσὶν οἳ δ' Ἀκαρνάνων,
ἄλλοι δὲ Δόλοπες, οἱ δὲ Κύπρον ἢ Θρᾴκην
αὐχοῦσιν, ἄλλοι δ' ἄλλοθεν. τί μηκύνω;
τὸ χρῶμα δ' ἡμῖν οὐχ ἕν ἐστιν ὡς τούτοις,
ἀλλ' οἱ μὲν ἡμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις,
ἔνιοι δὲ λαμπροὶ καὶ διάργεμοι στήθη,
ἄλλοι δὲ λευκοί. πῶς ἂν οὖν δυνηθείην
εἰς πόλεμον ἄρχειν“ εἶπε „τῶν ἀσυμφώνων
πρὸς τοὺς ὅμοια πάντ' ἔχοντας ἀλλήλοις;“
[συμφωνία μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις·
τὸ δὲ στασιάζον ἀσθενές τε καὶ δοῦλον.]

86 Κοίλωμα ῥίζης φηγὸς εἶχεν ἀρχαίη·
ἐν τῇ δ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλου πήρη,
ἄρτων ἑώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης.
ταύτην ἀλώπηξ εἰσδραμοῦσα τὴν πήρην
ἐξέφαγε· γαστὴρ δ', ὥσπερ εἰκός, ὠγκώθη,
στενῆς δὲ τρώγλης οὐκέτ' εἶχεν ἐκδῦναι.

ἑτέρα δ' ἀλώπηξ ὡς ἐπῆλθε κλαιούσῃ,
σκώπτουσα „μεῖνον“ εἶπεν „ἄχρι πεινήσῃς·
οὐδ' ἐξελεύσῃ πρότερον ἄχρι τοιαύτην
τὴν γαστέρα σχῇς, ἡλίκην ὅτ' εἰσῄεις.“

Ὁ μῦθος παραινεῖ μηδαμῶς σπεύδειν τινὰ πρὸς πλεονεξίαν τοῦ πέλας, γινώσκων ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.

87 *Κύων λαγωὸν ἐξ ὄρους ἀναστήσας*
ἐδίωκε δάκνων αὐτὸν εἰ κατειλήφει,
μεταστραφεὶς δ' ἔσαινεν ὡς φίλῳ ψαύων.
ὁ λαγωὸς „ἁπλοῦν“ δ' εἶπε „θηρίον γίγνου.
φίλος εἶ; τί δάκνεις; ἐχθρὸς εἶ; τί οὖν σαίνεις;“
[ἀμφίβολος οὗτός ἐστι νοῦς ἐν ἀνθρώποις,
οἷς οὔτ' ἀπιστεῖν ἔχομεν οὔτε πιστεύειν.]

88 *Κορυδαλὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοσσεύων,*
ὁ τῷ χαραδριῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντᾴδων,
καὶ παῖδας εἶχε ληίου κόμῃ θρέψας
λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης ἐποπτεύων
ὡς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος, εἶπε „νῦν ὥρη
πάντας λαβεῖν μοι τοὺς φίλους, ἵν' ἀμήσω.“
καί τις κορυδαλοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων
ἤκουεν αὐτοῦ, τῷ τε πατρὶ μηνύει,
σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει.
ὁ δ' εἶπεν „οὔπω καιρός ἐστι νῦν φεύγειν·
ὃς γὰρ φίλοις πέποιθεν, οὐκ ἄγαν σπεύδει.“
ὡς δ' αὖτις ἦλθεν, ἡλίου δ' ὑπ' ἀκτίνων
ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας
μισθὸν μὲν ἀμητῆρσιν αὔριον δώσειν,
μισθὸν δέ φησι δραγματηφόροις δώσειν,

εἶπεν κορυδαλὸς παισὶ νηπίοις „ὥρη
νῦν ἐστὶν ὄντως, παῖδες, ἐκ τόπων φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς ἀμᾷ κοὺ φίλοισι πιστεύει.“

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς ἐπιμελεῖσθαι τῶν οἰκείων, ὅση δύναμις, καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαρροῦντας ταῖς τῶν φίλων συνδρομαῖς.

89 Λύκος ποτ' ἄρνα πεπλανημένον ποίμνης
ἰδὼν βίᾳ μὲν οὐκ ἐπῆλθεν ἁρπάξων,
ἔγκλημα δ' ἔχθρας εὐπρόσωπον ἐζήτει.
„οὐ σύ μέ τι πέρυσι μικρὸς ὢν ἐβλασφήμεις;“
„ἐγὼ οὐ περυσινός, ὅς γ' ἐπ' ἔτος ἐγεννήθην.“
„οὐκοῦν σὺ τὴν ἄρουραν ἣν ἔχω κείρεις;“
„οὔπω τι χλωρὸν ἔφαγον, οὐδ' ἐβοσκήθην.“
„οὐδ' ἄρα πηγὴν ἐκπέπωκας ἣν πίνω;“
„θηλὴ μεθύσκει μέχρι νῦν με μητρῴη.“
τότε δὴ τὸν ἄρνα συλλαβών τε καὶ τρώγων
„ἀλλ' οὐκ ἄδειπνον“ εἶπε „τὸν λύκον θήσεις,
κἂν εὐχερῶς μου πᾶσαν αἰτίην λύσῃς.“

Ὅτι τοὺς φύσει πονηροὺς καὶ ἀδίκους οὐδ' εὔλογος ἀπολογία πείθει.

90 Λέων ἐλύσσα. τὸν δὲ νεβρὸς ἐξ ὕλης
ἰδὼν ἔφησεν „ἡμέων ταλαιπώρων·
τί γὰρ μεμηνὼς οὗτος οὐχὶ ποιήσει,
ὃς ἦν φορητὸς οὐδὲ σωφρονῶν ἡμῖν.“

Πρὸς ἄνδρα φύσει ὀργίλον καὶ αἱμοβόρον ἐξουσίαν ἀρχῆς κατὰ τῶν ὑπηκόων λαμβάνοντα.

91 Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰς ἐρημαίην
σπήλυγγα κατέδυ ποιμένων ὀρειφοίτων,
ὅπου τράγος τις χωρὶς αἰπόλου μείνας

τὸν ταῦρον ἐμβὰς τοῖς κέρασιν ἐξώθει.
ὁ δ' εἶπεν „οὐ σέ, τὸν λέοντα δ' ἐκκλίνω.
ἀνέξομαί σου μικρὰ τῆς ἐπηρείης·
ἐπεὶ παρελθέτω με, καὶ τότε γνώσῃ
πόσον τράγου μεταξὺ καὶ πόσον ταύρου."

Πρὸς τοὺς τοῖς δυνατωτέροις ἐπεμβαίνοντας δι' ἐπικειμένην αὐτοῖς συμφοράν.

92 Λέοντά τις κυνηγὸς οὐχὶ τολμήεις
ἴχνευεν ὀρέων ἐν βαθυσκίοις ὕλαις·
δρυτόμῳ δὲ μακρᾶς ἐγγὺς ἐντυχὼν πεύκης
„ὦ πρός σε νυμφῶν" εἶπεν, „ἆρα γινώσκεις
ἴχνη λέοντος, ὅστις ὧδε φωλεύει;"
κἀκεῖνος εἶπεν „ἀλλὰ σὺν θεῷ βαίνεις·
αὐτὸν γὰρ ἤδη τὸν λέοντά σοι δείξω."
ὁ δ' ὠχριήσας γομφίους τε συγκρούων
„μή μοι χαρίζου" φησί „πλεῖον οὗ χρῄζω,
τὸ δ' ἴχνος εἰπέ· τὸν λέοντα μὴ δείξῃς."

Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς λόγοις μὲν ἀνδρείους ἐπιδεικνυμένους, ἔργοις δὲ ἀνικάνους ἀποφαινομένους.

93 Λύκων παρῆσαν ἄγγελοί ποτ' εἰς ποίμνην
ὅρκους φέροντες καὶ βέβαιον εἰρήνην,
ἐφ' ᾧ λάβωσι τοὺς κύνας πρὸς αἰκίην,
δι' οὓς μάχονται καὶ κοτοῦσιν ἀλλήλοις.
μωρὰ δὲ ποίμνη καὶ τὰ πάντα βληχώδης
πέμπειν ἔμελλεν. ἀλλά τις γέρων ἤδη
κριὸς βαθείῃ φρικὶ μαλλὸν ὀρθώσας
„καινῆς γε ταύτης" εἶπε „τῆς μεσιτείης.
ἀφύλακτος ὑμῖν πῶς ἐγὼ συνοικήσω,

δι' οὓς νέμεσθαι μηδὲ νῦν ἀκινδύνως
ἔξεστι, καίτοι τῶν κυνῶν με τηρούντων;"

Οὐδαμῶς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς πιστεύειν δεῖ, ὅταν σε τῆς οἰκείας βούλωνται ἀμελεῖν σωτηρίας, κἂν ὅρκοις τυχὸν τὴν εἰρήνην λαλῶσι.

94 Λύκῳ ποτ' ὀστοῦν φάρυγος ἐντὸς ἠρείσθη·
ἐρῳδιῷ δὲ μισθὸν ἄξιον δώσειν
ἔταξε, τὸν τράχηλον εἰ καθιμήσας
ἀνελκύσειε καὶ πόνων ἄκος δοίη.
ὁ δ' ἑλκύσας τὸν μισθὸν εὐθέως ᾔτει.
κἀκεῖνος αὐτῷ, κάρχαρόν τι μειδήσας,
„σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ" φησί „τῆς ἰατρείης
κεφαλὴν λυκείου φάρυγος ἐξελεῖν σῴην."
[κακοῖς βοηθῶν μισθὸν ἀγαθὸν οὐ λήψῃ,
ἀλλ' ἀρκέσει σοι μή τι τῶν κακῶν πάσχειν.]

95 Λέων νοσήσας ἐν φάραγγι πετραίῃ
ἔκειτο νωθρὰ γυῖα γῆς ἐφαπλώσας,
φίλην δ' ἀλώπεκ' εἶχεν ᾗ προσωμίλει.
ταύτῃ ποτ' εἶπεν „εἰ θέλεις με σὺ ζῴειν·
πεινῶ γὰρ ἐλάφου τῆς ὑπ' ἀγρίαις πεύκαις
κεῖνον τὸν ὑλήεντα δρυμὸν οἰκούσης,
καὶ νῦν διώκειν ἔλαφον οὐκέτ' ἰσχύω·
σὺ δ' ἂν θελήσῃς, χεῖρας εἰς ἐμὰς ἥξει
λόγοισι θηρευθεῖσα σοῖς μελιγλώσσοις."
ἀπῆλθε κερδώ, τὴν δ' ὑπ' ἀγρίαις ὕλαις
σκιρτῶσαν εὗρε μαλθακῆς ὑπὲρ ποίης.
ἔσκυσσε δ' αὐτὴν πρῶτον, εἶτα καὶ χαίρειν
προσεῖπε, χρηστῶν τ' ἄγγελος λόγων ἥκειν.
„ὁ λέων" ἔφασκεν, „οἶδας, ἔστι μοι γείτων,
ἔχει δὲ φαύλως, κἀγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν.

τίς οὖν μετ' αὐτὸν θηρίων τυραννήσει,
διεσκοπεῖτο. σῦς μέν ἐστιν ἀγνώμων,
ἄρκτος δὲ νωθής, πάρδαλις δὲ θυμώδης,
τίγρις δ' ἀλαζὼν καὶ τὸ πᾶν ἐρημαίη.
ἔλαφον τυραννεῖν ἀξιωτάτην κρίνει·
γαύρη μὲν εἶδος, πολλὰ δ' εἰς ἔτη ζώει,
κέρας δὲ φοβερὸν πᾶσιν ἑρπετοῖς φύει,
δένδροις ὅμοιον, κοὐχ ὁποῖα τῶν ταύρων.
τί σοι λέγω τὰ πολλά; πλὴν ἐκυρώθης,
μέλλεις τ' ἀνάσσειν θηρίων ὀρειφοίτων.
τότ' οὖν γένοιτο τῆς ἀλώπεκος μνήμη,
δέσποινα, τῆς σοι τοῦτο πρῶτον εἰπούσης.
ταῦτ' ἦλθον. ἀλλὰ χαῖρε, φιλτάτη. σπεύδω
πρὸς τὸν λέοντα, μὴ πάλιν με ζητήσῃ·
χρῆται γὰρ ἡμῖν εἰς ἅπαντα συμβούλοις.
δοκῶ δὲ καὶ σέ, τέκνον, εἴ τι τῆς γραίης
κεφαλῆς ἀκούεις. ἔπρεπέ σοι παρεδρεύειν
ἐλθοῦσαν αὐτῷ καὶ πονοῦντα θαρσύνειν.
τὰ μικρὰ πείθει τοὺς ἐν ἐσχάταις ὥραις·
ψυχαὶ δ' ἐν ὀφθαλμοῖσι τῶν τελευτώντων.“
ὣς εἶπε κερδώ. τῆς δ' ὁ νοῦς ἐχαυνώθη
λόγοισι ποιητοῖσιν, ἦλθε δ' εἰς κοίλην
σπήλυγγα θηρός, καὶ τὸ μέλλον οὐκ ᾔδει.
λέων δ' ἀπ' εὐνῆς ἀσκόπως ἐφορμήσας
ὄνυξιν οὔατ' ἐσπάραξεν ἀκραίοις,
σπουδῇ διωχθείς· τὴν δὲ φύζα δειλαίην
θύρης κατιθὺς ἦγεν εἰς μέσας ὕλας.
κερδὼ δὲ χεῖρας ἐπεκρότησεν ἀλλήλαις,
ἐπεὶ πόνος μάταιος ἐξανηλώθη.
κἀκεῖνος ἐστέναξε τὸ στόμα βρύχων
(ὁμοῦ γὰρ αὐτὸν λιμὸς εἶχε καὶ λύπη),
πάλιν δὲ κερδοῦν ἱκέτευε φωνήσας

ἄλλον τιν' εὑρεῖν δεύτερον δόλον θήρης.
ἡ δ' εἶπε κινήσασα βυσσόθεν γνώμην
„χαλεπὸν κελεύεις, αὖθις ἀλλ' ὑπουργήσω.“
καὶ δὴ κατ' ἴχνος ὡς σοφὴ κύων ᾔει,
πλέκουσα τέχνας καὶ πανουργίας πάσας,
ἀεὶ δ' ἕκαστον ποιμένων ἐπηρώτα
μή πού τις ἔλαφος ἡματωμένη φεύγει.
τὴν δ' ὥς τις εἶδε, δεικνύων ἂν ὡδήγει,
ἕως ποθ' εὗρεν ἐν κατασκίῳ χώρῳ
δρόμων ἀναψύχουσαν. ἡ δ' ἀναιδείης
ὀφρὺν ἔχουσα καὶ μέτωπον εἱστήκει.
ἐλάφου δὲ φρὶξ ἐπέσχε νῶτα καὶ κνήμας,
χολῇ δ' ἐπέζει καρδίην, ἔφη δ' οὕτω·
„σὺ νῦν διώκεις πανταχοῦ μ' ὅποι φεύγω.
ἀλλ' ὦ στύγημα, νῦν μὲν οὐχὶ χαιρήσεις,
ἤν μοι προσέλθῃς καί τι γρύξαι τολμήσῃς.
ἄλλοις ἀλωπέκιζε τοῖς ἀπειρήτοις,
ἄλλους δὲ βασιλεῖς ὑπερέθιζε καὶ ποίει.“
τῆς δ' οὐκ ἐτράφθη θυμός, ἀλλ' ὑποβλήδην
„οὕτως ἀγεννής“ φησί „καὶ φόβου πλήρης
πέφυκας; οὕτω τοὺς φίλους ὑποπτεύεις;
ὁ μὲν λέων σοι συμφέροντα βουλεύων
μέλλων τ' ἐγείρειν τῆς πάροιθε νωθείης
ἔψαυσεν ὠτός, ὡς πατὴρ ἀποθνήσκων·
ἔμελλε γάρ σοι πᾶσαν ἐντολὴν δώσειν,
ἀρχὴν τοσαύτην πῶς λαβοῦσα τηρήσεις·
σὺ δ' οὐχ ὑπέστης κνίσμα χειρὸς ἀρρώστου,
βίῃ δ' ἀποσπασθεῖσα μᾶλλον ἐτρώθης.
καὶ νῦν ἐκεῖνος πλεῖον ἢ σὺ θυμοῦται,
λίην ἄπιστον πειράσας σε καὶ κούφην,
βασιλῆ δέ φησι τὸν λύκον καταστήσειν.
οἴμοι πονηροῦ δεσπότου. τί ποιήσω;

ἅπασιν ἡμῖν αἰτίη κακῶν γίνῃ.
ἀλλ᾽ ἐλθέ, καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι γενναία,
μηδ᾽ ἐπτόησο, πρόβατον οἷον ἐκ ποίμνης.
ὄμνυμι γάρ σοι φύλλα πάντα καὶ κρήνας,
οὕτω γένοιτο σοὶ μόνῃ με δουλεύειν,
ὡς οὐδὲν ἐχθρὸν οἶδεν, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ εὐνοίης
τίθησι πάντων κυρίαν σε τῶν ζῴων.“
τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιίνην
ἔπεισεν ἐλθεῖν δὶς τὸν αὐτὸν εἰς ᾅδην.
ἐπεὶ δὲ λόχμης εἰς μυχὸν κατεκλείσθη,
λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα παντοίην,
ἔγκατα λαφύσσων, μυελὸν ὀστέων πίνων
καὶ σπλάγχνα δάπτων· ἡ δ᾽ ἀγωγὸς εἱστήκει
πεινῶσα θήρης, καρδίην δὲ νεβρείην
λάπτει πεσοῦσαν ἁρπάσασα λαθραίως,
καὶ τοῦτο κέρδος εἶχεν ὧν ἐκεκμήκει.
λέων δ᾽ ἕκαστον ἐγκάτων ἀριθμήσας,
μόνην ἀπ᾽ ἄλλων καρδίην ἐπεζήτει,
καὶ πᾶσαν εὐνὴν πάντα δ᾽ οἶκον ἠρεύνα.
κερδὼ δ᾽ ἀπαιολῶσα τῆς ἀληθείης
„οὐκ εἶχε πάντως“ φησί· „μὴ μάτην ζήτει.
ποίην δ᾽ ἔμελλε καρδίην ἔχειν, ἥτις
ἐκ δευτέρου λέοντος ἦλθεν εἰς οἴκους;“

Ὅτι τοὺς τοῖς προλαβοῦσι κακοῖς μὴ σωφρονισθέντας εἰκότως ἄφυκτα κακὰ διαδέχεται· ἐν ᾧ καὶ ἔλεγχος κατὰ φιλοδόξων.

96 Λύκος παρῄει τριγχόν, ἔνθεν ἐκκύψας
ἀρνειὸς αὐτὸν ἔλεγε πολλὰ βλασφήμως.
κἀκεῖνος εἶπε, τὰς σιαγόνας πρίων,
„ὁ τόπος μ᾽ ἐλοιδόρησε· μὴ σὺ καυχήσῃ.“

[ὁ μῦθος ὀρθῶς πᾶσι τοῦτο μηνύει,
μηδεὶς διὰ καιρὸν ἰσχύων τι γαυρούσθω.]

Κατάλληλος ὁ μῦθος τοῖς διὰ περίστασιν καὶ τόπον κατὰ τύχην τῶν δυνατωτέρων κατεπαιρομένοις.

97 *Λέων ποτ' ἐπεβούλευεν ἀγρίῳ ταύρῳ,*
καὶ προσποιηθεὶς μητρὶ τῇ θεῶν θύειν,
τὸν ταῦρον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα.
κἀκεῖνος ἥξειν εἶπεν οὐχ ὑποπτεύσας.
ἐλθὼν δὲ καὶ στὰς ἐπὶ θύρας λεοντείους
ὡς εἶδε θερμοῦ πολλὰ χαλκία πλήρη,
σφαγίδας, μαχαίρας βουδόρους νεοσμήκτους,
πρὸς τῇ θύρᾳ δὲ μηδέν, ἀλλὰ δεσμώτην
ἀλεκτορίσκον, ᾤχετ' εἰς ὄρος φεύγων.
ἐμέμφεθ' ὁ λέων ὕστερον συναντήσας.
ὁ δ' „ἦλθον" εἶπε, „καὶ τὸ σύμβολον δώσω·
οὐκ ἦν ὅμοιον θῦμα τῷ μαγειρείῳ."

Ὁ μῦθος ἡμᾶς ὑπομιμνήσκει, τὸ ἐπιὸν πάντως δεινὸν προορῶντας, μηδαμῶς ἀμελεῖν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας.

98 *Λέων ἁλοὺς ἔρωτι παιδὸς ὡραίης*
παρὰ πατρὸς ἐμνήστευε. τῷ δ' ὁ πρεσβύτης
οὐδέν τι δύσνουν οὐδ' ὕπουλον ἐμφήνας
„δίδωμι γῆμαι" φησί, „καὶ διδοὺς χαίρω·
τίς οὐ δυνάστῃ καὶ λέοντι κηδεύσει;
φρένες δὲ δειλαὶ παρθένων τε καὶ παίδων·
σὺ δ' ἡλίκους μὲν ὄνυχας, ἡλίκους δ' ἡμῖν
φέρεις ὀδόντας, τίς κόρη σε τολμήσει
ἀφόβως περιλαβεῖν; τίς δ' ἰδοῦσα μὴ κλαύσῃ;
πρὸς ταῦτα δὴ σκόπησον εἰ γάμου χρῄζεις,
μηδ' ἄγριος θὴρ ἀλλὰ νυμφίος γίγνου."
ὁ δὲ πτερωθεὶς τῇ δόσει τε πιστεύσας

ἐξεῖλε τοὺς ὀδόντας, εἶθ' ὑπὸ σμίλης
ἀπωνυχίσθη, τῷ τε πενθερῷ δείξας
τὴν παῖδ' ἀπῄτει. τὸν δ' ἕκαστος ἠλοία,
ῥοπάλῳ τις ἢ λίθῳ τις ἐκ χερὸς παίων.
ἔκειτο δ' ἀργὸς ὥσπερ ὗς ἀποθνήσκων,
γέροντος ἀνδρὸς ποικίλου τε τὴν γνώμην
σοφίῃ διδαχθεὶς ὡς ἄμικτον ἀνθρώπους
ἐρᾶν λεόντων ἢ λέοντας ἀνθρώπων.
[αὐτός τις αὑτὸν λανθάνει κακῶς δράσας,
ὧν οὐ πέφυκε μεταλαβεῖν ὅταν σπεύδῃ.]

99 Λύκῳ συνήντα πιμελὴς κύων λίην.
ὁ δ' αὐτὸν ἐξήταζε, ποῦ τραφεὶς οὕτω
μέγας κύων ἐγένετο καὶ λίπους πλήρης.
„ἄνθρωπος“ εἶπε „δαψιλής με σιτεύει.“
„ὁ δέ σοι τράχηλος“ εἶπε „πῶς ἐλευκώθη;“
„κλοιῷ τέτριπται σάρκα τῷ σιδηρείῳ,
ὃν ὁ τροφεύς μοι περιτέθεικε χαλκεύσας.“
λύκος δ' ἐπ' αὐτῷ καγχάσας „ἐγὼ τοίνυν
χαίρειν κελεύω“ φησί „τῇ τροφῇ ταύτῃ,
δι' ἣν σίδηρος τὸν ἐμὸν αὐχένα τρίψει.“

Ὅτι αἰσχρὸν καὶ ἐπονείδιστον τὸν μικρᾶς ἡδονῆς χάριν δουλοπρεπῶς ζωὴν φευκτέον ὁ μῦθος παραινεῖ.

100 Λέοντι προσπτὰς αἰετῶν τις ἐξήτει
κοινωνὸς εἶναι. χὡ λέων „τί κωλύει;“
πρὸς αὐτὸν εἶπεν. „ἀλλ' ἐνέχυρον ἢ δώσεις
τὠκύπτερόν σου μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν;
πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένοντι πιστεύσω;“

Ὁ μῦθος ἐκδιδάσκει μὴ τάχιστα πᾶσι πιστεύειν, καὶ μάλιστα τοῖς μήπω φίλοις.

101 *Λύκος τις ἁδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη,*
λέοντα δ' αὐτὸν ἐπεκάλουν· ὁ δ' ἀγνώμων
τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε, τῶν δὲ συμφύλων
ἀποστατήσας τοῖς λέουσιν ὡμίλει.
κερδὼ δ' ἐπισκώπτουσα „μὴ φρενωθείην“
ἔφη „τοσοῦτον ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης·
σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ,
ἐν δ' αὖ λεόντων συγκρίσει λύκος γίγνῃ.“

Πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῇ κρίσει ἐπαινομένους κἀντεῦθεν μέγα φρονοῦντας, ἔπειτα δὲ ἐλεγχομένους ἑαυτοὺς ἐπιγινώσκειν.

102 *Λέων τις ἐβασίλευεν οὐχὶ θυμώδης*
οὐδ' ὠμὸς οὐδὲ πάντα τῇ βίῃ χαίρων,
πρᾷος δὲ καὶ δίκαιος ὥς τις ἀνθρώπων.
ἐπὶ τῆς ἐκείνου φασὶ δὴ δυναστείας
τῶν ἀγρίων ἀγυρμὸς ἐγεγόνει ζῴων,
δίκας τε δοῦναι καὶ λαβεῖν παρ' ἀλλήλων.
τὰ ζῷα πάντα δ' ὡς ὑπέσχον εὐθύνας,
λύκος μὲν ἀρνί, πάρδαλις δέ γ' αἰγάγρῳ,
ἐλάφῳ δὲ τίγρις, πάντα δ' εἶχεν εἰρήνην,
ὁ πτὼξ λαγωὸς εἶπεν „ἀλλ' ἐγὼ ταύτην
τὴν ἡμέραν ἀεί ποτ' ηὐχόμην, ἥτις
καὶ τοῖς βιαίοις φοβερὰ τἀσθενῆ θήσει.“

Ἔπαινον ὁ μῦθος ἔχει κριτῇ πρᾴῳ καὶ λίαν δικαίῳ.

103 *Λέων ἐπ' ἄγρην οὐκέτι σθένων βαίνειν*
(πολλῷ γὰρ ἤδη τῷ χρόνῳ γεγηράκει)
κοίλης ἔσω σπήλυγγος ὡς νόσῳ κάμνων
ἔκειτο, δόλιον οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων,
φωνὴν βαρεῖαν προσποιητὰ λεπτύνων.
θηρῶν δ' ἐπ' αὐλὰς ἦλθεν ἄγγελος φήμη,

καὶ πάντες ἤλγουν ὡς λέοντος ἀρρώστου,
ἐπισκοπήσων δ' εἷς ἕκαστος εἰσῄει.
τούτους ἐφεξῆς λαμβάνων ἀμοχθήτως
κατήσθιεν, γῆρας δὲ λιπαρὸν ηὑρήκει.
σοφὴ δ' ἀλώπηξ ὑπενόησε, καὶ πόρρω
σταθεῖσα „βασιλεῦ, πῶς ἔχεις;" ἐπηρώτα.
κἀκεῖνος εἶπε „χαῖρε, φιλτάτη ζῴων.
τί δ' οὐ προσέρχῃ, μακρόθεν δέ με σκέπτῃ;
δεῦρο, γλυκεῖα, καί με ποικίλοις μύθοις
παρηγόρησον ἐγγὺς ὄντα τῆς μοίρης."
„σῴοιο" φησίν· „εἰ δ' ἄπειμι, συγγνώσῃ·
πολλῶν γὰρ ἴχνη θηρίων με κωλύει,
ὧν ἐξιόντων οὐκ ἔχεις ὅ μοι δείξεις."
[μακάριος ὅστις οὐ προλαμβάνει πταίσας,
ἀλλ' αὐτὸς ἄλλων συμφοραῖς ἐπαιδεύθη.]

Οὕτω τινῶν οἱ κίνδυνοι διδαχὴ εἶναι ὀφείλει τῆς ἡμῶν σωτηρίας.

104 *Λάθρῃ κύων ἔδακνε· τῷ δὲ χαλκεύσας
ὁ δεσπότης κώδωνα καὶ προσαρτήσας
πρόδηλον εἶναι μακρόθεν πεποιήκει.
ὁ κύων δὲ τὸν κώδωνα δι' ἀγορᾶς σείων
ἠλαζονεύετ'. ἀλλὰ δὴ κύων γραίη
πρὸς αὐτὸν εἶπεν „ὦ τάλαν, τί σεμνύνῃ;
οὐ κόσμον ἀρετῆς τοῦτον οὐδ' ἐπεικείης,
σαυτοῦ δ' ἔλεγχον τῆς πονηρίας κρούεις."

Ἔλεγχον ὁ μῦθος ἔχει τῶν οὐ καλῶς ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα φρονούντων, ὅταν διὰ κακίαν τι πάθοιεν.

105 *Λύκος ποτ' ἄρας πρόβατον ἐκ μέσης ποίμνης
ἐκόμιζεν οἴκαδ'· ᾧ λέων συναντήσας
ἀπέσπασ' αὐτοῦ. καὶ λύκος σταθεὶς πόρρω

„ἀδίκως ἀφείλου τῶν ἐμῶν“ ἐκεκράγει.
λέων δὲ τερφθεὶς εἶπε τὸν λύκον σκώπτων
„σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλων ἐδωρήθη.“

Ὁ μῦθος δικαίως καὶ προσφόρως ῥηθήσεται πρὸς ἄνδρας ἀδίκους, ἀλλήλους αἰτιωμένους, ἐπὶ τῷ αὐτῷ πταίσματι κειμένους.

106 Λέων ποτ' ἀνδρῶν βίον ἄριστον ἐζήλου,
καὶ δὴ κατ' εὐρὺν φωλεὸν διατρίβων,
ὅσων ἀρίστην ὀριτρόφων φυὴν ἔγνω,
φιλοφρονεῖσθαι γνησίως ἐπειρᾶτο.
πολὺς δ' ὑπὸ σπήλυγγι θαμινὰ παντοίων
θηρῶν ὅμιλος ἡμέρως συνηυλίσθη·
ὁ δ' εἱστία τε κἀφίλει νόμῳ ξείνων,
λίην τιθεὶς ἅπασι δαῖτα θυμήρη.
φίλην δὲ κερδὼ καὶ σύνοικον εἰλήφει,
μεθ' ἧς τὰ πολλὰ μειλίχως συνεζήκει.
γέρων δέ τις πίθηκος ἦν ὁ δαιτρεύων
κρεῶν τε συσσίτοισι διανέμων μοίρας,
ὅς, εἴ τις ἦλθεν οὐχὶ τῆς συνηθείης,
ταὐτὸν παρετίθει δεσπότῃ τε κἀκείνῳ,
ὅπερ εἷλεν ὁ λέων νεοδρόμῳ λαβὼν θήρῃ·
κερδὼ δ' ἑώλων ἔφερεν οὐκ ἴσην μοῖραν.
καὶ δή ποτ' αὐτὴν προσποιητὰ σιγῶσαν
λέων τίν' εἶχεν αἰτίην διηρώτα,
δείπνου τε χεῖρα καὶ βορῆς ἀποσχοῦσα.
„κερδοῖ σοφή, λάλησον ὥσπερ εἰώθεις·
φαιδρῷ προσώπῳ δαιτός, ὦ φίλη, ψαῦσον.“
ἡ δ' εἶπεν „ὦ φέριστε θηρίων γέννης,
πολλῇ μερίμνῃ καρδίην διαξαίνω·
οὐ γὰρ τὰ νῦν παρόντα μοῦνον ἀλγύνει,
τὰ δ' ἔπειτα“ φησί „προσκοπουμένη κλαίω.
καθ' ἡμέραν γὰρ εἴ τις ἄλλος, εἶτ' ἄλλος

ξένος πελάζοι, τοῦτο δ' εἰς ἔθος βαίνοι,
τάχ' οὐδ' ἑώλων γεύσομαι κρεῶν μούνη."
ὁ λέων δὲ τερφθεὶς ὡς λέων τε μειδήσας
εἶπεν „πιθήκῳ ταῦτα μηδ' ἐμοὶ μέμφου."

"Οτι μᾶλλον ἀλγύνειν καὶ λυπεῖν οἶδεν ἀνθρώπους οὐ τὰ παρόντα μόνον, καθ' ὅσον ἤδη ἡ τῶν μελλόντων προσδοκία.

107 Λέων ἀγρεύσας μῦν ἔμελλε δειπνήσειν·
ὁ δ' οἰκότριψ κλὼψ ἐγγὺς ὢν μόρου τλήμων
τοιοῖσδε μύθοις ἱκέτευε τὸν θῆρα·
„ἐλάφους πρέπει σοι καὶ κερασφόρους ταύρους
θηρῶντα νηδὺν σαρκὶ τῇδε πιαίνειν·
μυὸς δὲ δεῖπνον οὐδ' ἄκρων ἐπιψαῦσαι
χειλῶν θέμις σῶν. ἀλλὰ λίσσομαι, φείδου.
ἴσως χάριν σοι τῆσδε μικρὸς ὢν θήσω."
γελάσας δ' ὁ θὴρ παρῆκε τὸν ἱκέτην ζῶντα,
καὶ φηλαγρευταῖς ἐμπεσὼν νεανίσκοις
ἐδικτυώθη, καὶ σφαλοῖς ἐδεσμεύθη.
ὁ μῦς δὲ λάθρῃ χηραμοῦ προπηδήσας,
στερρόν τ' ὀδοῦσι βραχυτάτοις βρόχον κείρας,
ἔλυσε τὸν λέοντα, τοῦ τὸ φῶς βλέψαι
ἐπάξιον δοὺς μισθὸν ἀντιζωγρήσας.
    σαφὴς ὁ μῦθος εὐνοοῦσιν ἀνθρώποις,
σῴζειν πένητας, μηδέ πως ἀπελπίζειν,
εἰ καὶ λέοντα μῦς ἔσωσ' ἀγρευθέντα.

Μῦθος μέν, ὦ παῖ βασιλέως Ἀλεξάνδρου,
Σύρων παλαιόν ἐστιν εὕρεμ' ἀνθρώπων,
οἳ πρίν ποτ' ἦσαν ἐπὶ Νίνου τε καὶ Βήλου·
πρῶτος δέ φασιν εἶπε παισὶν Ἑλλήνων
Αἴσωπος ὁ σοφός, εἶπε καὶ Λιβυστίνοις

λόγους Κυβίσσης. ἀλλ' ἐγὼ νέῃ μούσῃ
δίδωμι φαλάρῳ χρυσέῳ χαλινώσας
τὸν μυθίαμβον ὥσπερ ἵππον ὁπλίτην.
ὑπ' ἐμοῦ δὲ πρώτου τῆς θύρας ἀνοιχθείσης
εἰσῆλθον ἄλλοι, καὶ ψοφωτέρας μούσης
γρίφοις ὁμοίας ἐκφέρουσι ποιήσεις,
μαθόντες οὐδὲν πλεῖον ἢ γεγωνίσκειν.
ἐγὼ δὲ λευκῇ μυθιάζομαι ῥήσει,
καὶ τῶν ἰάμβων τοὺς ὀδόντας οὐ θήγων,
ἀλλ' εὖ πυρώσας, εὖ δὲ κέντρα πρηΰνας,
ἐκ δευτέρου σοι τήνδε βίβλον ἀείδω.

108 Μυῶν ὁ μέν τις βίον ἔχων ἀρουραῖον,
ὁ δ' ἐν ταμείοις πλουσίοισι φωλεύων,
ἔθεντο κοινὸν τὸν βίον πρὸς ἀλλήλους.
ὁ δ' οἰκόσιτος πρότερος ἦλθε δειπνήσων
ἐπὶ τῆς ἀρούρης ἄρτι χλωρὸν ἀνθούσης·
τρώγων δ' ἀραιὰς καὶ διαβρόχους σίτου
ῥίζας μελαίνῃ συμπεφυρμένας βώλῳ
„μύρμηκος" εἶπε „ζῇς βίον ταλαιπώρου,
ἐν πυθμέσιν γῆς κρίμνα λεπτὰ βιβρώσκων.
ἐμοὶ δ' ὑπάρχει πολλὰ καὶ περισσεύει·
τὸ κέρας κατοικῶ πρὸς σὲ τῆς Ἀμαλθείας.
εἴ μοι συνέλθοις, ὡς θέλεις ἀσωτεύσῃ,
παρεὶς ὀρύσσειν ἀσφάλαξι τὴν χώρην."
ἀπῆγε τὸν μῦν τὸν γεηπόνον πείσας
εἰς οἶκον ἐλθεῖν ὑπό τε τοῖχον ἀνθρώπου.
ἔδειξε δ' αὐτῷ, ποῦ μὲν ἀλφίτων πήρη,
ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρὸς ἢ πίθοι σύκων
στάμνοι τε μέλιτος σώρακοί τε φοινίκων.
ὁ δ' ὡς ἐτέρφθη πᾶσι καὶ παρωρμήθη
καὶ τυρὸν ἦγεν ἐκ κανισκίου σύρων,

ἀνέῳξε τὴν θύραν τις· ὁ δ' ἀποπηδήσας
στεινῆς ἔφευγε δειλὸς ἐς μυχὸν τρώγλης,
ἄσημα τρίζων τόν τε πρόξενον θλίβων.
μικρὸν δ' ἐπισχὼν εἶτ' ἔσωθεν ἐκκύψας
ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραίης·
ἕτερος δ' ἐπῆλθεν ἄλλο τι προαιρήσων·
οἱ δ' ἔνδον ἐκρύβοντο. μῦς δ' ἀρουρίτης
„τοιαῦτα δειπνῶν“ εἶπε „χαῖρε καὶ πλούτει,
καὶ τοῖς περισσοῖς αὐτὸς ἐντρύφα δείπνοις,
ἔχων τὰ πολλὰ ταῦτα μεστὰ κινδύνων.
ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου,
ὑφ' ἣν τὰ κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω.“

Ταῦτα ῥητέον τῷ ἐν προσχήματι φιλίας κακαῖς συμβουλίαις ἀπάγειν ἡμᾶς βουλομένῳ ζωῆς ἀταράχου καὶ κινδύνοις καθυποβάλλειν χάριν ῥεουσῶν ἡδονῶν.

109 „Μὴ λοξὰ βαίνειν“ ἔλεγε καρκίνῳ μήτηρ,
„ὑγρῇ τε πέτρῃ πλάγια κῶλα μὴ σύρειν.“
ὁ δ' εἶπε „μῆτερ ἡ διδάσκαλος, πρώτη
ὀρθὴν ἄπελθε, καὶ βλέπων σε ποιήσω.“

Ἀντίρρησιν ὁ μῦθος ἔχει πρὸς τοὺς ἐναντίας τοῖς ἔργοις διδασκαλίας ποιουμένους.

110 Μέλλων ὁδεύειν τῆς κυνός τις ἑστώσης
εἶπεν „τί χάσκεις; πάνθ' ἕτοιμά σοι ποίει·
μετ' ἐμοῦ γὰρ ἥξεις.“ ἡ δὲ κέρκον οὐραίην
ἄρασά φησι „πάντ' ἔχω· σὺ βαρδύνεις.“

Πρὸς ἄνδρα ἀπαρασκεύαστον πρὸς τὸν ἐν ἑτοιμασίᾳ ὄντα, καὶ περὶ συνοδοιπορίας κατεπείγοντα ὁ λόγος εὔκαιρος.

111 Μικρέμπορός τις ὄνον ἔχων ἐβουλήθη,
τοὺς ἅλας ἀκούων παρὰ θάλασσαν εὐώνους,

τούτους πρίασθαι, φορτίσας τε γενναίως
τὸν ὄνον κατῆγε. τῆς δ' ὁδοῦ προκοπτούσης
ὤλισθεν ἄκων εἴς τι ῥεῖθρον ἐξαίφνης,
καὶ συντακέντων τῶν ἁλῶν ἠλαφρύνθη,
ῥᾴων δ' ἀνέστη καὶ παρῆν ἀμοχθήτως
εἰς τὴν μεσόγεων. τοὺς ἅλας δὲ πωλήσας,
πάλιν γομώσων τὸν ὄνον ἦγε, καὶ πλείω
ἔτ' ἐπετίθει τὸν φόρτον. ὡς δὲ μοχθήσας
διέβαινε τὸν ῥοῦν, οὗπερ ἦν πεσὼν πρῴην,
ἑκὼν κατέπεσε, καὶ πάλιν δ' ὅλους τήξας
γαύρως ἀνέστη κοῦφος ὥς τι κερδήνας.
ὁ δ' ἔμπορος τέχνην τιν' ἐπινοῶν πλείους
σπόγγους κατῆγεν ὕστερον πολυτρήτους
ἐκ τῆς θαλάσσης, τούς θ' ἅλας μεμισήκει.
ὁ δ' ὄνος πανούργως, ὡς προσῆλθε τῷ ῥείθρῳ,
ἑκὼν κατέπεσεν· ἀθρόως δὲ τῶν σπόγγων
διαβραχέντων πᾶς ὁ φόρτος ὠγκώθη,
βάρος δὲ διπλοῦν ἦλθε βαστάσας νώτοις.
[πολλάκις ἐν οἷς τις ηὐτύχησε καὶ πταίει.]

112 Μῦς ταῦρον ἔδακεν. ὁ δ' ἐδίωκεν ἀλγήσας
τὸν μῦν· φθάσαντος δ' εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης,
ὤρυσσεν ἑστὼς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους,
ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη
παρὰ τὴν ὀπὴν ὁ ταῦρος. ἔνθεν ἐκκύψας
ὁ μῦς ἐφέρπει, καὶ πάλιν δακὼν φεύγει.
ὁ δ' ἐξαναστὰς οὐκ ἔχων ὅ ποιήσει,
διηπορεῖτο· τῷ δ' ὁ μῦς ἐπιτρύξας
„οὐχ ὁ μέγας αἰεὶ δυνατός. ἔσθ' ὅπου μᾶλλον
τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει."

113 Μάνδρης ἔσω τις πρόβατα συλλέγων δείλης

κνηκὸν μετ᾽ αὐτῶν λύκον ἔμελλε συγκλείειν.
ὁ κύων δ᾽ ἰδὼν πρὸς αὐτὸν εἶπε „πῶς σπεύδεις
τὰ πρόβατα σῶσαι, τοῦτον εἰσάγων ἡμῖν;"

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς ἡ μετὰ τῶν κακῶν συνοικία

114 Μεθύων ἐλαίῳ λύχνος ἑσπέρης ηὔχει
πρὸς τοὺς παρόντας ὡς ἑωσφόρου κρείσσων,
λάμπειν ἅπασιν ἐκπρεπέστατον φέγγος.
ἀνέμου δὲ συρίσαντος εὐθὺς ἐσβέσθη
πνοῇ ῥαπισθείς. ἐκ δὲ δευτέρης ἅπτων
εἶπέν τις αὐτῷ „φαῖνε, λύχνε, καὶ σίγα·
τῶν δ᾽ ἀστέρων τὸ φέγγος οὐκ ἀποθνήσκει."

Ὁ μῦθος ἡμᾶς διδάσκει μηδαμῶς φυσιοῦσθαι ἐπὶ τοῖς τοῦ βίου λαμπροῖς, ἐπισταμένους μηδὲν εἶναι μόνιμον.

115 Νωθὴς χελώνη λιμνάσιν ποτ᾽ αἰθυίαις
λάροις τε καὶ κήυξιν εἶπεν ἀγρώσταις
„κἀμὲ πτερωτὴν εἴθε τις πεποιήκοι."
τῇ δ᾽ ἐκ τύχης ἔλεξεν αἰετὸς ταῦτα.
„πόσον, χέλυνα, μισθὸν αἰετῷ δώσεις,
ὅστις σ᾽ ἐλαφρὴν καὶ μετάρσιον θήσω;"
„τὰ τῆς ἐρυθρῆς πάντα δῶρά σοι δώσω."
„τοιγὰρ διδάξω" φησίν. ὑπτίην δ᾽ ἄρας
ἔκρυψε νέφεσιν, ἔνθεν εἰς ὄρος ῥίψας
ἤραξεν αὐτῆς οὖλον ὄστρακον νώτων.
ἡ δ᾽ εἶπεν ἐκψύχουσα „σὺν δίκῃ θνήσκω·
τίς γὰρ νεφῶν μοι καὶ τίς ἦν πτερῶν χρεία,
τῇ καὶ χαμᾶζε δυσκόλως προβαινούσῃ;"

116 Νυκτὸς μεσούσης ᾖδε παῖς τις εὐφώνως.
γυνὴ δ᾽ ἀκούει τοῦδε, κἀξαναστᾶσα
θυρίδων προκύπτει, καὶ βλέπουσα τὸν παῖδα

λαμπρᾶς σελήνης ἐν φάει καλὸν λίην,
τὸν ἄνδρ' ἑαυτῆς καταλιποῦσα κοιμᾶσθαι,
κάτω μελάθρων ἦλθε, καὶ θύρης ἔξω
ἐλθοῦσ' ἐποίει τὴν προθυμίην πλήρη.
ἀνὴρ δὲ ταύτης ἐξανίστατ' ἐξαίφνης
ζητῶν ὅπουστί, κοὐκ ἰδὼν δόμων εἴσω
ἀμηχανῶν τε καὐτὸς ἦλθεν εἰς οἶμον.
καὶ τῇ συνεύνῳ φησί „μηδὲν ἐκπλήσσου,
τὸν παῖδα δ' ἡμῶν πεῖσον εἰς δόμους ἥκειν."
ὃν καὶ λαβὼν παρῆγεν. εἶτα κἀκεῖνος,
ἄμφω θελόντων δρᾶν τι, χῆδ' ἐρᾳθύμει.
τουτὶ μὲν οὕτως· ἔμφασις δὲ τοῦ μύθου,
κακόν ἐστι δαίρειν ὅταν ἔχῃ τις ἐκτῖσαι.

117 Νεώς ποτ' αὐτοῖς ἀνδράσιν βυθισθείσης,
ἰδών τις ἔλεγεν ἄδικα τοὺς θεοὺς κρίνειν·
ἑνὸς γὰρ ἀσεβοῦς ἐμβεβηκότος πλοίῳ,
πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδὲν αἰτίους θνήσκειν.
καὶ ταῦθ' ὁμοῦ λέγοντος, οἷα συμβαίνει,
πολλῶν ἐπ' αὐτὸν ἑσμὸς ἦλθε μυρμήκων,
σπεύδοντες ἄχνας πυρίνας ἀποτρώγειν·
ὑφ' ἑνὸς δὲ δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πλείους.
Ἑρμῆς δ' ἐπιστὰς τῷ τε ῥαβδίῳ παίων
„εἶτ' οὐκ ἀνέξῃ" φησί „τοὺς θεοὺς ὑμῶν
εἶναι δικαστὰς οἷος εἶ σὺ μυρμήκων;"

Ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς μηδὲν ψέγειν τὰς τοῦ θεοῦ περὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀκαταλήπτους οἰκονομίας, κἂν ἄδικοι τοῖς ἀπαιδεύτοις δοκοῖεν εἶναι.

118 Ξουθὴ χελιδών, ἡ πάροικος ἀνθρώπων,
ἦρος καλιὴν ηὐθέτιζεν ἐν τοίχῳ,
ὅπου γερόντων οἶκος ἦν δικαστήρων·

κἀκεῖ νεοσσῶν ἑπτὰ γίνεται μήτηρ,
οὔπω πτερίσκοις πορφυροῖς ἐπανθούντων.
ὄφις δὲ τούτους ἑρπύσας ἀπὸ τρώγλης
ἅπαντας ἑξῆς ἔφαγεν. ἡ δὲ δειλαίη
παίδων ἀώρων συμφορὰς ἀπεθρήνει,
„οἴμοι“ λέγουσα, „τῆς ἐμῆς ἐγὼ μοίρης·
ὅπου νόμοι γὰρ καὶ θέμιστες ἀνθρώπων,
ἔνθεν χελιδὼν ἠδικημένη φεύγω.“

Κατὰ δικαστῶν ὁ λόγος βοηθεῖν δυναμένων τοῖς μηδὲν κακὸν πράξασι, καὶ τούτοις ὑπὸ μειζόνων ἀδικουμένοις μηδεμίαν ἀνάληψιν παρεχομένων.

119 Ξύλινόν τις Ἑρμῆν εἶχεν· ἦν δὲ τεχνίτης.
σπένδων δὲ τούτῳ καὶ καθ' ἡμέραν θύων
ἔπρασσε φαύλως. τῷ θεῷ δ' ἐθυμώθη,
χαμαὶ δ' ἀπεκρότησε τοῦ σκέλους ἄρας.
χρυσὸς δὲ κεφαλῆς ἐρρύη καταγείσης,
ὃν συλλέγων ἄνθρωπος εἶπεν „Ἑρμεία,
σκαιός τίς ἐσσι καὶ φίλοισιν ἀγνώμων,
ὃς προσκυνοῦντας οὐδὲν ὠφέλεις ἡμᾶς,
ἀγαθοῖς δὲ πολλοῖς ὑβρίσαντας ἠμείψω.
τὴν εἰς σὲ καινὴν εὐσέβειαν οὐκ ᾔδειν.“
καὶ τοὺς θεοὺς Αἴσωπος ἐμπλέκει μύθοις,
βουλόμενος ἡμᾶς νουθετεῖν πρὸς ἀλλήλους.
πλέον οὐδὲν ἕξεις σκαιὸν ἄνδρα τιμήσας,
ἀτιμάσας δ' ἂν αὐτὸν ὠφεληθείης.

120 Ὁ τελμάτων ἔνοικος, ὁ σκιῇ χαίρων,
ὁ ζῶν ὀρυκτοῖς βάτραχος παρ' εὐρίποις,
εἰς γῆν παρελθὼν ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζῴοις
„ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων,
οἵων τάχ' οὐδεὶς οἶδεν, οὐδ' ὁ Παιήων,

ὃς Ὄλυμπον οἰκεῖ καὶ θεοὺς ἰατρεύει."
„καὶ πῶς" ἀλώπηξ εἶπεν „ἄλλον ἰήσῃ,
ὃς σαυτὸν οὕτω χλωρὸν ὄντα μὴ σῴζεις;"

Πρὸς ἄνδρα ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον, ἄλλους παιδεύειν ἐπαγγελλόμενον.

121 Ὄρνις ποτ' ἠσθένησε. τῇ δὲ παρκύψας
αἴλουρος εἶπε „πῶς ἔχεις; τίνων χρῄζεις;
ἐγὼ παρέξω πάντα σοι· μόνον σῴζου."
ἡ δ' „ἂν ἀπέλθῃς" εἶπεν, „οὐκ ἀποθνήσκω."

Πρὸς τοὺς πονηρᾷ διαθέσει χρηστότητα ἐπιδεικνυμένους ὁ λόγος εὔκαιρος.

122 Ὄνος πατήσας σκόλοπα χωλὸς εἱστήκει·
λύκον δ' ἰδὼν παρόντα καὶ σαφῆ δείσας
ὄλεθρον οὕτως εἶπεν. „ὦ λύκε, θνήσκω,
μέλλω τ' ἀποπνεῖν· σοὶ δὲ συμβαλὼν χαίρω.
σὺ μᾶλλον ἢ γὺψ ἢ κόραξ με δειπνήσεις.
χάριν δέ μοι δὸς ἀβλαβῆ τε καὶ κούφην,
ἐκ τοῦ ποδός μου τὴν ἄκανθαν εἰρύσσας,
ὥς μου κατέλθῃ πνεῦμ' ἀναλγὲς εἰς ᾄδου."
κἀκεῖνος εἰπών „χάριτος οὐ φθονῶ ταύτης"
ὀδοῦσιν ἄκροις σκόλοπα θερμὸν ἐξῄρει.
ὁ δ' ἐκλυθεὶς πόνων τε κἀνίης πάσης
τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει,
ῥῖνας μέτωπα γομφίους τ' ἀλοιήσας.
„οἴμοι" λύκος, „τάδ'" εἶπε „σὺν δίκῃ πάσχω·
τί γὰρ ἄρτι χωλοὺς ἠρξάμην ἰατρεύειν,
μαθὼν ἀπ' ἀρχῆς οὐδὲν ἢ μαγειρεύειν;"

Ὅτι οἱ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιτηδεύειν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦντες βλάβην ἑαυτοῖς ἐπιφέρουσι.

123 Ὄρνιθος ἀγαθῆς χρύσε' ᾠὰ τικτούσης,
ὁ δεσπότης θησαυρὸν ᾤεθ' εὑρήσειν
ἐν τῇσδε πλεῖστον ἐγκάτοις ἀγερθέντα,
κἄκτεινε ταύτην, ἀθρόων μένων λῆψιν.
εὑρὼν δ' ὅμοια τἄνδον ὀρνέοις ἄλλοις
ᾤμωξε πολλὸν ἐλπίδων ἀτευκτήσας·
πλείονος ἔρως γὰρ ἐστέρησε τῶν ὄντων.

124 Ὀρνιθοθήρᾳ φίλος ἐπῆλθεν ἐξαίφνης,
μέλλοντι θύμβραν καὶ σέλινα δειπνήσειν.
ὁ δὲ κλωβὸς εἶχεν οὐδέν· οὐ γὰρ ἠγρεύκει.
ὥρμησε δὴ πέρδικα ποικίλον θύσων,
ὃν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν.
ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἱκέτευε μὴ κτεῖναι.
„τὸ λοιπόν" εἶπε „δικτύῳ τί ποιήσεις,
ὅταν κυνηγῇς; τίς δέ σοι συναθροίσει
εὐωπὸν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων;
τίνος μελῳδοῦ πρὸς τὸν ἦχον ὑπνώσεις;"
ἀφῆκε τὸν πέρδικα, καὶ γενειήτην
ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἐβουλήθη.
ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε φωνήσας
„πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἕω λείπει,
τὸν ὡρόμαντιν ἀπολέσας με; πῶς γνώσῃ
πότ' ἐννυχεύει χυσότοξος Ὠρίων;
ἔργων δὲ τίς σε πρωινῶν ἀναμνήσει,
ὅτε δροσώδης ταρσός ἐστιν ὀρνίθων;"
κἀκεῖνος εἶπεν „οἶσθα χρησίμους ὥρας·
ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τὸν φίλον τί δειπνήσει."

Ὅτι τῷ ἀνδρὶ δουλεύειν ἐπιθυμίαις εἰθισμένῳ οὐδεὶς λόγος ἰσχυρὸς πρὸς τὸ μὴ πράττειν ἀεὶ τὰ καθ' ἡδονήν.

125 Ὄνος τις ἀναβὰς εἰς τὸ δῶμα καὶ παίζων

τὸν κέραμον ἔθλα, καί τις αὐτὸν ἀνθρώπων
ἐπιδραμὼν κατῆγε τῷ ξύλῳ παίων.
ὁ δ' ὄνος πρὸς αὐτόν, ὃς τὰ νῶτ' ἐληλέγχει,
„καὶ μὴν πίθηκος ἐχθές“ εἶπε „καὶ πρώην
ἔτερπεν ὑμᾶς αὐτὸ τοῦτο ποιήσας.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας τοὺς ἐναντίως ἔχοντας τὰς δόξας καὶ κινδύνους ἑαυτοῖς ἐπιφέροντας.

126 Ὄνος τις οὐκ εὔμοιρος ἀλλὰ δυσδαίμων
γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη,
ὅστις φέρῃ πτωχοῖσι καὶ παντουργοῖσιν
πείνης ἄκος δίψης τε, καὶ τὰ τῆς τέχνης.
οὗτοι δὲ κύκλῳ πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην
περιόντες ἐλέγοντ' ὄψα· τίς γὰρ ἀγροίκων
οὐκ οἶδεν Ἄττιν λευκόν, ὡς ἐπηρώθη;
τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων
ἁγνῷ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Ῥείης; . . . .

127 Ὁδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν
ἑστῶσαν εὗρε τὴν Ἀληθίην μούνην.
καί φησιν αὐτῇ „διὰ τίν' αἰτίην, γραῖα,
τὴν πόλιν ἀφεῖσα τὴν ἐρημίαν ναίεις;“
ἡ δ' εὐθὺ πρὸς τάδ' εἶπεν ἡ βαθυγνώμων
„ὅτι πρὸ τοῦ μὲν παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεῦδος,
νῦν δ' εἰς ἅπαντα βροτὸν ἐλήλυθε ψεῦδος.
εἰ δ' ἔστιν εἰπεῖν καὶ κλύειν ἐμοῦ βούλῃ,
ὁ νῦν πονηρὸς βίοτός ἐστιν ἀνθρώπων.“

Ὁ λόγος οὗτος ἀνθρώπους κωμῳδεῖ, ὧν ἡ ἀλήθεια μακρὰν πέφευγε διὰ τὸ τὸ ψεῦδος τούτους φιλεῖν καὶ μᾶλλον συνοικεῖν.

128 Ὄνῳ τις ἐπιθεὶς ξόανον ἦγε κωμήτης . . . .
„ὄνος εἶ θεὸν φέρων σὺ . . . . . .

129 Ὁ Ζεὺς γράφοντ' ἐν ὀστράκοισιν Ἑρμείην
. . . .
ἐκέλευσεν εἰς κιβωτὸν αὐτὰ σωρεύειν
. . . . ἐρευνήσας
ὅπως ἑκάστου τὰς δίκας ἀναπράσσῃ.
τῶν ὀστράκων δὲ κεχυμένων ἐπ' ἀλλήλοις
τὸ μὲν βράδιον τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει
εἰς τοῦ Διὸς τὰς χεῖρας, εἴ ποτ' εὐθύνοι.
τῶν οὖν πονηρῶν οὐ προσῆκε θαυμάζειν
ἂν θᾶσσον ἀδικῶν ὀψέ τις κακῶς πράσσῃ.

130 Οἰῶν τις εἶπε πρὸς νομῆα τοιαῦτα.
„κείρεις μὲν ἡμᾶς, καὶ πόκους ἔχεις κέρσας,
τὸ γάλα δ' ἀμέλγοντ' ἔστι σοι φλέον πῆξαι,
ἡμῶν δὲ τέκνα μῆλά σοι περισσεύει.
πλέον οὐδὲν ἡμῖν, ἀλλὰ χἠ τροφὴ γαίης
ἅπασ'· ἐν ὄρεσι δ' εὐθαλὲς τί γεννᾶται;
βοτάνη γ' ὀρείη καὶ δρόσου γεμισθεῖσα,
φέρβεις δ' ἄρ' ἡμῖν τὴν κύν' ἐν μέσοις ταύτην,
τρέφων ὁποῖα σαυτὸν εὐθαλεῖ σίτῳ."
τούτων ἀκούσασ' ἡ κύων ἔφη τοῖα·
„εἰ μὴ παρήμην κἀν μέσοις ἐπωλεύμην,
οὐκ ἄν ποθ' ὑμεῖς ἔσχετ' ἄφθονον ποίην·
ἐγὼ δὲ περιτρέχουσα πάντα κωλύω
δρηστῆρα λῃστὴν καὶ λύκον διωκτῆρα."

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τῇ τῶν πλησίον διαφθονομένους εὐημερίᾳ ἐστίν, ὅτε καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων τὰ μέγιστα ὠφελοῦνται.

131 Ὄνον τις ἔτρεφε καὶ κυνίδιον ὡραῖον.
τὸ κυνίδιον δ' ἔχαιρε παῖζον εὐρύθμως,
τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαῖρον·
κἀκεῖνος ἀντέχαιρεν αὔτ' ἔχων κόλποις.

ὁ δέ γ' ὄνος αὖ τὰς νύκτας ἠλέει πάσας
πυρὸν φίλης Δήμητρος, ἡμέρας δ' ὕλην
κατῆγ' ἀφ' ὕψους, ἐξ ἀγροῦ θ' ὅσων χρεία.
καὶ νῦν ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναισι δεσμώτης
ἔτρωγε κριθῆς χόρτον ὥσπερ εἰώθει.
δηχθεὶς δὲ θυμῷ καὶ περισσὸν οἰμώξας,
σκύμνον θεωρῶν ἁβρότητι σὺν πάσῃ,
φάτνης ὀνείης δεσμὰ καὶ κάλους ῥήξας
ἐς μέσσον αὐλῆς ἦλθεν ἄμετρα λακτίζων.
σαίνων δ' ὁποῖα, καὶ θέλων περισκαίρειν,
τὴν μὲν τράπεζαν ἐς μέσον βαλὼν ἔθλα,
ἅπαντα δ' εὐθὺς ἠλόησε τὰ σκεύη.
δειπνοῦντα δ' ἐγγὺς ἦλθε δεσπότην κύσσων,
νώτοις ἐπεμβάς· ἐσχάτου δὲ κινδύνου
θεράποντες ἐν μέσοισι τοῦτον ὡς εἶδον,
ἐσάωσαν . . . .
κρανέης δὲ κορύναις ἄλλος ἄλλοθεν κρούων
ἔκτεινον, ὡς δὴ καὐτὸς ὕστατ' ἐκπνείων
„ἔτλην“ ἔλεξεν „οἷα χρή με, δυσδαίμων·
τί γὰρ παρ' οὐρήεσσιν οὐκ ἐπωλεύμην,
βαιῷ δ' ὁ μέλεος κυνιδίῳ παρισούμην;“

Ὅτι οὐ πάντες πρὸς πάντα ἴσοι πεφύκασι, κἂν φθόνῳ ἀλαζονεύωνται.

132 Σοφῆς ἀράχνης ἱστὸν εὗρε κωλώτης,
καὶ λεπτὸν ἐνέδυ φᾶρος ἐκτεμὼν τοίχου . . . .

133 Στικτή ποτ' ηὔχει πάρδαλις φορεῖν μούνη
δορὴν ἁπάντων ποικιλωτάτην ζῴων.
πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπ' „ἐγὼ δὲ κἀκείνης
κρείσσω τ' ἔχω καὶ ποικιλωτέρην γνώμην.“

134 *Ποιμήν τις εὗρε νεόγονον λύκου σκύμνον . . . .*
[γνώμη πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τίκτει.]

135 *Υἱὸν γέρων τις δειλὸς εἶχε γενναῖον . . . .*
χὤπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης,
ἀνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζῴων . . . .
. . . τῇδ' ἐν οἰκίῃ κατεκλείσθην . . . .
. . . . . ὄγκωμα μέχρι βουβῶνος . . . .
ἅ σοι πέπρωται, ταῦτα τλῆθι γενναίως,
καὶ μὴ σοφίζου· τὸ χρεὼν γὰρ οὐ φεύξῃ.

136 *Ὑμηττία μέλισσα, κηρίων μήτηρ,*
. . . . ἀνῆλθεν εἰς θεῶν οἴκους . . . .
. . . .
ἡ δ' εἶπε „δός μοι κέντρον . . . . .
καὶ μὴ θέλων ἔδωκεν· εἶπε γὰρ δώσειν . . . .
ζωὴ γὰρ αὐτῆς ἐστὶ πετομένης κέντρον.

137 *Χειμῶνος ὥρῃ σῖτον ἐκ μυχοῦ σύρων*
ἔψυχε μύρμηξ, ὃν θέρους σεσωρεύκει.
τέττιξ δὲ τοῦτον ἱκέτευσε λιμώττων,
δοῦναί τι καὐτῷ τῆς τροφῆς, ὅπως ζήσῃ.
„τί οὖν ἐποίεις“ φησί „τῷ θέρει τούτῳ;“
‚οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλὰ διετέλουν ᾄδων.‘
γελάσας δ' ὁ μύρμηξ, τόν τε πυρὸν ἐγκλείων,
„χειμῶνος ὀρχοῦ“ φησίν, „εἰ θέρους ηὖλεις.“
[κρεῖττον τὸ φροντίζειν ἀναγκαίων χρειῶν
ἢ τὸ προσέχειν νοῦν τέρψεσίν τε καὶ κώμοις.]

138 . . . . . ἄσωτος καταφαγὼν τὰ πατρῷα . . . .
ταύτης ἀκούσας μικρὰ τιττυβιζούσης . . . .

139 εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελεὰ πάντ' ἐγεννᾶτε,
οὐκ ἂν γεωργὸς πέλεκυν ἐν δόμοις εἶχεν.

140 μέλλονθ' ἑαυτὸν εἶδε κυριευθῆναι . . . .

Τοὺς γνησίους τῶν φίλων αἱ συμφοραὶ δοκιμάζουσι.

141 . . . . κατῆλθεν εἰς βαθὺν κρημνόν . . . .
. . . . καὶ βοηθὸν ἐζήτει . . . .

Δέον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων ἡμᾶς περιορᾶν καὶ οὕτως τὴν τούτων ἐγχείρησιν ποιεῖσθαι.

142 πτεροῖσι τοῖς ἐμοῖσι νῦν κατεβλήθην."

143 Λίβυσσα γέρανος ἠδὲ ταὼς εὐπήληξ
χλωρὴν ἀεὶ 'βόσκοντο λείμακος ποίην . . . .

144 στρουθὸς Λίβυσσα . . . .

145 τοῦτον προσεῖπεν ἄμπελος „τί με βλάπτεις;
μὴ οὐκ ἔστι χλοίη; . . . .

146 οὔπω δὲ καιρός ἐστιν ἦι' ἀλλύειν . . . .

INDEX FABULARUM LACHMANNIANUS. *)

*) Halmianos numeros non addidimus, quoniam ex accuratissimo indice sedes fabularum nullo negotio cognosci possunt.

THEODORI PRODROMI

CATOMYOMACHIA

EX RECENSIONE

RUDOLFI HERCHERI

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

MDCCCLXXIII

παρέξειν γε τὴν ὠφέλειαν. ἃ γὰρ διὰ πολλῆς σπουδῆς τε καὶ ἀναγνώσεως ἠρανίσαντο, εἴγε τῶν βιβλίων ηὐπόρησαν, ταῦτά γε πάντ᾽ ἐκεῖσε συνηγμένα καθάπερ ἐν ἰωνιᾷ ταῖς μελίσσαις τὰ ἄνθη ἐξέσται τοῖς πᾶσιν ἀνιδρωτὶ ἀποδρέπεσθαι. τὴν μὲν οὖν Γαλεωμυομαχίαν, ἣν ὁ συνθείς, ὅστις ἂν ἦν, καλῶς πάνυ καὶ ἀστείως συνέθετο, τανῦν τοῖς φιλομαθέσιν ἐκπέμπομεν, οὐ μετ᾽ οὐ πολὺ δὲ καὶ τὴν ἰωνιὰν ἐκδώσομεν ἐντυπώσαντες, παρ᾽ ἧς οὐχ ὅπως εὐφροσύνην, ἀλλὰ καὶ μεγίστην ὠφέλειαν οἱ σπουδαῖοι καρπώσονται.

Τοῦ μυῶν κυριεύοντος ἐν ὀπῇ τινὶ ζοφώδει καὶ κατεσκιασμένῃ προσμένοντος Κρεΐλλου κατωνομασμένου, καὶ τῆς κάτης τῇδε κἀκεῖσε δρομαίως περιβλεπούσης καὶ τὸν τοῦδε συνήθη δρόμον ἀνιχνευομένης, ὁ Κρεΐλλος μὴ φέρων τὴν ταύτης διηνεκῆ περισκόπευσιν τῷ τούτου δμαίμονι προσελθών, ὃς τὴν τοῦ Τυροκλέπτου ἀξίαν ἑαυτῷ περιέφερε, καὶ τούτῳ συμβούλῳ χρησάμενος ᾧτινι τρόπῳ ταύτην κατατροπώσεται, πόλεμον ἄσπονδον κατ᾽ αὐτῆς δεδρακέναι μεμελετηκότες καὶ πλεῖστον μυῶν ἄθροισμα συνηθροικότες ἀμφότεροι καὶ τοῦτο νενουθετηκότες ἀπείριτα καὶ πάμπλειστα παροξύναντες ἡβηδὸν παρευθὺ πρὸς αὐτὴν ἀντεξῄεσαν. καὶ δὴ προσκεκρουκότες ἑκάτεροι τὸν τοῦ Κρεΐλλου υἱὸν ἡ κάτα κρατήσασα καὶ τοῖς ὄνυξι ταύτης ἀγρίως σπαράξασα παραυτίκα τὸν νεανίαν εἰσβέβρωκεν. ἄγγελος δὲ τῶν μυῶν καθεωρακὼς τὸ γινόμενον εὐθέως πρὸς τὴν δάμαρτα τοῦ Κρεΐλλου ὑπέστρεψε, μηνύσων αὐτῇ τὸν τοῦ προσφιλεστάτου παιδὸς χαλεπώπατον θάνατον. τούτων τοίνυν ἐπὶ πολὺ μαχομένων ξύλον κατελθὸν σεσημμένον ἐξ ὑπερτάτης στέγης τὰ νεῦρα τῆς κάτης κατατέθλακε, καὶ νικηταὶ τῆς μάχης οἱ μύες ἑωράθησαν.

---

1. τοῦ προδρόμου titulus in *M* 2. Κρεΐλλου] Immo Κρεΰλλου κάτης *M*: γαλῆς *a* 3. δρομαίως] δοχμαίως *M* 4. συνήθη scripsi: συνήθως *Ma* 5. τὴν ταύτης *M*: ταύτης τὴν *a* 6. δμαίμωνι *M* Τυροκλέπτου *M*: τυροκλόπου 7. ἑαυτῷ *M*: αὐτῷ *a* 8. κατατρωπώσεται *M* 9. μεμελετηκότες *M*: μεμελετήκασι *a* 10. πλεῖστον *M*: πλείστων *a* 11. ἀπείριτα accessit ex *M* 14. κάτα *M*: γαλῆ *a* 19. τούτων *M*: τούτον *a* 21. κάτης *M*: γαλῆς *a* κατατέθλακε scripsi: κατέθλακε *M*, κατέθλασε *a* 22. ἑωράθησαν *M*: ὡράθησαν *a*

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.
ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.*)
ΚΗΡΥΞ.
ΧΟΡΟΣ ΘΕΡΑΠΑΙΝΩΝ.**)
ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΠΡΟΛΟΓΙΖΕΙ ***) Ο ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

*) ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ *M:* Τυροκλόπος *a* **) ΘΕΡΑΠΑΙΝΩΝ *M:* θεραπαινίδων *a* ***) ΠΡΟΛΟΓΙΖΕΙ *M:* προλογίζει δὲ *a*

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

Τί τὸν τοcοῦτον ἀνδρικώτατοι χρόνον
μένοντεc εἴcω τῶν ὀπῶν ἀεννάωc
δείμῳ cύνεcμεν καὶ φρίκῃ καὶ δειλίᾳ
καὶ δυcμόρωc δίιμεν οἰκεῖον βίον,
μηδὲ προκύψαι τῆc ὀπῆc ᾑρημένοι,
ἀλλ' οἰκτρότατοι καὶ φόβου πεπληcμένοι
βίον cκοτεινὸν ἀθλίωc μυωξίαιc
ζῶμεν, καθώcπερ οἱ πεφυλακιcμένοι,
καὶ νύκτα τὸν cύμπαντα τοῦ χρόνου δρόμον
μακρὰν δοκοῦμεν καὶ cκιὰν τοῦ θανάτου,
ὡc οἱ ζοφώδειc Κιμμέριοι τοῦ λόγου,
οἳ Ποντικῶν ἔχοντεc ἀμβλυωπίαν
ζόφωcιν ἑξάμηνον εἷλκον τοῦ βίου;

Exegi hoc opusculum ad codicem Marcianum DXXIV (*M*), passim advocatis Neapolitano 96 II C 38 (*N*) et Vindobonensi Philol. Gr. CCXCIII (*V*). Aldinae (*a*) lectiones mea causa ex Vindobonensi exemplo benignissime excerpsit Guilelmus Hartelius.

Nomen fabulae in scriptis additum nullum est. *Galeomyomachiam*, quae adhuc editis inscripta fuit, princeps editor finxit. Id quod temere eum fecisse versus 27 arguit, cui γαλῆν infulserunt librarii invito metro pro genuino κάταν, quod in Marciano est. Catam, ubi felis nominanda fuit, pro altero vocabulo ubique restitui. Recte commemoratur γαλῆ versu 72, quo ad murium pugnam superiorem quandam, quam πρὸc τὸ cτράτευμα τῶν γαλῶν καὶ βατράχων fecerint, respicitur. Sed ibi mustela intellegenda, non felis. Feci *Catomyomachiam*, ne absque titulo Theodori fetus circumferretur.

1. ἀνδρικωτάτωc *M* 4. διῖμεν (ita) *M:* δίεμεν *a* 8. καθώcπερ *M:* καθάπερ *a* 11. κιμμέριοι *M:* κιμέριοι *a* 12. Ποντικῶν] Vide Beckmanni 'Geschichte der Erfindungen' vol. 5. p. 51.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

κἂν μὴ θέλωμεν, ἐςμὲν ἐν μυωξίαις.
εἰ γὰρ προελθεῖν, ὡς λέγεις, θαρραλέως
τολμήςομεν βαίνοντες ἀςχέτῳ δρόμῳ,
τάχιςτ' ἂν ἐμπέςοιμεν αἰπεῖ κινδύνῳ,
καὶ προὐμμάτων ἴδοιμεν οἰκείων μόρον,
καὶ τὸν σκοτεινὸν Ἀιδωνέως τόπον
λάβοιμεν ἀντίποινον ἀκρατωςύνης.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

πῶς γοῦν παρεμπέςοιμεν ὡς φὴς κινδύνῳ,
καὶ τὸν βίον λίποιμεν ἀθλίῳ μόρῳ;

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ληφθέντες εἴςω τῶν φρικωδῶν χειλέων
τῆς ἅρπαγος, Κρεῖλλε, τῆς δολοπλόκου.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

τίς ἔςτιν αὕτη; μὴ φθονήςῃς τοῦ λέγειν·
οὐ γὰρ προχείρως τῷ σκοπῷ περιςτρέφω.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ἣν κάταν ὠνόμαςεν ἀνθρώπων γένος.
αὕτη γὰρ ἀεὶ χηραμοὺς περιβλέπει,
καὶ μῦς ἐρευνᾷ καὶ καθώςπερ οἱ κύνες

14. τυροκλέπτης *M* hic et infra: Τυροκλόπος *a* 15. θαρραλέως *M:* θαρςαλέως *a* 17. ἐμπέςωμεν *M* 18. ἴδωμεν *M* οἰκείων *M:* οἰκεῖον *a* 20. λάβωμεν *M* 21. παρεμπέςοιμεν scripsi: παρεμπέςωμεν *Ma* 22. λίποιμεν scripsi: βλέπωμεν *a*, βρέμωμεν *M* 26. οὐ-περιςτρέφω] Similiter προχείρως in Rhod. V 489 itidemque σκοπός de loquentis cogitatione et voluntate IX 218. Sed dubito de περιςτρέφω 27. κάταν *M:* γαλῆν *a* ὠνόμαςεν *M:* ὠνόμαςςεν *a* 28. χηραμοὺς scripsi: χηραμὸν *Ma*

ἰχνηλατοῦϲι τοὺϲ λαγωοὺϲ ποικίλωϲ,
τὸν αὐτὸν αὕτη ϲκανδαλοπλόκωϲ τρόπον
ἡμᾶϲ διιχνεῖ λυγγικὸν βλέπουϲά τι.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

οἶδ' ἥνπερ ἡρμήνευϲαϲ ἠκριβωμένωϲ.
καὶ γὰρ πρὸ καιροῦ τὴν ἐμὴν θυγατέρα
(Λυχνογλύφον δέ φημι τὴν πεφιλμένην)
οἰκτρῶϲ κατημάλαψε φεῦ μοι προὐμμάτων.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

κἀμοῦ τὸ τέκνον τὴν φίλην Λαρδοκόπον
καὶ τὸν ποθεινὸν Cιτοδάπτην καὶ φίλον
εἰϲ ἐκδίκηϲιν τῆϲ ἀδελφῆϲ ἡκότα.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

τί γοῦν; κατοκνήϲωμεν ὡϲ θηλυδρίαι
καὶ παρίδωμεν τὸν φόνον τῶν φιλτάτων;

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

καὶ τί προϲῆκον ἐργάϲαϲθαι τυγχάνει;

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

εἰϲ ἀντάμυναν ἀπιδεῖν τῆϲ παμφάγου
καὶ τῶν θανόντων ἐκδικῆϲαι τὸν μόρον.

30. ποικίλωϲ] πανϲόφωϲ *M*, sed eadem manus fecit ποικίλωϲ 33. ἠκριβωμένωϲ *M:* ἀκριβεϲτάτωϲ *a* 34. πρὸ καιροῦ] πρὸ χρόνου Rhod. I 285 35. λυχνογλύφον *M:* λυχνογλύφην *a* 36. κατημάλαψε scripsi: κατεμάλαψε *M*, κατημάλλαξε *a* 37. λαρδοκόπον *M:* χορδοκόπον *a* 38. Σιτοδάπτην scripsi: ϲιτοδάρπην *Ma* 39. ἡκότα *N:* ἡ κάτα *M*, ἡ ἐλθόντα *a* 40. κατοκνήϲωμεν scripsi: κατωκνήϲωμεν pr *V*, κατωκνήϲαιμεν *M*, κατωκνήϲαμεν sec *Va* 41. παρίδωμεν *M:* παρέδομεν *a* 44. τὸν] τὴν *M* eadem manu correctum

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ποίῳ τρόπῳ; κάτειπε cὺν cαφηνίcει.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

μόθον πρὸc αὐτὴν ἀτρόμωc τετευχότεc.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

δέδοικα ναὶ δέδοικα μὴ πεφαcμένοι
χἠμεῖc φανῶμεν καὶ κακῶc βεβρωμένοι,
καὶ κύρμα κάτηc φεῦ γενώμεθα ξένον.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

καὶ τοῦτο δεῖν ἕκητι τῶν τεθνηκότων·
καὶ γὰρ γινώcκειc τοὺc γραφαῖc αἰνουμένουc
τῶν cυγγενῶν ἕκητι καὶ τῶν γνωρίμων,
παίδων ἀδελφῶν cυζύγων φυτοcπόρων,
θανόνταc ἀπλήρωτον ἕλκονταc κλέοc.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ἴcημαι πάντωc· ἀλλὰ δεινὸν τυγχάνει
λιπεῖν τὸ λαμπρὸν cτάδιον τῆc Ἡμέραc
καὶ τῷ cκοτεινῷ cυγκαλυφθῆναι τάφῳ.

47. ναὶ δέδοικα *M:* καὶ πέφρικα *a* πεφαcμένοι *M:* ἐcφαγμένοι *a.* Lycophr. 269 ταύρου τοῦ πεφαcμένου. 1374 τοῦ πεφαcμένου κέλωρ ἐν ἀμφιβλήcτροιc 48. κακῶc βεβρωμένοι *M:* καταβεβρωμένοι *a* 49. κάτηc *M:* γαλῆc *a* 50. δεῖν *M:* δῶκ' *N*, δόξ' *V*, idem in margine δῶχ', δῶχ' *a.* δεῖν pro δέον ex Theodoro Hyrtaceno et Nicephoro Chumno ter decies excitavit Sinnerus in Novo SS. Patrum Gr. Saec. IV Delectu p. 101 sq. Alia exempla Boissonadius congessit in An. vol. 2. p. 78. vol. 3. p. 47. πλεῖν (πλέον) apud Philen est de Anim. 747. δέον pro δέον ἐcτί cum alibi legitur tum in Hippocratis Ep. 17, 21 et in Physicorum Minorum vol. 2. p. 425, 20 51. γραφαῖc Theodorus Heysius: γραφεῖc *Ma.* *Libri* intellegendi sunt 53. cυζύγων *M:* γνωρίμων *a* 54. κλέοc] βίον *M* 56. ἡμέραc *Ma.* Scripsi Ἡμέραc, quam norunt Hesiodus et Tzetzes ad Lycophronem 18

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

οὐκ οἶδας ᾗ μέγιστον ἄρωμεν κράτος
καὶ πικροτάτῳ τήνδε δώσομεν μόρῳ;

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ὅτῳ τρόπῳ σύναιμε σαφήνιζέ μοι.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

αὐτῇ μαχησμὸν συστάδην δεδρακότες.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

κρεῖττον δοκεῖ μοι συμβαλεῖν λαθριδίως.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

ποία δ' ὄνησις λάθρα τοῦ προσιέναι;

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

εἰ γὰρ προγνώσῃ τῷ δόλοις προσανέχειν
ὡς εἰς μαχησμὸν αἱρετὸν συνεστάναι,
καὶ συμμάχων ὅμιλον εἰς αὑτὴν λάβοι,
καὶ συμβαλοῦσα τηνικαῦτα τὸ στέφος
ἀρεῖ παριππεύσασα τὴν ἡμῶν ἴλην.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

χἠμεῖς κατ' ἶσον συμμάχων ὁμηγύρεις
λάβωμεν εἰς ἄρηξιν ὡς εἰθισμένον.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

οὐκ οἶσθα πῶς τὸν πρὶν συνιστῶντες μόθον

58. ᾗ scripsi: ἣν *Ma* 59. πικροτάτῳ τήνδε] τήνδε πικροτάτω *M* 62. δοκεῖ μοι *V*: μοι δοκεῖ *Ma* 64. προγνώσῃ scripsi: προγνώσει *Ma* 66. λάβοι scripsi: λάβη *Ma* 68. ἀρεῖ] ἄρην *M* παριππεύσασα *M*: παραπαύσασα *a* 71. οὐκ οἶσθα πῶς τὸν πρὶν συνιστῶντες μόθον scripsi: οὐκ οἶσθα πῶς πρὶν συνιστῶντες τὸν μόθον *Ma*

πρὸϲ τὸ ϲτράτευμα τῶν γαλῶν καὶ βατράχων,
καὶ ϲυμμάχων κράτιϲτον εἴχομεν νέφοϲ;

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

ἴϲημι πῶϲ κάκιϲτον εἴδομεν μόρον
παίδων ὁμεύνων γνωρίμων φυτοϲπόρων·
μικροῦ δ' ἀπωλώλειμεν ἡμεῖϲ τῷ τότε.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

δέδοικα καὶ νῦν μὴ θάνωμεν τῷ μόθῳ.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

οὔ, νὴ θεῶν πλήρωμα τῶν οὐρανίων.
εὔελπίϲ εἰμι καὶ γὰρ ἐξ ὀνειράτων.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

τί γοῦν; ὄνειρον ἐμφανῶϲ ἑωράκειϲ;

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

ὁ Ζεὺϲ γὰρ ὤφθη κατ' ὄναρ κνώϲϲοντί μοι,
καὶ θάρϲοϲ ἐντέθεικε τῇμῇ καρδίᾳ,
καί ‘χαῖρε, λήψῃ’ προϲπεφώνηκε ‘κράτοϲ’.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

τίνι προϲωμοίωτο; καὶ τοῦτο φράϲον.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

τῷ Τυρολοιχῷ τῷ φρονίμῳ πρεϲβύτῃ.

73. κράτιϲτον εἴχομεν scripsi: εἴχομεν κράτιϲτον *Ma* 75. ὁμεύνων *M:* ὁμαίμων *a* 76. μικρῶϲ *M* ἀπωλώλειμεν *M:* ἀπολώλαμεν *a* 77. μόθῳ *M:* βόθρῳ *a* 78. οὐρανίων *M:* ἐνυπνίων *a* 79. εὔελπιϲ *M:* ἄελπιϲ *a* 80. ἑωράκειϲ *M:* ἑώρακαϲ *a* 82. τῇμῇ *M:* τῇ μῇ *a* 85. Τυρολοιχῷ scripsi: τυρολείχῳ *Ma*

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

πῶϲ δ' οὐκ ἐπ' αὐτῶν ὡράθη ϲοι τῶν θρόνων;

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

ἐμαῖϲ ἀπειλαῖϲ ὡράθη πτοιαλέοϲ.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

τί γοῦν; ἐπηπείληκαϲ αὐτῷ τῷ πόλον
οἰκοῦντι καὶ λέγοντι τοῖϲ ἀθανάτοιϲ
ϲειρὰν μεγίϲτην ἐξανάψειν τοῦ πόλου
καὶ πάνταϲ ἕλξειν χειρὶ πανϲθενεϲτάτῃ;

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

ναὶ τῆτεϲ ἠπείληκα τούτῳ μυρία.
καὶ γὰρ καθ' αὑτὸν ἱϲτορῶν μου τὸν βίον,
ὅπωϲ μένων ἔϲωθεν οἰκτρῶϲ γωνίαϲ
ὅλοϲ ϲκοτεινόϲ εἰμι καὶ ζόφου γέμων
καὶ δεῖμα δεινὸν ἐνδέδειγμαι καὶ τρέμω
ζῷον πενιχρὸν ἔμπλεων ἀηδίαϲ,
ᾤμωζον ὠλόλυζον ἠθύμουν μέγα,
ἔκοπτον ἐϲπάραττον οἰκείαν γένυν,
καὶ τὸν θεῶν ὕπατον ὕβριζον Δία,
καὶ προϲτέθεικα τοῖϲ ϲτεναγμοῖϲ ϲὺν χόλῳ
δεινὰϲ ἀπειλὰϲ παντελῶϲ δειμαλέαϲ.

86. αὐτῶν scripsi: ἄλλων *Ma* τῶν θρόνων scripsi: τῶν χρόνων *M*, τὸν χρόνον *a* 88. ἐπηπείληκαϲ *M:* ἐπηπείληϲαϲ *a* 90. ἐξανάψειν scripsi: ἐξανάψαι *Ma* 91. ἕλξειν scripsi: ἕλξαι *Ma* 92. ναί *M:* καὶ *a* 96. ἐνδέδειγμαι scripsi: ἐνϲέϲαμαι *M*, δέδειγμαι *N* et margo *V*, δέδειγμαι ναὶ *a*. δέδειγμαι a praesenti non differt. Rhod. IX 354 ἐντεῦθεν οἶμαι τῶν παλαιῶν οἱ λόγοι λέγουϲιν ἀγένειον εἶναι τὸν Πόθον, τὴν ϲφοδρὰν ἀκμὴν τοῦ θεοῦ δεδειγμένοι. Sed maluerit fortasse aliquis καὶ δεῖμα δεινὸν δειματοῦμαι καὶ τρέμω 97. πενιχνὸν *M* 98. ὤμοζον *Ma*, quod correxi 100. θεῶν *M:* θεὸν *a*

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

τί γοῦν ἐπηπείληκας; εἰπὲ καὶ τόδε.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

ὡς εἴπερ οὐ θήσει με νικητὴν μέγαν
καὶ παγκράτιστον τῇ μάχῃ στεφανίτην,
ταχὺ προσελθὼν εἰς ναὸν τῶν θυμάτων
ἅπαντα θήσω πρὸς τροφὴν τῆς κοιλίας.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

κἀγὼ συνέλθω σὺν συνεύνῳ καὶ τέκνοις.
ἀλλ᾽ ὡς ἔοικε τὸν μόθον καθιστόρει.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

ναὶ δῆτα, καὶ σύμπαντας ἀρτίως μύας
κεκληκέναι προύμελλον εἰς ἐκκλησίαν.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

οὐκοῦν ἐπεὶ δέδοκτο τῷ φυταλμίῳ
ἀπαλλαγῆναι τοῦ σκοτοκρύπτου βίου
ἐλευθερωθῆναί τε κατῶν τοῦ φόβου,
τοὺς μῦς ἅπαντας ἀρτίως συγκλητέον.
καὶ πρῶτον εἰς κάταρξιν ἰτέον λόγων
ἐπιτρεπόντων προσφέρειν εὐτολμίαν.
εἶτα στρατηγοὺς τῶν στρατῶν εἰργακότες
καὶ ταξιάρχας καὶ λοχαγούς, ὡς θέμις,
λογχηφόρους τε καὶ κραταιοὺς ὁπλίτας
ἀντεξίωμεν εἰς μόθον τεταγμένοι.

106. ταχὺ scripsi: τάχα *Ma* εἰς *V* prima manu: ἐς *M* sec *Va* 109. μόθον *M:* μῦθον *a* οἷς — καθιστόρει scripsi: ὡς — καθιστόρεις *Ma.* Infra 135 στρατεύειν ἱστορῶ i. e. στρατεύειν κελεύω 111. προύμελλον *M:* προὔμελον *a* 112. οὐκοῦν *N:* οὐ νῦν *Ma* δέδοκτο *M:* δεύοιτο *a* φοιταλμίῳ *M*, φοιτημίω *a.* Feci φυταλμίῳ 114. κατῶν *M:* γαλῶν *a* 118. εἶτα scripsi: εἶη (sic) *M*, ἢ καὶ *a* τῶν στρατῶν *M:* στρατηγῶν *a* εἰργακότες] εἰργηκότες *M.* Vide Thes. vol. 3. p. 1968

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

καλῶς ἔφηςας καὶ coφῶc καὶ κοcμίως
(καὶ γὰρ τὸ γῆρας νουθετεῖ) καὶ cωφρόνως.
κήρυξ ἴτω δὲ καὶ καλείτω τοὺς μύας.

ΚΗΡΥΞ.

ἰδοὺ πάρειcι, μυαγέ, ξυνηγμένοι
καὶ cῷ παρεcτήκαcι βουλευτηρίῳ.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

ἐγὼ μέν, ὦ cύνταγμα γενναίων φίλων
εὔεικτον εὐόμιλον, ἐκ πολλοῦ χρόνου
πολλὴν καταγνοὺς τῶν πάλαι πεφυκότων
τὴν ἀcθένειαν καὶ κακίcτην δειλίαν
ἀνθ' ὧνπερ εἴcω φωλεῶν μυχαιτάτων
μένοντες οὐκ εὔτολμον εἶχον καρδίαν
ἀλλ' ὡς κλινήρεις καὶ μέλη παρειμένοι
ἔπτηccον ἐλθεῖν εἰς μάχην ἐναντίων,
ἤδη cτρατεύειν ἱcτορῶ θαρραλέως.
οὐ γὰρ προcῆκόν μοι δέδοκτο καὶ φίλον
cθένος φέροντι καὶ κρατοῦντι μυρίων,
πομπὰς τελοῦντι καὶ κρότοις ᾐνημένῳ
τρέμειν προελθεῖν τῆς ἐμῆς μυωξίας.
ὑμεῖς δ' ἑτοίμως τὸν λόγον δεδεγμένοι,
ὡς εὐγενῶν πέλοντες ἐκ φυτοcπόρων
καὶ πανcθενῶς ἔχοντες αὐτῶν τοῦ τόνου,

122. ἔφηςας *M:* προcέφης *a* 124. λαλείτω *M* 125. μύαρχοι *Ma.* Scripsi μυαγέ. Brevem in fine vocalem fuisse intellegitur ex ξ sequente ξυνηγμένοι *M:* cυνηγμένοι *a* 130. δειλίαν *M:* δουλείαν *a* 132. εὔτολμον *V* prima manu: ἄτολμον *Ma* 134. ἔπτηccον *M:* ἔπτηcαν *a* 136. μοι *M:* μου *a* 142. Immo αὐτῶν, quod cum τοῦ τόνου iungendum, *vigore ac robore florentissimi* τοῦ τόνου *M:* τοῦ πόνου *a*

μὴ νωχελεῖς γένηcθε πρὸς τὰ πρακτέα,
μηδ' ὀκλάcητε μηδαμῶς, ὦ γεννάδαι,
ἀλλ' ὡς ἐνὸν cύμπαντες, ὦ θεῖοι μύες,
ἴτε προθύμως πρὸς νέαν στρατηγίαν,
ζῆλον λαβόντες τῆς ἐμῆς ἐξουσίας.
ἐγὼ γὰρ οὐκ ὤκνηcα πώποτ' εἰς μόθον,
ἀλλ' ὡς ἀληθῶς ἐκ νέας ἡλικίας
εἰς τὸ στρατηγεῖν ἀνδρικῶς ἐτραπόμην,
πάσαις δὲ πάντη προσβολαῖς ἐπεκράτουν.
γένος γὰρ ἐκφὺς εὐγενοῦς ἐξ ὀσφύος
(ὡς ἴστε πάντες τοὺς πάλαι θρυλλουμένους
ἐπὶ δυνάμει καὶ φρενῶν γερουσίᾳ
ἐμοὺς γονεῖς ἕλκοντας ἄπλετον κλέος·
τοὺς Χαρτοδάπτας ὠνομασμένους λέγω)
οὐκ ἠθέληcα ζῆν τὸν ἄπονον βίον,
ἀλλ' εἰς μάθησιν τῶν στρατηγικωτάτων
ἀπεῖδον εὐθὺς ἐκ νέου μειρακίου.
ἤσκηcα κοντὸν καὶ σπάθην σὺν ἀσπίδι,
βαίνειν ἐφ' ἵππους καὶ στρέφεσθαι ποικίλως,
βάλλειν τὸν ἐχθρὸν εὐστόχως καὶ καιρίως,
τείνειν τὸ τόξον καὶ τὸν ἰὸν ἱέναι,
καὶ πᾶσαν ἁπλῶς τῆς στρατηγίας τέχνην
μετῆλθον ὡς ἅπαντες οἱ στρατηλάται.
μόθων δὲ πολλῶν ἐγκρατὴς δεδειγμένος
καὶ πλεῖστα δοῦλα τῆς ἐμῆς ἐμπειρίας

144. ὀκλάσητε *M*: ὀκνήσητε *a* 145. ἐνὸν *M*: ἂν δὴ *N*, τάχισθ' *a* σύμπαντες scripsi: ἅπαντες *Ma* μύες *M*: μῦες *a* 146. πρὸς *M*: εἰς *a* 149. ἀληθῶς *M*: ἀληθῆ *a* 150. εἰς *M*: ἐς *a* 152. γένος scripsi: γένους *Ma* ἐκφὺς *M*: φυεὶς *a* 153. τοὺς πάλαι θρυλλουμένους *M*: τὰ πάλαι θρυλλούμενα *a* 156. Χαρτοδάπους *M* 164. τῆς στρατηγίας scripsi in Schneidewini Philol. VII. p. 280: τὴν στρατηγίαν *Ma*. Rhod. II 277 καὶ πάντας ἁπλῶς τῆς στρατηγίας λόγους

ἔθνη δεδειχὼς ἦλθον εἰς μυαρχίαν,
πάντων ἄριστος καὶ μέγας κεκριμένος.
καὶ νῦν δὲ παγκάκιστον ἔγνων τυγχάνειν
τὸν ἀνθάμιλλον τοῦ Διὸς τοῦ τῆς Ῥέας
ζῷον τρέμειν τι μικρὸν ἠθλιωμένον.
τοίνυν κελεύω τοὺς ἐμοὶ πεφιλμένους
ἅπαντας εἰς σύνταξιν ἐλθεῖν τῆς μάχης
στερρῶς κραταιῶς εὐσθενῶς εὐκαρδίως
σοφῶς ἐνεργῶς εὐφυῶς ὡπλισμένους.
τὰ νῦν δὲ λοιπὸν ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας.
τὴν αὔριον δ' ἕωθεν, ὦ στρατηλάται,
πάντας κινῆσαι βούλομαι θαρραλέως·
δοκεῖ γὰρ οὕτω συμφέρειν πρὸς τὸ πράγος.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ἐπείπερ ἤδη πάντες εἰς τὰς οἰκίας
ἀπῆλθον ὥρᾳ τοῦ καθευδῆσαι κλίνῃ,
ἄπειμι κἀγὼ πρὸς κλίνην τὴν ἰδίαν.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

εἴρηκας ὀρθῶς· τοιγαροῦν πορευτέον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ποῖον ἄλγος νῦν κρατεῖ με καὶ θλίβει.
ὦ Ζεῦ, τί τοῦτο; τῆς παρούσης ἡμέρας.
δεινὸς λογισμὸς ἔσχε μου τὸν δεσπότην
κάτῃ προσάψαι μῶλον οὐ λαθριδίως.
δοκῶ γὰρ αὐτὸν σὺν πάσῃ στρατηγίᾳ
θανεῖν, λιπόντα τὸν φαεσφόρον λύχνον.

171. τοῦ τῆς ***M:*** καὶ τῆς ***a*** 172. ἠθλιωμένον cum τὸν ἀνθάμιλλον copulandum. ἀθλιόω iterum legitur versu 256 174. ἅπαντας] καὶ πάντας ***M*** 175. στερρῶς ***M:*** στερῶς ***a*** 176. ἐνεργῶς ***M:*** ἐναργῶς ***a*** 179. πάντας ***M:*** πάντα ***a*** 180. πράγος ***M:*** πέρας ***a*** 184. πορευτέον scripsi: πειρατέον ***Ma*** 188. κάτῃ ***M:*** γαλῇ ***a***

Ἄπολλον, ἁγνόμαντι, Φοῖβε Λοξία,
τί τοῦτο τοῦτο; φεῦ παπαῖ φεῦ μοι πάλιν.
ἰατταταιάξ, ὢ πόνων ἰαλέμων.
αἶ αἶ ἰοὺ ἰοὺ κακῶν πονημάτων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἴσως κροτήσει τὴν μάχην κατὰ κράτος.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἄπιστ' ἄπιστα καινὰ καινά μοι λέγεις.
τὸ τοῦ Διὸς θέλημα νῦν ὑπαρξάτω.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ὁρῶ θέουσαν ἐξ ὑέλλων ἡμέραν.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

καὶ μὴν κἀγὼ δέδορκα τὴν λαμπηδόνα.

ΤΥΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

καὶ τοιγαροῦν λίπωμεν ὕπνον καὶ κλίνην,
ὄις δὲ καὶ βοῦς τοῖς θεοῖς τεθυκότες
πρὸς τὸν μαχησμὸν ἐξίωμεν ἀτρόμως·
δεῖ γὰρ πρὸ πάντων ἱλεοῦν τοὺς ἐν πόλῳ.

ΚΡΕΙΛΛΟΣ.

ἰδοὺ θύσαντες ἐκκαλοῦμεν τὸν Δία
καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν Ἑρμῆν καὶ Πάνα
καὶ τὸν Ποσειδῶ καὶ τὸν ἁγνὸν Λοξίαν,
Ἥραν σὺν αὐτοῖς Ἄρτεμίν τ' ὀρειβάτιν,

193. ἰατταταιάξ scripsi : ἰαταταιάξ *Ma*. Minus recte de hac voce statui in Eroticorum Gr. vol. 2. p. LII 194. αἶ αἶ ἰοὺ ἰοὺ Boissonadius in An. vol. 2. p. 224: αἶ αἶ ἰοὺ ἰοὺ ὢ *M*, αἶ αἶ ἰοὺ ἰοὺ ὢ *a* 195. κροτήσει scripsi: κρατήσει *Ma* 198. ἐξ *M*: ἀπ' *a*. Nicetas Eugenianus II 3 τοῦ γίγαντος καὶ φεραυγοῦς ἡλίου ἐκ τῶν στενωπῶν τῆς φυλακῆς νυγμάτων ἀκτῖνα μικρὰν ἐμβαλόντος τοῖς ἔσω ὑέλλων *M*: ὑέλων *a* 200. καὶ prius om *M* 202. ἐξίωμεν *M*: ἐξίκωμεν *a* 205. πάνα *M*: πᾶνα *a* 207. τ' om *M*

Πλούτωνα Λητώ, ϲὺν Ἅιδῃ Περϲεφόνην
καὶ πάντας ἄλλουϲ, καὶ πτεροῦμεν τὸν πόδα.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πάντεϲ ὦ ϲύμπαντεϲ ὦ θεοὶ μόνοι,
ὅϲοι γ' ἄνωθεν καὶ κάτω κληρουχίαν
ἔχοντέϲ ἐϲτε, τῶν καλῶν χορηγέται,
πρόϲτητε ναὶ πρόϲτητε καρτερωτάτωϲ
τῶν δεϲποτῶν μου τῶν νέαν ϲτρατηγίαν
κατῶν τελούντων πρὸϲ τὸ πάμφαγον γένοϲ.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ὡϲ εἴθε νικήϲειαν, ὦ Ζεῦ, τῷ μόθῳ
οὑμοὶ ϲτρατηγοὶ καὶ ϲύνευνοϲ καὶ τέκνον.

ΧΟΡΟΣ.

καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δειλία μ' ἔχει.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

κἀγὼ δέδοικα καὶ τρέμω κατὰ κράτοϲ.

ΧΟΡΟΣ.

δεινὸν γάρ ἐϲτι δυϲμενῶν εὐανδρία.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ὦ Ζεῦ βαϲιλεῦ, χρηϲτὸν ἔργαϲαι μόθον.

ΧΟΡΟΣ.

ἀεὶ τὸ θεῖον τῶν καλῶν ἅπαν νέμει.

208. Λητώ om *M* quatuor literarum spatio relicto 209. πτεροῦμεν *M*: περοῦμεν *a* 210. μόνοι] πρόμοι M. Hauptius 211. γ' scripsi: τ' *Ma* 214. τῶν νέαν *M*: τὴν νέαν *a* 215. κατῶν scribendum esse dixi in Musei Rhen. N. vol. XVII. p. 411: καὶ τῶν *Ma* 216. ὡϲ *M*, ut est v. 309 et 336: νῦν *a* 217. οὑμοὶ (ita) *M*: ἐμοὶ *a* ξύνευνοϲ *M* 218. ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ *M* hic et infra: Γυνή *a* hic et infra δειλία *M*: δειλεία *a*

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

εἰ μὲν κρατήcει τῶν μυῶν αἱ πληθύεc
ἐξιcχύcουcι τῆc ἐναντιουμένηc,
εὖ ἂν τὸ λοιπὸν ἀνύcαιμεν τοῦ βίου
καὶ τὸν φόβον ῥίψαιμεν ὡc πορρωτάτω.

ΧΟΡΟΣ.

ναὶ δὴ γένοιτο τοῦτο, cὺν θεῷ λέγω.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

εἰ δ' ἥττονεc γένοιντο τῆc ἐναντίαc
καὶ πρὸc φυγὴν ῥέψωcιν ὡc τετραμμένοι,
ἅπαντα φροῦδα προcγενήcεται τάχα.

ΧΟΡΟΣ.

ὡc εἴθε μὴ γένοιτο μηδ' ἔcοιτό μοι.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

καὶ πᾶc γένηται δοῦλοc αἰχμαλωcίᾳ.

ΧΟΡΟΣ.

οὔκ, ἀλλὰ δεινὸν βρῶμα τῆc ἐναντίαc.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

κἀγὼ δὲ δούλη παιcὶ cὺν τοῖc φιλτάτοιc
ἡ πρὶν κυρία προcφανήcομαι τάχα.

ΧΟΡΟΣ.

ἥκιcτα δούλη cὺ γενήcῃ cὺν τέκνοιc,
ἀλλ' ὡc ἀληθῶc βρῶμα τῆc ἀδηφάγου.

224. ἠναντιωμένηc *M* 225. ἀνύcαιμεν scripsi: ἀνύcωμεν *M*, ἀνύcοιμεν *a* 226. ῥίψωμεν *M* 229. ῥέψωcιν scripsi: βλέψωcιν *Ma*. Vide ad Rhod. V 335 237. ἀδηφάγου scripsi: ἀδδηφάγου *Ma*

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

τί γοῦν; προλίπω τὸ γλυκύτατον φάος
καὶ συγκαλυφθῶ τῇ κόνει καὶ τῷ τάφῳ;

ΧΟΡΟΣ.

σίγα σίγα, δέσποινα, δεινόν τι βλέπω.
καὶ μὴν ὁρῶ θέοντά τιν᾽ ἐσπευσμένον
καὶ πυκνὸν ἀσθμαίνοντα καὶ πεπληγμένον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

κυρία ποῦ πάρεστί τις δηλωσάτω.

ΧΟΡΟΣ.

ἔξεστί σοι θέλοντι ταύτην εἰσβλέπειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τάλαινα παντάλαινα καὶ τρισαθλία,
πέπτωκε τρωθεὶς ὁ Ψιχάρπαξ ἐν βέλει.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ὦ τοῦ ποθεινοῦ καὶ πεφιλμένου τέκνου.
πέπτωκεν ἡμὴ τοῦ γήρως βακτηρία.
ὦ τῶν πόνων, ὦ τῶν πόνων ἰαλέμων.
παπαῖ, τὰ πάντα δεινὰ τῶν ἀγγελμάτων.
ἰοὺ θανοῦμαι. τίς γένωμαι; ποῦ φύγω;
πᾷ βῶ; παρεῖμαι τῶν μελῶν εὐρωστίας.
ὦ παῖ παπαῖ παῖ, φιλτάτη θεωρία.

238. τί *M:* τοὶ *a* 239. καὶ τῷ *M:* ἐν τῷ *a* 241. ἐσπευσμένον scripsi: ἐσπευμένον *M*, ἐσπασμένον *a* 244. σοι] μοι *M* 246. βέλει *M:* μάχῃ *a.* Vide L. Dindorfium in Thes. vol. III. p. 964 A 247. ὦ om *M* 248. ἡ᾽ μὴ *Ma* 250. παπαῖ scripsi: πᾶπ *M*, παῖ παῖ *a* 252. πᾷ βῶ] Eurip. Hec. 1056 παρεῖμαι — εὐρωστίας] I. e. παρεῖμαι τῆς εὐρωστίας τῶν μελῶν, ut iam coniectura opus non sit, quam nescius Marciani proposui ad Rhod. IX 73. Ibidem dixi de genetivo cum παρεῖσθαι copulato εὐρωστίας *M:* ἀρρωστίας *a*

ΧΟΡΟΣ.

τέτλαθί μοι τέτλαθι, παῦϲαι τῶν γόων.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ὢ παῖ παναώριε λίαν, ὦ πέπον.

ΧΟΡΟΣ.

αἶ αἶ τάλαινα μῆτερ ἠθλιωμένη,
ἐπίϲχεϲ ἄρτι τοὺϲ ἀπειρίτουϲ ϲτόνουϲ.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ἄπιϲτ᾽ ἄπιϲτα δεινὰ δεινά μοι λέγειϲ.

ΧΟΡΟΣ.

κατάϲχε μικρὸν τοὺϲ ἀπειρίτουϲ γόουϲ.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ὢ φιλτάτη πρόϲοψιϲ, ὢ παῖ μοι φίλε.

ΧΟΡΟΣ.

φέρειν πρέπον ϲε τὴν ἄπειρον ἀνίαν,
μαθεῖν δὲ λοιπὸν τἀπίλοιπα τοῦ μόθου.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ἀλλ᾽ οὐ ϲθένω ϲχεῖν τοῦ πόνου τὴν πικρίαν.

ΧΟΡΟΣ.

τίϲ γοῦν ὄνηϲιϲ ἐκ γόων ἀμετρίαϲ;

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

αὐτὴν διαχρήϲαιμι καὶ τάχει θάνω.

255. ὢ παῖ παναώριε λίαν ὦ πέπον scripsi: ὢ ζεῦ ταναώ-διφρ(ε) τιτανοτρέπον *M*, Ω ζεῦ ταναὼ διφρευτιτανοτρέπον *a* 256. αἶ αἶ *M* 257. ϲτόνουϲ *M:* γόουϲ *a* 258 259. Adieci hos versus ex *M* 261. ϲε *M:* ϲοι *a* 264. γοῦν *M:* νῦν *a*

ΧΟΡΟΣ.

μὴ δῆτα τοῦτο, μηδὲ cὺ cτένειν θέλε.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

καὶ πῶc ἀνεκτὸν μὴ πεφύρθαι καὶ cτένειν;

ΧΟΡΟΣ.

τί δὲ cτένουcα τοὺc λογιcμοὺc κουφίζειc;
οὐδεὶc θανόνταc ἐξεγείρει τοῦ τάφου.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

παυθεῖcα τί πράξαιμι τῶν cτεναγμάτων;

ΧΟΡΟΣ.

μαθεῖν θέληcον τἀπίλοιπα τοῦ μόθου.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

καὶ τίc κατείπῃ ταῦτα καὶ cαφηνίcει;

ΧΟΡΟΣ.

ὁ τῶν παρόντων ἄγγελοc ἀγγελμάτων.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

καὶ ποῦ πάρεcτιν;

ΧΟΡΟΣ.

εἰcορᾶν ἔξεcτί coι.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ἐκ τοῦ πάθουc ὄλωλα καὶ cυνετρίβην,
καὶ τὰc κόραc ἤμβλυνα τὰc τῶν ὀμμάτων.

ΧΟΡΟΣ.

ἅπαν διευκρίνηcον, ἀγγεληφόρε,

266. cὺ cτένειν scripsi: cὺ cτρέφειν *M*, cυcτρέφειν *a* 267. cτένειν] θένειν *M* 268. cτένουcα] θένουcα *M* 269. τάφου] μόρου *M* 272. cαφηνίcει *M:* cαφηνίcῃ *a* 277. διευκρίνηcον *M:* λέγ' εὐκίνητον *a*

ὅπως μὲν ἔστι τῆς μάχης ἡ τραχύτης,
καὶ πῶς ὁ παῖς πέπτωκε καὶ παρερρύη.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἴπω καθεξῆς ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις;

ΧΟΡΟΣ.

ἐξῆς ἅπαν ἔξειπε συμβὰν τῇ μάχῃ,
αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς τὸν λόγον διεννέπων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἴπω τὰ πάντα· τοιγαροῦν ἀκουστέον.
ἐπεὶ γὰρ εἰς σύμμιξιν ἦλθον τῆς μάχης,
πρῶτον μὲν ὁ κράτιστος ἐθνοσατράπης,
ὁ Ψιχολείχης, συμβαλὼν τῇ παμφάγῳ
ἥττητο καὶ πέπτωκεν, οἰκτρά τις θέα,
καὶ πᾶσα τούτου στρατιὰ διεφθάρη.
ἔπειτ' ἐπῆλθεν ἄλλος ἀρχισατράπης,
ὃς πᾶσιν ὠνόμαστο Κολλικοκλόπος,
καὶ ταὐτὸν αὐτῷ πτῶμα πέπτωκε ξένον,
οὐδ' ὑπομείνας προσβολὴν βραχυτάτην.
ὡς γοῦν ἑώρα τοὺς κραταιοὺς σατράπας
ἤδη πεσόντας ὁ Ψιχάρπαξ καὶ βόσιν
οἰκτρὰν φανέντας σὺν στρατῷ τῇ παμφάγῳ,
ὀργῆς ἐπλήσθη καὶ χόλου βαρυτάτου
(θυμοῦ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἄλλο πικρία,

286. ψυχολείχης *M* 287. ἥττητο scripsi: ἥττηται *Ma*. Ephraëmius 7931 καὶ συρραγείσης ἐξ ἑκατέρου μάχης νίκην ἀπηνέγκατο Ῥωμαίων ἄναξ, κατὰ κράτος δ' ἥττηντο Λατῖνοι πάλιν 288. τούτου *M*: τούτῳ *a* 290. πᾶσιν *M*: ποῦϊς *a* Κολλικοκλόπος scripsi: κωλυκοκλόπος *M*, κωληκοκλόπος *a* 292. ὑπομείνας *M*: ὑπέμεινε *a* 294. πεσόντας scripsi: προσόντας *Ma* 295. φανέντας *M*: φανέντα *a* 297. θυμοῦ — καρδίαν] Respicit Aristotelem de anima I 1 ὀργὴ ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος

εἰ μὴ ζέσις τις αἵματος πρὸς καρδίαν),
λαβὼν δὲ κοντὸν χερσὶν ἐστομωμένον
ἐπῆλθεν αὐτῇ τοῦ τεθανατωκέναι.
ἣ δ' εἰσιδοῦσα τοῦτον ἡτοιμασμένον
ἐκ τοῦ σύνεγγυς πρὸς σφαγὴν ἑστηκότα
καὶ κοντὸν ἐκτείνοντα καρτερωτάτως,
ὥρμησεν αὐτὸν συλλαβεῖν παραυτίκα,
καὶ δὴ κατέσχε τοῖς ὄνυξιν ἀγρίως,
καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τὸν νεανίαν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ ταῦτ' ἐν ὄψει τοῦ φίλου φυτοσπόρου;

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

τὸ μεῖζον αὐτὸ τυγχάνει μοι τοῦ πάθους.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐγὼ δ' ἐπεὶ δέδορκα τοῦτο τὸ πράγος,
προσῆλθον ὦ πότνιά σοι πεφρακέναι.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς εἴθε μηδ' ἐπῆλθες, ἀγγεληφόρε.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

μέγιστον ἦν μοι μηδ' ὅλως προσιέναι·
οὐκ ἂν γὰρ ἀκμὴν τῷ πάθει συνεσχέθην.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐγὼ μὲν οὖν ἄπειμι τὴν ὀπισθίαν.

303. κοντὸν *M:* κοντῷ *a* καρτερωτάτως *M:* καρτερωτάτω *a* 305. κατέσχε *M:* κατεῖχε *a* 307. ἐν scripsi: ἐπ' *Ma* 309. πράγος *M:* πρᾶγμα *a* 311. ΧΟΡΟΣ *M:* Γυνὴ *a* 312. ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ accessit ex *M*

ΧΟΡΟΣ.

ἔλθοιc κακῶν ἥκιcτα μηνυτὴc πάλιν.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

κακὸc κακῶc ὄλοιτο νῦν ὁ πυρφόροc.

ΧΟΡΟΣ.

δέδοικεν ἡμᾶc δυcφορούcαc τῷ λόγῳ.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ὢ ποῖον ἄνθοc τῶν μυῶν ἀπεκρύβη.

ΧΟΡΟΣ.

ἐμοὶ δοκεῖ κάλλιcτον εἶναι καὶ πρέπον
cύνθρηνον ᾆcαι παιδὶ τῷ πεπτωκότι.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

καλῶc ἔφηcαc· τοιγαροῦν θρηνητέον.

ΧΟΡΟΣ.

πρώτιcτα cὺ κρότηcον ἀρχὴν τοῦ πάθουc.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ἆ ἆ παπαῖ, παῖ παῖ, παπαῖ παῖ πολλάκιc.

ΧΟΡΟΣ.

παῖ παῖ Κρεῖλλε, παῖ παπαῖ παῖ δέcποτα.

315. ΧΟΡΟΣ correxi. In *M* hic versus nuntio tribuitur; in *a* praescriptum Γυνή   316. ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ *M:* Χορόc *a*   317. ΧΟΡΟΣ *M:* Γυνή *a*   δέδεικεν *M* δυcφορούcαc *M:* πυρφορήcαc *a*   318. ὦ *M:* Ω *a*   319. ΧΟΡΟΣ accessit ex *M*   321. ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ *M* hic et in sequentibus: Γυνή *a*   322. ΧΟΡΟΣ *M:* Ἄγγελοc *a*   323. ἆ ἆ παπαῖ παῖ παῖ παπαῖ παῖ scripsi: ἆ παπαὶ παῖ παπαὶ παῖ *M*, ἆ παπαὶ παπαὶ παῖ παῖ παπαὶ *a*   324. παῖ παῖ *M:* παῖ *a*   παῖ παπαὶ (ita) παῖ *M:* παῖ παῖ παπαὶ *a*

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ἆ ἆ πόθι, παῖ, ποῦ ποτ' ἀπέβης, τέκνον;

ΧΟΡΟΣ.

ποῖ ποῖ καλυφθεὶς ἐξαπέπτης τοῦ βίου;

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ὢ ὢ πόθι, παῖ, τῶν πόνων ἰαλέμων.

ΧΟΡΟΣ.

ἰαλέμων, ὢ καὶ πάλιν ἰαλέμων.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ἆ ἆ λέλοιπας τὸν λύχνον τῆς ἡμέρας.

ΧΟΡΟΣ.

ἅπανθ' ἅπαντα τοῦ βίου τέφρα κόνις,
ἁπαξάπαντα τοῦ βίου σκιὰ μόνον.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

οἶ οἶ, παρῆλθες, ὦ Ψιχάρπαξ, ὦ τέκνον.

ΧΟΡΟΣ.

ἀρκεῖ. τὸ λοιπὸν βαῖνε μὴ περαιτέρω·
ἤδη βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρόμον.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

δέδοικα μὴ πάλιν τι δεινόν μοι φράσῃ.

ΧΟΡΟΣ.

οὔκ, ὦ σεβαστή.

325. ἀπέβης *M*: ἀνέβης *a* 327. πόθι παῖ scripsi: πόθεν ποῖ *Ma* 329. ἆ ἆ scripsi et editi λέλοιπας *M*: λέλοιπα *a* 332. παρῆλθες scripsi: προῆλθες *Ma*. Rhod. I 285 τέθνηκας, ὤμοι, καὶ παρῆλθες πρὸ χρόνου 335. μὴ πάλιν τι δεινόν *M*: δεινὸν μὴ πάλιν τί *a*

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

πῶς ἄρ' οἶδας, πῶς ἄρα;

ΧΟΡΟΣ.

φαιδρῷ προσώπῳ τὸν δρόμον διατρέχει.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ὡς εἴθε χρηστὸν ἄγγελον Ζεῦ μοι πρόες.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἡ δεσπότις πέφυκε ποῦ τις εἰπάτω.

ΧΟΡΟΣ.

ἰδοὺ πάρεστι, καὶ θέλεις εἴπερ βλέπε.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πάγχρυσε, φαιδρὰ μὴ τεθλιμμένη γίνου,
κἀμοὶ βράβευε δῶρα τῶν ἀγγελμάτων.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

ἔξειπε, μὴ χλεύαζε κομπορρημόνως.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢν μοι νέμῃς πρώτιστα δῶρα τοῦ λόγου.

ΟΜΕΥΝΕΤΙΣ ΚΡΕΙΛΛΟΥ.

εἰπόντι δώσω καὶ παράσχω συντόμως.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τέθνηκεν ἡ τάλαινα κάτα τῷ μόθῳ.

336. ἄρ' *M*: γὰρ *a* ἄρα *M*: ἆρα *a* 337. διατρέχει *M*: διατρέχων *a* 340. ἰδοὺ πάρεστι scripsi: πάρεστιν ἰδοὺ *Ma* 342. τεθλιμμένη *M*: τεθλιμένη *a* 343. κομπορρημόνως Ilgenius: κομπορημόνως *Ma* 344. ἢν *M*: ἂν *a* μοι] μὴ *M* νεμεῖς *M* 346. κάτα *M*: γαλῆ *a*